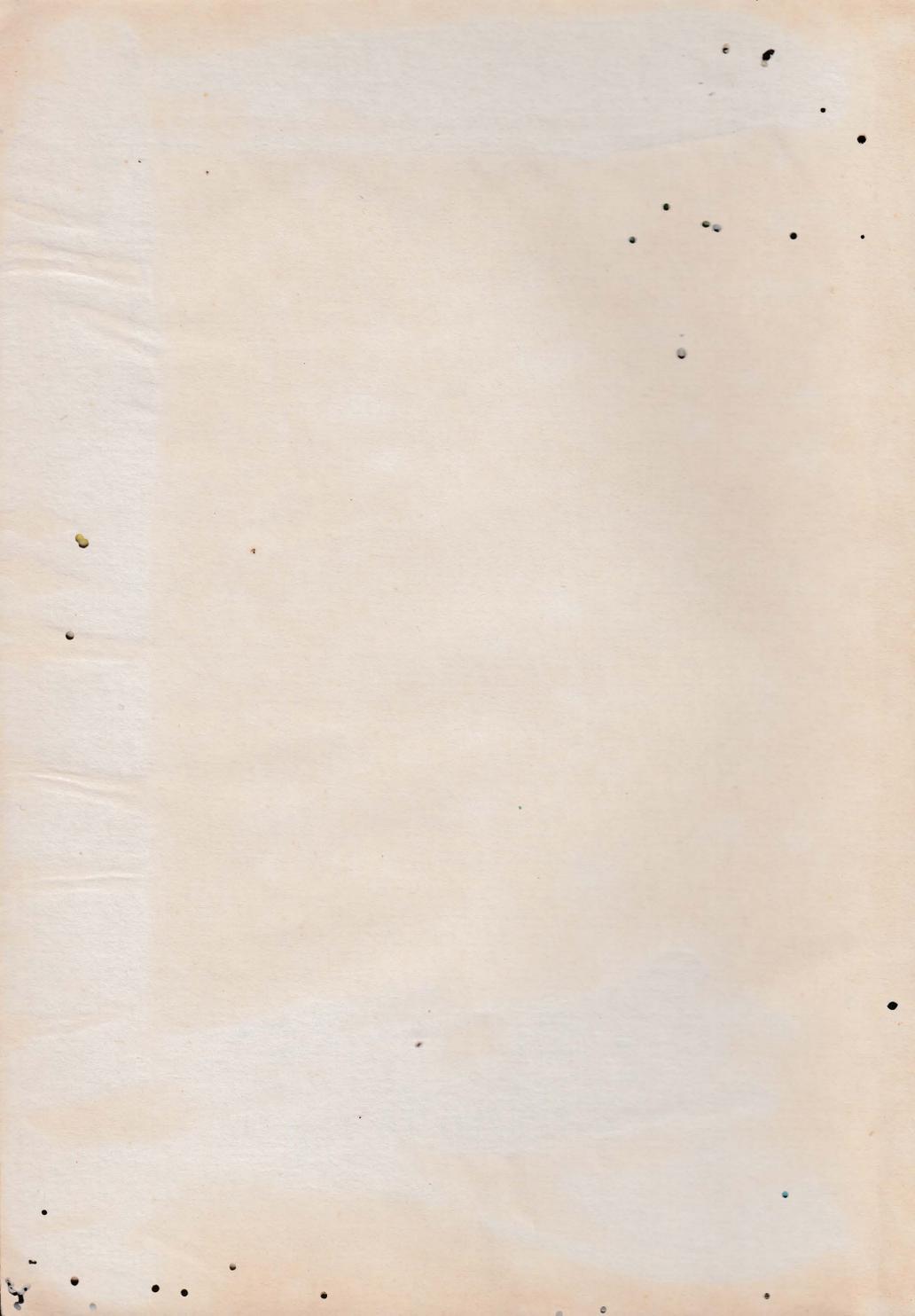

புத்தீவுப் புதீர்கள்

செங்கை ஆழியான்

முனைவர் கிருஷ்ணன் காமம்

முத்தீயப் பூதிகள்

செங்கை ஆழியான்

பதிப்பகம் : ராமணி

காமம் பதிப்பகம்,
22, பிழைகள் வீடு,
செங்கையான்.

சீறுவர் அறிவியல் நாவல்

பூதத்தீவுப் புதிர்கள்

செங்கை ஆழியான்

படங்கள் : ரமணி

கமலம் பதிப்பகம்,
82, பிறவுண் வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

- முதலாம் பதிப்பு, 10 டிசம்பர், 1997.
- வெளியீடு : கமலம் பதிப்பகம்,
82, பிறவுண் வீதி, நீராவிடி.
யாழ்ப்பாணம்.
- POOTHATHEVUP PUTHIRKAL -
(THE PUZZLES OF THE GIANTS ISLAND)
A FICTION FOR CHILDREN.
- SENGAI AALIYAN,
(DR.K. Kunarasa, B.A. Hons. (Cey), M.A., Ph.D., SLAS)
(Registrar, University of Jaffna, Jaffna.)
- Printers: Sri Lanka Book Depot, Colombo.
- Price: Rs: 100/-

முன்னுரை

பூதங்களிடம் அகப்பட்டுப் பல அபாயங்களைக் கடந்து அவற்றினை வெற்றி கொண்டு வந்த வசந்தனதும் அவனது நண்பர்களினதும் கதையை உங்களுக்கு நான் சொல்லப் போகின்றேன். அவர்கள் சந்தித்த புதிர்ப்பூதம், யுக்திப்பூதம், கோபுரந்தாங்கிப் பூதம் என்பன அவர்களைப் பாடாய்ப்படுத்தின.

வாழ்க்கையை அவர்கள் துணிச்சலோடு எதிர் கொண்டார்கள். துயரங்கள் மலை போல வந்தாலும் விடா முயற்சியும் துணிவும் நம்பிக்கையும் அத்துயரங்களைப் பனி போல நீக்கிவிடும் எனக் கண்டார்கள்.

இக்கதை முற்றிலும் வித்தியாசமானது. இப்படியான ஒரு கதையை நீங்கள் எங்கும் எம்மொழியிலும் படித்திருக்க மாட்டீர்கள்.

இக்கதையில் கையில் வில் அம்புகள் ஏந்திய வேடர்களும் வருவார்கள்; நவீன யந்திரத் துப்பாக்கிகளை ஏந்திய வீரர்களும் வருவார்கள். குதிரைகளில் ஏறி இளவரசர்கள் வருவார்கள்: கார்களிலும் விமானங்களிலும் பறக்கின்ற நவீன மனிதர்களும் வருவார்கள். காடு, மலை, கடல், நதி, பாலை, பனிவெளி, கடுங்காற்று முதலான இயற்கையின் சூழல் இக்கதையில் வரும். ஒரு காலத்தில் வாழ்ந்து அழிந்துபோன டைனோசார்கள் எனப்படும் இராச்சத விலங்குகள் வரும்; இன்று எம்முடன் வாழும் சிங்கம், புலி, கரடிகளும் வரும். சுருங்கச் சொல்லில் இக்கதைக்குக் கால தேச வர்த்தமானம் இல்லை.

சிந்தனைக்கு எல்லையேது? நுண்மதிக்குப் பாடத்திட்டமா? இனம், மதம், மொழி, நாடு என்ற எல்லைகள் இவற்றிற்கு இல்லை. சிந்தனை இல்லாத கல்வியால் பயனில்லை. கல்வி இல்லாத சிந்தனை ஆபத்தானது என அறிஞர்கள் அனுபவத்தில் கூறியிருக்கிறார்கள்.

சொத்து, சுகம், சுதந்திரத்தோடு, வாழ்க்கை மகிழ்வோடும் அமைதியோடும் வாழ்ந்து முடிப்பதற்குரியது. துளிர்ந்த செடி, வளர்ந்து பூத்துக் காய்த்துக் கனிந்து வித்துக்களை நிலத்தில் ஊன்றிவிட்டு அழியவேண்டும். அங்கு அது மீண்டும் வாழ்கிறது.

இக்கதையைப்படித்து முடித்ததும் உங்களிடம் எஞ்சி நிற்கின்ற உணர்வு எத்தகையது என்பது எனக்குத் தெரியும். உங்கள் சிந்தனையை, உள ஆற்றலை ஓரளவு இக்கதை வளர்த்திருந்தால், இக்கதையில் நீங்கள் சந்தித்த அசாதாரண பாத்திரங்கள் நம்முடன் வாழ்பவர்கள் தாம் என்பதைப் புரிந்து கொள்வீர்கள். இறக்கைகள் கட்டி நாம் வானில் மிதக்கவில்லை. கால்களை ஊன்றி மண்ணில் தான் நடந்திருக்கிறோம் என்பதைப் புரிந்துகொள்வீர்கள்.

இந்தச் சிறுவர் நவீனம் 'வீரகேசரி' வார மலரில் 1994, மே, 08 ஆந்திகதி தொட்டு 26 வாரங்கள் தொடர்ந்து வெளிவந்தது. வீரகேசரி வாரமலர் ஆசிரியருக்கு நன்றி. நூலுருவாக வெளிவரும் இந்த நவீனத்திற்கு ஓவியர் ரமணி, பல சித்திரங்களை வரைந்துள்ளார். கதையோடு இணைவதற்கு அவரின் ஓவியங்கள் பெரிதும் உதவுகின்றன. அவருக்கும்

நன்றி.

இனி இடையில் நான் ஏன்?

**பதிவாளர்,
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகம்,
யாழ்ப்பாணம்.
10. 12. 1997.**

செங்கை ஆழியான். க. குணராசா.

அத்தியாயம் - 1

கடற் பயணம்

கடல் அலைகளைக் கீறிக்கிழித்தபடி விசைப்படகு விரைந்து கொண்டிருந்தது. அதிகாலை வேளையின் பனிக்குளிரில் பயணம் செய்வது இனிய ஓர் அனுபவம். கிழக்கு வானின் அடியில் சூரியன் எழுந்து தன் கதீர்களைப் பரப்பத் தொடங்கியிருந்தது. கடல் மிகுந்த அமைதியாக இருந்தது.

ஒன்பது அடிகள் அகலமான இந்த யந்திரப்படகு, அகலத்தைப் போல இரண்டரை மடங்கு நீளத்தைக் கொண்டிருந்தது. அப்படகின் பக்க விளிம்பில் இருந்து பார்க்கில் அதன் அடித்தளம் வரையிலான ஆழம் அகலத்தைப் போல மூன்றிலிரு பங்காக இருக்கும் போலப் பட்டது. எனவே, அப்படகின் பரிமாணம் எவ்வளவு என வசந்தன் எண்ணமிட்டான்.

அப்படகில் முப்பது பயணிகள் இருந்தார்கள். அவர்களில் இருவர் தவிர ஏனையோர் ஒரே வயதுடைய மாணவர்கள். பதினைந்து பராயத்துக்குள் தான் மதிப்பிடலாம். இருவர் அவர்களின் வயதையும் உருவத்தையும் கொண்டு பார்க்கும்போது, அவர்களை அழைத்துச் செல்லும் ஆசிரியர்கள் எனக் கணிக்கலாம். ஆசிரியை கமலத்திற்கு மாணவர்களின் வயதைப் போல ஒரு மடங்கு வயது அதிகமாகவிருக்கும். ஆசிரியர் மூர்த்திக்கு ஆசிரியையின் வயதிலும் பார்க்க ஆறு வயது கூடுதலாகவிருக்கும்.

படகில் ஒரே கும்மாளமாகவிருந்தது. மாணவர்கள் மிகுந்த உற்சாகத்துடன் காணப்பட்டனர். என்னும் சிலரின் முகங்களில் முதல்

2001.

பூதத்தீவுப் புதிர்கள்

கடற் பயணம் என்பதால் ஏற்பட்டிருக்கும் பயத்தினைக் காணமுடிந்தது. வசந்தனுக்கு இது முதல் கடற் பயணம் என்றாலும் அவனைப் பயம் ஆட்கொள்ளவில்லை. வியப்புத்தான் ஆட்கொண்டிருந்தது.

அவர்கள் அடங்கா ஆவலுடன் தம்மைச் சுற்றிப் பார்த்துக் கொண்டனர். தீவுக்கூட்டங்கள் ஊடாக அவர்களின் படகு விரைந்தது. அதனால் அவர்கள் பயணப்பாதையின் இருமருங்கும் திரள் கோடுகளாகத் தீவுகள் தெரிந்தன.

“யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டிற்கு மேற்குப் பக்கத்தில் பல தீவுகள் சிறிதும் பெரிதுமாகவுள்ளன. காரைதீவு, எழுவைதீவு, அனலைதீவு, நயினாதீவு, புங்குடுதீவு என்பன அவற்றில் முக்கியமானவை. இப்பொழுது நாங்கள் செல்லவிருக்கும் நெடுந்தீவு அவற்றில் ஒன்றாகும். வெகுதூரத்தில் இருப்பதால் அதற்கு நெடுந்தீவு என்று பெயர்...” என்றார் ஆசிரியர் மூர்த்தி.

“நெடுந்தீவில் குதிரைகள் இருக்குமாமே?” என்று வியப்புடன் சசி கேட்டாள்.

“ஒரு காலத்தில் அங்கு ஏராளமான குதிரைகள் இருந்தன. ஒல்லாந்தர்கள் அங்கு குதிரை வளர்த்தார்கள். இன்று அவை எண்ணிக்கையில் குறைந்துவிட்டன. தக்க பராமரிப்பு இல்லாமல் அவை கட்டைக் குதிரைகளாக மாறியும் விட்டன.” என்றார் ஆசிரியர்.

அமைதியாகவும் சீராகவும் விரைந்து கொண்டிருந்த படகு இப்பொழுது சற்று ஆடுவது போலப் பட்டது. படகின் விளிம்புகளை எல்லோரும் இறுகப் பற்றிக் கொண்டனர்.

“நாங்கள் இப்போது ஏழாற்றுப் பிரிவு என்ற பகுதியில் பிரவேசிக்கின்றோம். ஆழமான கடல் பகுதி. ஆட்டம் கொஞ்சம் அதிகமாகத்தான் இருக்கும். பயப்படத் தேவையில்லை.” என்று படகோட்டி மாணிக்கம் தேறுதல் தந்தான்.

“ஏழு தீவுகளை ஊடறுத்து வரும் கடல்நீர் இவ்விடத்தில் ஒன்றாகச் சந்திக்கின்றது. அதனால் இவ்விடத்தில் வடமேற்கு - தென்கிழக்காக கடல் நீரோட்டம் ஒன்றிருக்கின்றது. அவ்வளவுதான்...” என்று மாணவர்களுக்கு எடுத்துக் கூறினாள் ஆசிரியை கமலம்.

சூரியன் சற்றுக் கிழக்கு வானில் உயர்ந்திருந்தது. பாகைமானியின் அடித்தளக் கோடாகக் கடற்பரப்பினை வைத்துப் பார்த்தால், அறுபது பாகைகள் உயர்ந்திருந்தது. வசந்தனுக்கு அருகில் அமர்ந்திருந்த சீலன், வசந்தனின் கரத்தை மெதுவாகப் பற்றிக் கொண்டான்.

“என்னடா பயப்படுகிறியா?” என்று வசந்தன் கேட்டுவிட்டுச் சிரித்தான்: “பயப்படாதே சீலா.”

படகு மெதுவாக நகர்ந்ததுடன், சற்றுக் கூடுதலாக அலைகளில் ஏறியிறங்கியது. திடீரெனப் படகின் எஞ்சின் இரைச்சல் நின்றுவிட்டது.

“என்ன என்ன?” என்று எல்லோரும் பதட்டப்பட்டனர்.

“ஒன்றுமில்லை. ஏதோ யந்திரக் கோளாறு... பயப்பட வேண்டாம். ஒரு நிமிடத்தில் சரி செய்து விடலாம்...” என்றான் மாணிக்கம். அவன் எஞ்சின் சிறிய அறைக்குள் புகுந்து எதையோ சரி பார்க்கத் தொடங்கினான். படகின் பின்பக்கத்தில் சுக்காணைப் பிடித்துச் செலுத்தி வந்த, சின்னப்பு கலவரத்துடன் காணப்பட்டான்.

“கெதியாகப் பார் மாணிக்கம்...தெற்கால கறுக்குது...”

“என்னப்பா வெளிக்கிடும் போது சரியாகப் பார்த்து வராமல்... இப்படி நடுக்கடலில் பிள்ளைகளோடு தவிக்கவிட்டிட்டியே?” என்று ஆசிரியர் இரைந்தார்.

“பிள்ளைகளைக் கத்திக் கலவரப்படுத்தாதீர்கள்” என்றாள் ஆசிரியை.

“நான் அப்பவே சொன்னேன், சுற்றுப்பயணம் செய்வதாகவிருந்தால் எங்காவது பஸ்சில் கிட்டவுள்ள இடங்களுக்குப் போவம் என்று. கேட்டீரா? படகில் பிள்ளைகளை நெடுந்தீவுக்கு அழைத்துச் செல்வோம் , புதியதொரு அனுபவமாக இருக்கும் என்றீர். இப்ப இந்தப் பிள்ளைகளின் பெற்றோருக்கு யார் பதில் சொல்வது?” என்ற மூர்த்தியை வசந்தன் ஏறிட்டுப் பார்த்தான்.

“ஏன் சேர் பதட்டப்படுகிறீர்கள்? இப்ப என்ன நடந்திட்டுது? படகின் யந்திரத்தைத் திருத்துவது, இல்லாவிட்டால் இந்தப்பக்கத்தால் எத்தனை படகுகள் வரும். ஒன்றில கட்டி இழுத்துச் செல்கிறது...”

ஆசிரியர் மூர்த்தி தன் அவசரத்துக்காகத் தன்னை நொந்து கொண்டார்.

“பயப்படவேண்டாம். டீசல் அடைக்கிறது போல இருக்கிறது. நான் காபறேற்றரைக் கழட்டி அடைப்பை எடுத்துவிட்டு ஐந்து நிமிடத்தில் பூட்டிவிடுகிறேன். ஒன்றும் நடக்காது...” என்றபடி மாணிக்கம் எஞ்சினைத் திருத்தும் வேலையில் ஈடுபட்டான். சுக்காணைப் பற்றியிருந்த சின்னப்பு கடலில் ஏதாவது படகுகள் தென்படுகிறதா எனப் பார்ப்பதும், இடையிடையே தென்கிழக்கு வானத்தைப் பார்ப்பதுமாக இருந்தான். வசந்தன் அவன் கண்கள் நிலைத்த தென்கிழக்குப் பக்கத்தில் பார்த்தான். வானம் அங்கு

பூதத்தீவுப் புதிர்கள்

கறுத்துக்கிடந்தது. கறுத்துக்கிடந்ததுடன் அங்கு காணப்பட்ட முகில் அலைபோலத் திரண்டு முறுகுவதும் தெரிந்தது. அப்படியான முகில் பிரளலை அவன் இதுவரை கண்டதில்லை.

படகில் மாணவர்கள் பயத்துடன் ஒருவரைவொருவர் பார்த்துக்கொண்டனர். சிலர் கண்கள் கலங்கி அழுதுவிடும் நிலைக்கு வந்துவிட்டனர். மாலா இரகசியமாகத் தன் விழிகளைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

ஆசிரியை கமலம் மாணவர்களின் கவனத்தை வேறு பக்கம் திருப்ப விரும்பி, “ நான் ஒரு யுக்தி சொல்கிறேன். விடை சொல்கிறீர்களா?” என்று கேட்டாள்.

“ஓம் ரீச்சர்...” என்றனர் மாணவர்கள்.

வசந்தன் மெதுவாக சின்னப்பு நின்றுருந்த பக்கம் நகர்ந்தான். சக்காணைப் பற்றியபடி நின்றுருந்த சின்னப்பு, தன் அருகில் நகர்ந்து வந்து இருக்கும் வசந்தனைப் பார்த்தான்.

“பெரியவரே, என்ன நடக்கப் போகிறது?” என்று மெதுவாகக் கேட்டான்.

“ஒன்றும் நடக்காது... கொஞ்சம் காற்று வீசப்போகிறது போலப்படுகிறது. தென்கிழக்கில் பார்த்தியா?”

“மேகமெல்லாம் உருளுது பார்த்தேன். புயலா வீசப் போகிறது?” வசந்தனின் குரலில் சிறிதளவு பயத்தின் ரேகைகள் தெரிந்தன.

ஆசிரியை கமலம் மாணவர்களுக்குச் சொல்கிறாள்:

“கனகசிங்கம் என்ற ஒருவன் ஒரு கையில் ஒரு புலியையும் மறு கையில் ஒரு ஆட்டையும் பற்றிக்கொண்டு, தலையில் பெரியதொரு புற்கட்டையும் சுமந்தபடி ஆற்றங்கரைக்கு வந்தான். ஆற்றில் வெள்ளம் பாய்கிறது. ஆற்றைக் கடக்க வேண்டும். அங்குமிங்கும் பார்த்தான். கரையில் ஓரிடத்தில் சிறியதொரு வள்ளம் கரை ஒதுங்கி நின்றுருந்தது. ஆனால் அந்த வள்ளத்தில் அவனும் இன்னொன்றும் தான் ஒரு நேரத்தில் பயணப்பட முடியும். அவனும் புலியும் முதலில் அக்கரைக்குப் போனால் இக்கரையில் நிற்கின்ற ஆடு புல் கட்டைச் சாப்பிட்டுவிடும். புல்லை முதலில் எடுத்துப் போனால், புலி ஆட்டைச் சாப்பிட்டுவிடும். என்ன செய்வது என யோசித்தான். நீங்கள் ஒரு வழி சொல்லுங்கள் பார்க்கலாம்.”

எல்லாரும் கரத்தை உயர்த்தினார்கள்.

“ஒவ்வொருவராகச் சொல்லுங்கள் பார்க்கலாம்...”

“முதலில் அக்கரைக்குப் புலியைக் கொண்டு போகிறது...” என்றார் மூர்த்தி.

“ஐய...புலியை முதலில் கொண்டு போனால் ஆடு புல்லைத் தின்றுவிடும்” என்று மாலா சிரித்தாள்.

“முதலில் ஆட்டை அக்கரைக்குக் கொண்டு செல்ல வேண்டும். பின்னர் திரும்பி வந்து புலியைக் கொண்டு போகவேண்டும்...” என்றான் அரவிந்தன்.

சசி இப்போது குறுக்கிட்டான். “அக்கரையில் இறக்கிவிட ஆட்டைப் புலி கொன்று தின்றுவிடும்.”

மாணவர்களுக்கு இப்பொழுது பிரச்சனை புரிந்தது. அவர்கள் தத்தமக்குள் விடை கண்டுபிடிக்க முயன்றனர். ஒருவருக்கு ஒருவர் சொல்லிப் பார்த்தும் கொண்டனர்.

“பெரியவரே, புயல் வீசினால் ஆபத்தில்லையா?” என்று வசந்தன் சின்னப்புவைக் கேட்டான்.

“எப்படிச் சொல்வது...”

“படகு கவிழ்ந்துவிடுமா?...” என்று வசந்தன் கேட்டான்.

சின்னப்பு அவனை ஆதரவாகப் பார்த்தார்.

“ஒரு பொழுதும் இந்தப் படகு கவிழாது. எவ்வளவு காற்றையும் இது சமாளிக்கும். புயலடிக்கும் பொழுது படகு சுழரப் பார்க்கும். அலை கொந்தளிக்கும். அலையின் உச்சிக்குப் படகு எடுத்துச் செல்லப்படும். அவ்வேகைளில் எல்லாரும் படகினை இறுகப் பற்றிக் கொள்ள வேண்டும்.”

“அது கஷ்டம்...ஒருவரையொருவர் கயிற்றுடன் பிணைத்துப் படகில் கட்டிக்கொண்டால்... படகு நிச்சயம் கவிழாது என்றால், அதுதான் பாதுகாப்பு.” என்ற வசந்தனை சின்னப்பு ஏறிட்டுப் பார்த்தான்.

வசந்தன் மீண்டும் பார்த்தான். மேகங்கள் கறுத்திருப்பதும் உருள்வதும் முன்னரிலும் சற்று முன்னேறி வந்திருப்பதும் தெரிந்தது. கலக்கத்துடன் சின்னப்புவைப் பார்த்தான். மாணிக்கம் எஞ்சின் அறையிலிருந்து தலையை நீட்டி தன் இயலாமையை சின்னப்புவிடம் தெரிவித்தான். அவன் கண்களிலும் கலக்கம் தெரிந்தது.

புத்தவீழ்ப் புதிர்கள்

ஆசிரியையின் கேள்விக்குச் சரியான விடையை ரகு சொல்லிக்கொண்டிருந்தான். நெருங்கி வரும் ஆபத்தை அவர்கள் உணரவில்லைப் போலப்பட்டது. கடல் அலைகள் என்ருமில்லாதவாறு திடீரென அமைதி அடைந்தன. கடல் மத்தாகக் குடையப்படிப் போகின்ற நிகழ்ச்சிக்கு ஒரு முன்னோடியாகக் கடல் அமைதி கண்டது.

ரகு சொன்னான்: “முதலில் ஆட்டைப் படகில் ஏற்றி அக்கரைக்குக் கொண்டு செல்ல வேண்டும். பின்னர் திரும்பி வந்து புலியை அக்கரைக்குக் கொண்டு சென்று, அதனை அங்கு இறக்கிவிட்டு மீண்டும் ஆட்டை இக்கரைக்கு ஏற்றி வரவேண்டும். ஆட்டை இக்கரையில் இறக்கிவிட்டு, புல் கட்டை எடுத்துச் சென்று அக்கரைக்குச் செல்ல வேண்டும். அதனை அங்கு இறக்கிவிட்டுத் திரும்பி வந்து, ஆட்டை ஏற்றிச் செல்லவேண்டும்.”

“கெட்டிக்காரன்...” என்றாள் ஆசிரியை கமலம்.

“எல்லாரும் கவனியுங்கள்...” என்றான் வசந்தன். அனைவரும் அவனைத் திரும்பிப் பார்த்தனர்.

“படகினைத் திருத்த முடியவில்லை. வேறு படகுகளும் கண்களுக்குப் புலப்படவில்லை. புயல் வரப்போவதற்கான அறிகுறிகள் தெரிகின்றன. அதனால் நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் உங்களைக் கயிற்றினால் பிணைத்துக் கொள்ள வேண்டும். இந்தப் படகு ஒரு பொழுதும் கவிழாது. படகுடன் பிணைத்துக்கொள்ள வேண்டும்.”

ஓவென்று எல்லாரும் அழுதனர்.

“அழாதீர்கள்...” என்று வசந்தன் கத்தினான். “பயப்பட்டு ஆவது எதுமில்லை. வரப்போவதை எதிர்கொள்ளும் துணிச்சல் உங்களுக்கு வேண்டும்.”

“நாங்கள் நெடுந்தீவுக்குச் செல்ல மாட்டோமா?”

“கரை சேருவோம். எங்கு என்பது ஒருவருக்கும் தெரியாது...” என்றான் மாணிக்கம்.

ஓவென்ற இரைச்சலோடு காற்று சுழன்றடித்தது. அலைகள் ஆரவாரித்து கொந்தளித்து எழுந்தன. படகு நீரோட்டத்தினால் அள்ளப்பட்டு செல்லத் தொடங்கியது.

பகல் வேளையில் இருள் எப்படிச் சூழ்ந்தது என்று தெரியவில்லை.

அத்தியாயம் - 2

பாதையோரத்து வேடன்

சூழன்றடித்த சுழற்காற்று படகினைத் தென்திசையில் மிக வேகமாக இழுத்துச் சென்றது. எங்கு பார்த்தாலும் பொங்கிவரும் அலைகளும் இருளும் ஆக்கிரமித்திருந்தன. மாணவர்கள் அனைவரும் வீரிட்டலறியபடி தம்மைப் படகுடன் கயிற்றினால் பிணைத்துவிட்டு, சுருண்டு கிடந்தனர். கடல் மத்தாகக் காற்றினால் குடையப்பட்டது.

பலர் பயத்தினால் மயங்கிவிட்டனர். வசந்தன் எதையும் தாங்கும் மனவலிமையுடன் பயப்படாது அமர்ந்திருந்தான்.

“படகு கவிழ்ந்துவிடுமா?” என்று பயத்துடன் சீலன் அவனைக் கேட்டான். சீலனின் முகத்தில் பயப்பிராந்தி அப்பிக்கிடந்தது.

“பயப்படாதே சீலா, அப்படியொன்றும் நடக்காது...” என்று வசந்தன் அவனுக்கு ஆறுதல் கூறினான். ஆறுதல் கூறினாலும் காற்றின் வேகத்திற்கும் அலையின் அலைக்கழிப்பிற்கும் ஈடு கொடுத்தபடி படகு நீரோட்டத்தினால் இழுத்துச் செல்லப்பட்டமையால் ஏற்பட்ட வேகமான இயக்கம் அவன் மனவலிமைக்குச் சவாலாக இருந்தது.

மாலை மறைந்தது. இரவு படர்ந்தது. காலநேரத்தை உணரக்கூடிய குழ்நிலை அங்கிருக்கவில்லை. நள்ளிரவுக்குப் பின்னர் காற்றின் வேகம் திடீரெனக் குறைந்தது. வானத்தில் நட்சத்திரங்கள் மின்னின. நிலவு நடுவானில் கலக்கத்துடன் தொங்கியது. வசந்தன் தன்னைச் சுற்றிப் பார்த்தான். பலர் பயத்துடன் முடங்கிக்கிடந்தனர். சிலரின் மயக்கம்

புத்ததீவப் புதிர்கள்

இன்னமும் தெளியவில்லை. படகின் ஈபங்கர ஆட்டம் ஓய்ந்து அமைதியான தடாகத்தில் மிதக்கும் அன்னம் போல நகர்ந்தது.

ஆசிரியர் மூர்த்தி தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டார்.

“பிள்ளைகள்...பிள்ளைகள்...” என ஒவ்வொருவராகத் தட்டித் தட்டி உலுக்கி எழுப்பினார். களைப்பும் பசியும் தாகமும் வாட்ட அவர்கள் கண்களைத் திறந்து பயத்துடன் விழித்தனர்.

“நாங்கள் எங்கிருக்கிறோம்?” என வசந்தன் படகோட்டி மாணிக்கத்திடம் கேட்டான்.

“தெரியவில்லை தம்பி...” என்றான் மாணிக்கம்: “நல்ல வேளை கடவுள்தான் எங்கள் எல்லாரையும் காப்பாற்றினார்.”

“ஐயோ என்னை வீட்டிற்குக் கூட்டிப்போங்கோ...” என்று மாலா அழுதாள் கடல் நீரை அவள் குடித்திருந்தாள். நாக்கு வறண்டு தவித்தது.

ஆசிரியை கமலம் அவளுக்கு ஆறுதல் கூறினாள்.

“ஒருவரும் பயப்படாமல் இருங்கோ. எவருக்கும் எதுவும் நடக்காது. விடிந்ததும் கரை சேரலாம்...” என்றான் வசந்தன் திடமாக.

அனைவரினதும் ஆடைகள் நனைந்திருந்தன. கொண்டுவந்திருந்த பொருட்களும் கடல் நீரில் தோய்ந்திருந்தன. தண்ணீர் போத்தல்களில் இருந்த நீரை அவர்கள் குடித்தனர். கடல் நீரில் ஊறாதிருந்த பிஸ்கட்டுகளைப் பகிர்ந்து உண்டனர். அவர்களைச் சுற்றி விரிந்த கடலில் மீன்கள் நீர்மட்டத்திற்கு மேல் தாவிப் பாய்ந்தன. பெரியதொரு சுறா மீன் தன் உடலைத் தூக்கி எழுந்து அமிழ்ந்தது. நிலவொளியில் அவர்களை அது கிலி கொள்ள வைத்தாலும் புதியதொரு அனுபவத்தின் இனிமை வியப்பினைத் தந்தது.

அப்படியே அவர்கள் உறங்கிவிட்டனர்.

அதிகாலை மலர்ந்தது. சூரியனின் கதிர்கள் அவர்கள் மேல் பட்டன. சூரியன் தந்த வெப்பம் அவர்கள் உடல்களுக்கு இதமாகவிருந்தது.

அவர்கள் படகு ஒரு நிலப்பரப்பின் கரையில் தரை தட்டி நின்றுருப்பது அப்பொழுதுதான் அவர்களுக்குத் தெரிந்தது. அவர்கள் அனைவரும் கரையை ஆவலோடு பார்த்தனர். தென்னை மரங்கள் வளர்ந்திருந்தன.

அவற்றிற்கு அப்பால் அடர்ந்த காடு விரிந்து கிடந்தது. உயர்ந்த மரங்கள் தெரிந்தன.

“இது எந்த இடம்?” என வசந்தன் கேட்டான்.

• “தெரியவில்லை...” என்றான் சின்னப்பு.

“முதலில் இறங்கிப் பார்ப்போம். சற்று இளைப்பாறிவிட்டு தீவிற்குள் போய் விசாரிப்போம். மீன் பிடிக்க வந்து நாங்கள் சிலவேளைகளில் இப்படித் தீவுகளில் அகப்பட்டிருக்கிறோம். படகினைத் திருத்திக் கொண்டு பின்னர் புறப்படுவோம்...” என்றான் மாணிக்கம்.

எல்லாருக்கும் அது சரியாகப்பட்டது. அவர்களின் வயிற்றில் பசி பூதாகாரமாகக் கிளம்பியது. நாக்கு நல்ல நீருக்காக ஏங்கியது. கடல் பரப்பிலிருந்து நிலத்தில் கால்களைப் பதிக்க அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் தடித்தனர்.

வசந்தன் சற்றுத் தயக்கத்துடன் காணப்பட்டான்.

கடற்கரையில் பறவைகள் கீச்சிடப்படி அலைந்தன. மீன்களைக் குத்தி எடுத்தபடி அவை வானில் கிளம்பின. இனந்தெரியாத சத்தங்கள் சன்னமாகத் தூரத்திலிருந்து கேட்டன.

மாணிக்கம் அவர்களைப் பக்குவமாகக் கரையில் ஒவ்வொருவராக இறக்கிவிட்டான். அவர்கள் சோர்ந்து நடந்து கடற்கரையின் வெண்மணலில் அப்படியே அமர்ந்து கொண்டனர். அவர்களின் மனதில் இனந்தெரியாத நிம்மதி படர்ந்தது.

“அப்பாடா” என்றார் மூர்த்தி.

வசந்தன் கடைசியாகப் படகிலிருந்து இறங்கினான். மாணிக்கமும் சின்னப்புவும் படகினை இழுத்துக் கரையில் நீட்டிக்கொண்டிருந்த தூண் போன்ற பாறை ஒன்றில் பிணைத்தனர்.

வசந்தன் கரையில் நின்றபடி சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். ஒரே தென்னை மரங்களும் அவற்றிற்கு அப்பால் உயர்ந்த காட்டு மரங்களும் தெரிந்தன. ஓரிடத்தில் ஒரு பாதை தெரிந்தது.

“அங்கே ஒரு வீதி தெரிகிறது, சேர்...” என்றான் வசந்தன் சுட்டிக்காட்டியபடி. எல்லாரும் அவ்விடத்தினைப் பார்த்தனர். வசந்தன்

பூதத்தீவுப் பதிர்கள்

அவ்விடத்தை நோக்கி முன்னே நடக்க அவர்கள் அவனை உற்சாகத்துடன் பின் தொடர்ந்தனர்.

“வலு துணிச்சலான பையன்...” என்றாள் கமலம்.

“ஆம்...” என்று ஆமோதித்தார் மூர்த்தி.

அது ஒரு மண் வீதி. கடற்கரையிலிருந்து ஆரம்பமாகும் இடத்தில், ஒரு மரக்குற்றியில் ஒருவன் அமர்ந்திருந்தான். அடர்ந்த தலைமயிர். கரியநிற மேனி. மான் தோலை அரையில் வரிந்து கட்டியிருந்தான். அவன் கையில் வில் ஒன்றும் அம்புகள் பலவும் கிடந்தன. அவன் மௌனமாக அமர்ந்திருந்தான். பாதையின் குறுக்கே ஒரு கோடு கீறப்பட்டிருந்தது.

அவனை அவர்கள் வியப்புடன் பார்த்தனர். வேடன் போலும். அவன் அவர்கள் வந்ததைக் கவனியாதவன் போல் அமர்ந்திருந்தான்.

“ஐயா...” என்று அவனை மூர்த்தி அழைத்தார். அவன் பேசாது அமர்ந்திருந்தான்.

“இலங்கையில் வேடர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் விந்தனைப் பகுதியில் இருப்பதாகப் படித்திருக்கிறோம். அப்படியாயின் நாங்கள் இலங்கையின் தென்கிழக்குப் பகுதியில் கரையொதுங்கி இருக்கிறோமோ?” என்று வசந்தன் தன் அருகில் வந்துகொண்டிருந்த சீலனைக் கேட்டான்.

“எனக்குத் தெரியவில்லையடா...” என்றான் மருட்சியுடன் சீலன்.

“ஐயா பெரியவரே...” என்று அவன் தோளில் கை பதித்து ஆசிரியர் மூர்த்தி உலுப்பினார். அவனை அசைக்க முடியவில்லை. கல்லில் கை வைத்த மாதிரி இருந்தது. கரத்தை இழுத்துக் கொண்டார். வியப்புடன் அவனைப் பார்த்தார்.

“என்ன சேர்?” என்று வசந்தன் கேட்டபடி முன்வந்தான்.

“அவனைத் தொட்டுப்பார்... கல் சிலை போல இருக்கிறான்...”

வசந்தன் வேடனைத் தொட்டுப் பார்த்தான். அசைத்துப் பார்த்தான்.

“சந்தேகமில்லை சேர்... இது சிலை...” என்றான் வசந்தன்.

“சாய்...என்ன தத்ருபமாகச் செய்திருக்கிறது...” என்று மூர்த்தி வியந்து போனார். மாணவர்கள் அனைவரும் வியப்புடன் வந்து வேடனைத் தொட்டுப் பார்த்தனர்.

“நாங்கள் உயிருள்ள மனிதன் என்று எண்ணி ஏமாந்துவிட்டோம்.”
என்றாள் சசி.

“அது தானே... இந்தக் காலத்தில் வேடனா?” என்று சிரித்தாள் மாலா.

“சரி வாருங்கள்...” என்றபடி மூர்த்தி முன்னால் நடந்தார். பாதையில் கீறியிருந்த கோட்டைக் கடக்க வலது காலை எடுத்தபோது ஒரு குரல் எழுந்தது.

“நில்...அப்படியே...”

மூர்த்தி ஆசிரியர் அப்படியே காலைப் பின்னால் இழுத்துக் கொண்டார்.

“யார் பேசியது?...”

எல்லாரும் பயத்துடன் ஒருவரையொருத்தர் பார்த்துக் கொண்டனர்.

வசந்தன் மட்டும் கற்சிலையாக இருந்த வேடனின் வாய் உதடுகள் அசைந்ததைக் கண்டுகொண்டான். அவனைப் பயமும் வியப்பும் ஆட்கொண்டன.

“பேசியது, இந்தச் சிலை சேர்...” என்றான் வசந்தன்.

மூர்த்தி பயத்துடன் சிலையைப் பார்த்தார்.

“ஐயா நீரா பேசினீர்? நீரா தடுத்தீர்?”

“ஆமாம்...” என்றான் வேடன். அவன் உடல் அசையவில்லை. உதடுகள் மட்டும் அசைந்தன.

“நாங்கள் அங்கால் செல்ல முடியாதா?”

மாணவர்கள் பயத்துடன் ஒருத்தருடன் ஒருத்தர் ஒட்டிக்கொண்டனர். வசந்தன் வெகு துணிச்சலாக நின்றிருந்தான்.

“செல்லலாம். ஆனால் அதற்கு முன் நான் கேட்கிற கேள்வி ஒன்றிற்குச் சரியான பதில் தரவேண்டும். முதலில் அக்கோட்டைக் கடக்க முயன்றவர்தான் பதில் தர வேண்டும்.”

“சரியான பதில் தராவிட்டால்...?” என்று பயத்துடன் மூர்த்தி ஆசிரியர் கேட்டார்.

வேடன் கடகடவெனச் சிரித்தான். அவன் சிரிப்பின் ஒலி அப்பிரதேசம் எங்கும் எதிரொலித்தது.

பூதத்தீவுப் புதிர்கள்

“சரியான பதில் தராவிட்டால், அவர் என்னிடத்தில் கற்சிலையாக அமர்ந்துவிட வேண்டும். அவராகவே சிலையாக மாறி அமர்ந்துவிடுவார். ஒரு நாளைக்கு ஒரு மணி நேரம் சுய உருவம் வரும். அந்த வேளை வேட்டையாடி பசியாறிவிட்டு மீண்டும் இவ்விடத்தில் அமர்ந்துவிட வேண்டியதுதான்...”

“ஐயோ நான் மாட்டேன்... வாருங்கோ நாங்கள் எல்லாரும் திரும்பிப் போய்விடுவோம்...” என்றபடி ஆசிரியர் திரும்பி ஓடப் பார்த்தார்.

வேடனின் குரல் பலமாக ஒலித்தது.

“ஓடிப் பயனில்லை மூர்த்தி. இனி இங்கிருந்து தப்ப முடியாது. இது பூதத் தீவு. புதிர்கள் நிறைந்தது. புத்திசாலிகளே இங்கு பிழைக்க முடியும். நில் என் வினாவுக்குப் பதிலைக்கூறு... பத்து வினாடிகள் தரப்படும்...”

எல்லாரினதும் உடல்கள் நடுங்கின. வசந்தன் அலதானமாகப் பார்த்தான். செவிகளைக் கூர்மையாக்கிக் கொண்டான்.

“கூறுங்கள் ஐயா...” என்றார் மூர்த்தி. அவர் உடல் வெடவெடவென நடுங்கியது. வகுப்பறையில் அவர்கள் அவரின் முன் அப்படித்தான் பலதடவைகள் நின்றிருந்தனர். வேடன் வினாவைச் சொன்னான்:

“சுப்பையா என்று ஒருவன் இருந்தான். அவனிடம் குதிரை, கழுதை, எருது ஆகிய மூன்று பிராணிகள் இருந்தன. ஒருநாள் இந்த மூன்று பிராணிகள் மீதும் பஞ்ச மூடைகளை ஏற்றிக்கொண்டு நகரத்துக்குப் புறப்பட்டான். வழியில் கழுதை, குதிரையிடம் கூறியது: “என் மீதுள்ள மூடைகளில் ஒன்றை நீ எடுத்துக் கொண்டால் என் சுமையும் உன் சுமையும் சமனாகிவிடும் என்றது. அதற்குக் குதிரை, நீ என் மீதுள்ள மூடைகளில் ஒன்றை எடுத்துக்கொண்டால், உன் சுமை என்னைவிட இரு மடங்காகிவிடும் என்றது. இதைக் கேட்ட எருது கூறியது: “கழுதையே, என்னிடமுள்ள மூடைகளில் ஒன்றினை நீ எடுத்துக்கொண்டால் உன் சுமை என்னைவிட நான்கு மடங்காகிவிடும். உன்னிடமுள்ள மூடைகளில் நான்கினை எடுத்து வெளியே வீசிவிட்டால் இருவரின் சுமையும் சமனாகிவிடும்” என்றது. ஆகவே, ஒவ்வொரு பிராணிகளிடமும் ஏற்றப்பட்ட மூடைகள் எத்தனை?”

மூர்த்தி ஆசிரியர் தலையைச் சொறிந்து கொண்டார். முகத்தில் வியர்வைத் துளிகள் வெள்ளமாக வடிந்தன. உடல் பதறியது.

“ஐயா... இன்னொருக்கா உமது வினாவை ஆறுதலாகச் சொல்ல முடியுமா?” என்று இரந்தார்.

● “என்ன ஆசிரியர் நீர்? உம்மைப் பார்க்கப் பரிதாபமாக இருக்கிறது. சரி சரி கேளும்...” என்ற வேடன் மீண்டும் அந்த வினாவைச் சொல்லத் தொடங்கினான்.

ஆசிரியர் கரங்களிலுள்ள விரல்களை எல்லாம் மடக்கிக் கணக்குப் பார்த்தார். ‘கழுதை... குதிரை, எருது’ எனத் தனக்குள் முனகிக் கொண்டார். கமலம் ஆசிரியையைப் பரிதாபமாகப் பார்த்தார். வசந்தனுக்கு அவரைப் பார்க்கப் பரிதாபமாக இருந்தது. வகுப்பறையில் சிங்கம் போலக் கர்ச்சிப்பவர் இந்தச் சின்னக் கணக்கிற்கு விடை தெரியாமல் விழிக்கிறாரே என வசந்தன் எண்ணிக் கொண்டான்.

“வினாடிகள் கழிகின்றன...” என்றான் வேடன்.

“ஐயா என்னை விட்டுவிடுங்கள்...” என்று ஆசிரியர் கெஞ்சினார்.

அனைவரும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கத்தக்கதாக ஆசிரியர் மூர்த்தியின் உடல் கல்லாக மாறத்தொடங்கியது. அவருடல் கல்லாக மாறத்தொடங்க வேடனின் உடல் கல்லாகவிருந்து விடுபடத் தொடங்கியது. எல்லாரும் பயத்துடன் பார்த்தனர். மாலா பயத்தால் வீறிட்டுக் கத்தினாள். மூர்த்தி ஆசிரியர் மெதுவாக நடந்து சென்று வேடனின் இடத்தில் அமர்ந்து கொண்டார். வேடன் சாதாரண உடலுடன் எழுந்து நின்றான்.

“அப்பாடா...” என அவன் பெருமூச்சு விட்டான்.

“சரி போங்கள்...” என்றான் வேடன்.

“ஆசிரியர்?...”

“யாராவது அவரிடம் இனி அகப்பட்டால்தான்... பன்னிரண்டு வருடங்களாக நான் அப்படியே இருந்தேன். வாருங்கள்...”

வசந்தன் முன்னே நடந்தான். அவன் கோட்டைக் கடக்க முயன்றபோது, ஆசிரியர் மூர்த்தியின் குரல் ஒலித்தது:

“நில் அப்படியே... நில்... நான் கேட்கின்ற வினாவுக்குச் சரியாகப் பதில் சொல்லிவிட்டுச் செல்.”

எல்லாரும் திகைத்து நிற்க, வசந்தன் ஆசிரியரை அவதானமாகப் பார்த்தான்.

அத்தியாயம் - 3.

பழத் தோட்டத்துக் கமக்காரன்

பூதத்தீவின் பாதை ஓரத்தில் கல்லாக அமர்ந்துவிட்ட மூர்த்தி ஆசிரியர் கோட்டைக் கடக்க முயன்ற, வசந்தனை “நில்...என் வினாவுக்குப் பதில் தந்துவிட்டுச் செல்...” எனத் தடுத்தார். வசந்தனுக்கு மூர்த்தி மாஸ்ரரைப் பார்க்க பரிதாபமாக இருந்தது.

“சரி... சொல்லுங்கள்...” என்றான். கற்சிலையின் உதடுகள் அசைந்ததுடன் விழி மடல்களும் திறந்தன. “வசந்தா பிழையாகச் சொல், எனக்கு விடுதலை கொடு” என்பது போல அவர் விழிகள் அவனிடம் கெஞ்சின.

“வசந்தா, கவனமாகப் பதில் சொல்...” என்றாள் பயத்துடன் ஆசிரியை கமலம்.

மூர்த்தி, வேடன் அவனுக்கு இட்ட அதே வினாவை மீண்டும் கேட்டார். அவர் வினாவைத் தொடங்கும்போதே வசந்தன் அதற்கான விடையை மனதில் சொல்லிக்கொண்டான்.

“கழுதையின் மீது எத்தனை மூடைகள்? குதிரையின் மீது எத்தனை மூடைகள்? எருதின் மீது எத்தனை மூடைகள்?”

“கழுதையின் மேல் 7 மூடைகள். குதிரையின் மேல் 5 மூடைகள். எருதின் மேல் 3 மூடைகள்” என்றான் வசந்தன்.

“விடை சரியா சேர்...” என சீலன் கேட்டான்.

“அவருக்கு விடை தெரிந்தால் அவர் ஏன் இதில் கல்லாக உட்கார்ந்திருக்கிறார். வசந்தன் உடல் கல்லாக மாறத் தொடங்கவில்லை. எனவே விடை சரி... வாருங்கள். போகலாம்...” என்றான் வேடன். வசந்தன் முதலில் கோட்டைக் கடக்க ஏனையோர் அவனைப் பின்பற்றினார். சற்றுத் தூரம் சென்றதும் ஒரு பழத்தோட்டம் குறுக்கிட்டது. அவர்கள் அவ்விடத்தில் தரித்து நின்றனர். மாமரங்களில் பழங்கள் கனிந்து தொங்கின. ஆப்பிள் மரங்களில் பழங்கள். பலவகை பழமரங்களும் அத்தோட்டத்தில் இருந்தன.

எல்லாரும் அத்தோட்டத்தில் கனிந்து தொங்கிய பழங்களைப் பசியோடு பார்த்தனர்.

“போய்ப் பிடுங்கிச் சாப்பிடுவோமா, ரீச்சர்?” என்று மாலா, கமலம் ஆசிரியையிடம் கேட்டாள்.

“பொறுங்கள்” என்றான் வசந்தன்: “இதில் ஏதோ மர்மம் இருக்கிறது. பழங்கள் பழுத்திருக்கின்றன. ஒரு பறவைகூடு தோட்டத்தில் காணப்படவில்லை. இவ்வளவு பழங்கள் இருந்தும் அவற்றின் வாசனை சற்றும் வரவில்லை...”

வசந்தன் சொன்னபின்னர்தான் அவர்கள் கவனித்தனர். அப்பழத்தோட்டம் சீராக வேலியிடப்பட்டிருந்தது. உள் செல்வதற்கு ஒரு வாயில் மட்டும் காணப்பட்டது.

படகோட்டி மாணிக்கம் இவை எதையும் கவனியாது வேலியோரமாகப் பழுத்திருந்த ஒரு மாம்பழத்தை எட்டிப் பற்றிப் பிடுங்கிக் கொண்டான். பசியோடு கடித்தான்.

“ஐயோ... இது கல் பழம்...” என்றான். வசந்தன் அப்பழத்தைத் தொட்டுப் பார்த்தான். உண்மைதான். அது நசியவில்லை. மணக்கவில்லை.

“பழத்தைப் பிடுங்கியவரே, முன்னே வா...” என்று ஒரு குரல் எழுந்தது. எங்கிருந்து அக்குரல் வந்தது எனப் பார்த்தனர். பழத்தோட்டத்தின் வாசலில் சற்று ஒதுக்காக அமைக்கப்பட்டிருந்த ஒரு குடிசையின் வாசலில் ஒரு கமக்காரன் அமர்ந்திருந்தான். அவன் அருகில் ஒரு மண்வெட்டி காணப்பட்டது. கோடரி ஒன்றும் தண்ணீர் அள்ளும் வாளி ஒன்றும் காணப்பட்டன.

“ஐயோ நானில்லை...” எனப் படகோட்டி மாணிக்கம் பயத்தால் அலறினான். மூர்த்தி மாஸ்ரருக்கு நிகழ்ந்துவிட்ட பரிதாபம் பூதாகாரமாக நினைவில் எழுந்தது.

“முன்னே வா...” என்று கமக்காரன் அதட்டினான். மாணிக்கம் பயத்துடன் முன்னே வந்து நின்றான். விழிகள் நீரைச் சொரிய, உடல் வெடவெடவென நடுங்கியது. வசந்தன் குடிசை வாசலில் அமர்ந்திருந்த உருவத்தை அவதானித்தான். சந்தேகமில்லை. அது அசையவில்லை. நிச்சயமாக பாதையோரத்தில் அமர்ந்திருந்த வேடன் போன்று உதடுகள் மட்டும் அசையும் கற்சிலைதான்.

“எல்லாரும் கவனியுங்கள்...” என்றான் வசந்தன்: “அவன் ஏதோ புதிர் விடப் போகிறான். எல்லாரும் கவனமாக அவதானியுங்கள். நன்கு கிரகித்துக் கொள்ளுங்கள். சரியான விடை தெரிந்தவர் தான் அடுத்த கனியைப் பிடுங்க வேண்டும்...” என்று எல்லோருக்கும் வசந்தன் முன்கூட்டியே எச்சரிக்கை செய்தான்.

கமக்காரன் குரல் ஒலித்தது: “நான் கேட்கின்ற வினாவுக்குச் சரியாகப் பதில் சொன்னால், நீங்கள் எல்லாரும் இத்தோட்டத்திற்குள் செல்லலாம். கல்லாகக் காணப்படும் பழங்கள் உண்ணத்தகும் பழங்களாக மாறிவிடும்.”

“ யாராவது பதில் தரலாமா?” என்று வசந்தன் அவசரமாகக் கேட்டான்.

“இல்லை, பழத்தைப் பிடுங்கியவன் மட்டுமே பதில் தரவேண்டும். சரியாகப் பதில் தராவிடில் அவன் கல்லாக மாறி என்னிடத்தில் அமர்ந்துவிடுவான். நான் உங்களுடன் சேர்ந்துவிடுவேன். பதினெட்டு வருடங்களாக நான் இவ்விடத்தில் காத்திருக்கிறேன். ஒருவனுக்காகக் காத்திருக்கிறேன். என் சமையை அவனிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு நான் வெளியேற வேண்டும்.” என்றான் கமக்காரன்.

“ஐயோ நான் படிக்காதவன். எனக்குப் பதில் தெரியாது...” என்று மாணிக்கம் அரற்றினான்.

“படித்துவிட்ட மூர்த்தி என்ன சரியாகவா பதில் சொன்னார். இவற்றிற்குப் பதில் தர படிப்புத் தேவையில்லை. கொஞ்சம் சிந்தனை தேவை. என்னை மினக்கெடுத்தாதே. கேள்வியைச் சொல்கிறேன் கேள்...”

எல்லாரும் கவனமாக அவதானித்தனர்.

கமக்காரன் புதிரைச் சொன்னான்.

“10 மீட்டர்கள் உயரமான ஒரு சுவர் உள்ளது. அதில் ஒரு நத்தை ஏறுகிறது. ஒரு நாளைக்கு 3 மீட்டர் தான் ஏறும். ஏறியதும் 2 மீட்டர் சறுக்கிக் கீழிறங்கிவிடும். அந்த நத்தை அச்சுவரின் உச்சியை அடைய எத்தனை நாள் செல்லும்?”

“ஐயோ எனக்கு மீட்டர் கணக்குகள் தெரியாது. யார், அடி, அங்குலக் கணக்குகள் தான் சின்ன வயதில் படித்திருக்கிறேன்.. ” என்று மாணிக்கம் அலறினான்.

“சரி சரி... மீட்டரை யார் என்று வைத்துக்கொள். பதில் சொல்.”

மாணிக்கத்தின் முகத்தில் நிம்மதி வந்தது.

“10 யார் உயரமான சுவர்...”

“ஆமாம்...” என்றான் கமக்காரன்.

“நத்தை ஏறுகிறது. ஒரு நாளைக்கு 3 யார்...”

“ஆமாம்...”

பூதத்தீவுப் புதிர்கள்

“ஏறியதும் 2 யார் இறங்குகிறது...”

“ஆமாம்...” கமக்காரன் குரலில் சற்றுக் கோபம் தலை நீட்டியது.

“அப்ப ஒரு நாளைக்கு 1 யார் ஏறுகிறது...” என மாணிக்கம் கணக்கிட்டான்: “பெரிய கணக்குச் சொல்லி விட்டார்.”

“கெதியாக விடையைச் சொல்...” என கமக்காரன் அவசரப்படுத்தினான்.

“ஒரு நாளைக்கு ஒரு யார்... அல்லது நீர் சொன்னமாதிரி ஒரு மீட்டர். ஆகவே 10 யார் அல்லது 10 மீட்டர் ஏற ...10 நாள்...” என்று கூறிவிட்டு மாணிக்கம் எல்லாரையும் பெருமிதத்துடன் பார்த்தான்.

வசந்தன் அவனுக்காகப் பரிதாபப்பட்டான்.

மாணிக்கத்தின் உடல் பாதத்திலிருந்து கல்லாகத் தொடங்கியது. கமக்காரனின் உடல் பாதத்திலிருந்து கல் நிலையிலிருந்து விடுபடத் தொடங்கியது. மாணிக்கம் கமக்காரனின் இடத்தில் சென்று பரிதாபமாக அமர, கமக்காரன் அவ்விடத்திலிருந்து எழுந்திருந்தான்.

“அப்பாடா...” எனப் பெருமூச்சொன்றினை நிம்மதியாக விட்டான்.

எல்லாரும் மாணிக்கத்தை இரக்கத்துடன் பார்த்தனர்.

“யாருக்குப் பதில் தெரியும்?” என்று வசந்தன் கேட்டான்.

“எனக்குத் தெரியும்...” எனப் பலர் முன்வந்தனர்.

“சரி, மாலா நீர் சொல்லும்?”

“நத்தை சுவரின் உச்சியை அடைய 8 நாள்தாம் எடுக்கும். 7 நாட்களில் 7 மீட்டர் ஏறிவிடும். எட்டாம் நாள் சுவரின் உச்சியை அடைந்துவிடும்...” என்றாள் மாலா.

“கேட்டிக்காரி...” என்றாள் கமலம் ஆசிரியை. அவளுடைய பாராட்டைப் புன்னகையுடன் மாலா ஏற்றுக்கொண்டாள்.

“சரி இனி நீர் பழம் ஒன்றைப் பிடுங்கும்...” என்றான் வசந்தன்.

மாலா சற்றுத் தயக்கத்துடன் சென்று ஆப்பிள் பழம் ஒன்றினைப் பறித்தெடுத்தாள்.

“யார் பழத்தைப் பறித்தது? முன்னே வா. நான் கேட்கின்ற வினாவுக்குப் பதில் தா...” என்று கல்லாகவிருந்த மாணிக்கத்திடமிருந்து கட்டளை

பிறந்தது. மாலா முன்னே வந்து நின்றாள்.

மாணிக்கம் வினாவைத் தொடுத்தான்.

“10 நத்தைகள் உள்ளன. 3 மீட்டர் ஒரு நாளைக்கு ஏறி..1 மீட்டர் இறங்கி... இறங்கி...இறங்கி

“மாணிக்கத்திற்குக் கேள்வியைச் சரியாகக் கேட்கவே தெரியவில்லை. பாவம்...என்ன செய்யப் போகிறானோ?...” என்று வேடன் பச்சாத்தாப்பட்டான். மாலா விடையைச் சொன்னதும், தோட்டத்தில் புது மலர்ச்சி ஏற்பட்டது. கல்லாகவிருந்த பழங்கள் கனிந்தன. மூக்கைத் துளைக்கும் வாசனை இனிமையாக எழுந்தது. அவர்கள் அனைவரும் தோட்டத்திற்குள் நுழைந்து கொண்டனர். விரும்பிய பழங்களை விரும்பியவாறு பறித்து உண்டனர்.

என்ன அற்புதமான சுவை? அவர்களின் களைப்பு மறைந்தது. பூதத்தீவில் அகப்பட்டதைக்கூட ஒரு கணம் மறந்துவிட்டார்கள். சிலர் ஓடியாடி விளையாடினர். சிரித்துப் பேசி மகிழ்ந்தனர்.

வானத்தில் பறவைகளின் சிறகொலி எழுந்தது. ஒரு கூட்டம் பச்சைக் கிளிகள் மரங்களில் வந்து அமர்ந்தன. பெயர் தெரியாத பறவைகள் எல்லாம் வந்து பழங்களைத் தின்று பசியாறின. சூரியன் உச்சியில் எறித்தான்.

“இனிப் போவோமா?” என்று சீலன் கேட்டான்.

“சற்றுப் பொறுத்திருப்போம். நாங்கள் தோட்டத்தை விட்டு வெளியேறினால் இங்கு கனிந்திருக்கும் பழங்கள் கல்லாகிவிடும். பறவைகள் வந்திருக்கின்றன. கொஞ்சம் உண்ணட்டும்...” என்றான் வசந்தன்.

“வசந்தா...” என்று கமலம் ஆசிரியை அவனை அழைத்தாள். அவன் எழுந்து ஆசிரியை அருகில் சென்றான்.

“என்ன ரீச்சர்?”

“மூர்த்தி மாஸ்ரரையும் மாணிக்கத்தையும் மீட்பதற்கு ஏதாவது வழி இருக்கிறதா?”

“வழியிருக்கும் ரீச்சர். பூதத்தீவில் இன்னமும் எத்தனை அற்புதங்கள் இருக்கின்றனவோ? வேடனோடும் கமக்காரனோடும் பேசிப் பார்ப்போம்...”

வசந்தன் கமக்காரன் அருகில் வந்து அமர்ந்தான்.

“ஐயா, இந்தத் தீவில் நீங்கள் எப்படி அகப்பட்டுக் கொண்டீர்கள்?” என்று கேட்டான். கமக்காரன் எதுவும் பேசவில்லை.

புத்தத்வப் புத்தர்கள்

“இங்கிருந்து நாங்கள் வெளியேற மார்க்கமில்லையா?” என்று வசந்தன் வேடனிடம் கேட்டான். அவன் சற்று நேரம் மௌனமாக இருந்தான்.

“நீ புத்திசாலியாக இருக்கிறாய். பயப்படாதே. நீயே வழி கண்டுபிடிப்பாய். நீ இவ்வளவு கேட்பதால் நான் உனக்கு ஒன்று சொல்வேன். நாங்கள் செய்யப்போகின்ற பயணம் நீண்டது. அந்தப் பயணத்தின் இறுதியில்தான் எங்களுக்கு விடிவு கிடைக்கும். எங்கள் பயணத்தில் நாங்கள் சந்திக்கப் போகின்ற சம்பவங்கள், வெற்றிகள், தோல்விகள் பலவாக இருக்கும். மனச்சோர்வு வரும். களைப்பு வரும். பயம் வரும். கோபம் வரும். உன்னுடன் வருபவர்களிடம் கூறி வை., எதைக்கண்டும் பயப்படக்கூடாது என, மனந்தளரக்கூடாது என, எதையும் செய்ய எங்களால் முடியும் எனத் தைரியமாக இருக்கச்சொல். மனந்தளர்ந்தோமோ நாங்கள் எல்லாரும் இங்கிருந்து விடுபடமுடியாது.” என்றான் வேடன்.

“நல்லது ஐயா.. நாங்கள் இனி என்ன செய்வது?”

“பாதை வழியே செல்வோம். ஒரு சத்திரம் குறுக்கிடும். அங்கு இரவு தங்குவோம். அவர்கள் பசியாற உணவு தருவர். அங்கு தங்கிவிட்டு மறுநாள் பயணத்தைத் தொடருவோம்.” என்றான் கமக்காரன்.

வசந்தன் ஒத்துக்கொண்டான்.

மதிய வேளை கடந்த சொற்ப நேரத்தில் அவர்கள் தம் பயணத்தைத் தொடர்ந்தனர். மாணவர்கள் ஆதலால், புதுமைகளைக் காணும் பேரவா அவர்களின் களைப்பைப் போக்கியது.

அத்தியாயம் - 4

கோபுரந்தாங்கி

பூதத்தீவின் பாதை வழியே அவர்கள் சென்று கொண்டிருந்தனர். அவர்களின் வலது பக்கத்தில் சூரியன் மறைந்து கொண்டிருந்தான். வசந்தனின் அருகில் வந்து கொண்டிருந்த சீலன், “வசந், நாம் என்ன திசையில் சென்று கொண்டிருக்கின்றோம்?” எனக் கேட்டான்.

சீலனை அர்த்தத்துடன் வசந்தன் திரும்பிப் பார்த்தான்.

“சூரியன் உனக்கு வலது பக்கத்தில் மறைந்து கொண்டிருக்கின்றது, பார்த்தாயா? அதனைக் கொண்டு நாம் செல்கின்ற திசையைக் கணித்துக்கொள். இது கூடத் தெரியாமல்...” என்றான் வசந்தன் சிரித்தபடி.

“சரி சரி புரிகிறது... நீயும் அத்தீவிற்கு வந்ததும் புதிர் போடத் தொடங்கிவிட்டாய்.”

அவர்கள் ஒரு மணிநேரம் நடந்ததன் பின்னர் ஒரு கோயில் கட்டிடத்தைச் சென்றடைந்தனர். அந்தக் கோயில் பாழடைந்து கிடந்தது. நீண்ட காலமாக எதுவித வழிபாடுமின்றி அக் கோயில் கைவிடப்பட்ட நிலையில் காணப்பட்டது. அவர்கள் அவ்விடத்தில் சற்று நேரம் இளைப்பாறுவதற்காகத் தரித்து நின்றனர்.

“சத்திரம் எத்திசையில் ஐயா இருக்கிறது?” எனக் கமக்காரனிடம் சசி கேட்டாள். அவளின் கால்கள் வலிகண்டன.

பூதத்தீவுப் பதிர்கள்

“இங்கிருந்து கிழக்கு நோக்கி நடந்து செல்லவேண்டும். முதலாவது சந்தி வரும். அதில் இடது பக்கம் திரும்பி நடந்து, இரண்டாம் சந்தியில் மீண்டும் வலது பக்கம் திரும்பி நடந்து சென்றால் சத்திரம் வரும். வாசலில் சத்திரக்காரன் எங்களைப் பார்த்துக்கொண்டு நிற்பான்.” என்றான் சிரித்தபடி கமக்காரன். சசி தன் தலையைச் சொறிந்து கொண்டாள். அவளுக்கு அடிநுனி விளங்கவில்லை. பரிதாபத்துடன் வசந்தனுக்கு அருகில் வந்து அமர்ந்து கொண்டாள்.

“என்ன சசி?”

“சத்திரம் எத்திசையில் இருக்கிறது எனக் கமக்காரனிடம் கேட்டேன். அதற்கு அவன் புதிர் போடுகிறான். எனக்கு பதில் தெரியவில்லை. பயமாக இருக்கிறது, வசந். கல்லாகிவிடுவேனோ?...”

“விசர்... என்ன சொன்னான்?”

சசி கமக்காரன் சொன்னவற்றைத் திருப்பிச் சொன்னான். அவன் சரியாகக் கிரகித்திருந்தமையால் சரியாகச் சொன்னான்.

“சத்திரம் இங்கிருந்து வடகிழக்கில் இருக்கின்றது. சத்திரக்காரன் எங்களைப் பார்த்துக்கொண்டு நிற்பானா? அப்படியாயின் அவன் என்ன திசை நோக்கி நிற்கிறான்?” என்று சசியைக் கேட்டுவிட்டு வசந்தன் சிரித்தான்.

“மேற்குத்திசை...” என்றாள் சசி சிரித்தபடி.

“வெரி குட்...” என்று சிரித்தான் வசந்தன்: “இது ஒரு புதிர்த்தீவு. எதற்கும் பயப்படக்கூடாது. வெருட்சியடையக் கூடாது, சசி.”

அவர்கள் புறப்பட எழுந்தபோது, பயங்கரமான சத்தம் ஒன்று எழுந்து எல்லாரையும் திகிலடைய வைத்தது. பெரியதொரு ஜேர்சி மாடு கத்தியது போன்ற பலநூறு மடங்கு சத்தம். வேடனும் கமக்காரனும் ஒருத்தரையொருத்தர் பயத்துடன் பார்த்துக்கொண்டனர்.

“அது என்ன சத்தம்?” என்று வசந்தன் வேடனிடம் கேட்டான்.

“தெரியாது...” என்றான் அவன். அவன் எதையோ சொல்லாது மறைக்கிறான் என்பது வசந்தனுக்குப் புரிந்தது.

அவன் திரும்பி வந்து தன்னிடத்தில் அமர்ந்து கொண்டான்.

சற்று நேரம் இருந்துவிட்டுப் புறப்படலாம் என அவர்கள் எண்ணிக்கொண்டனர்.

பூதத்தீவப் பதிர்கள்

“வசந்தன்...” என்று பயத்துடன் கோயில் பக்கமிருந்து கமலம் ஆசிரியையின் குரல் ஒலித்தது. வசந்தன் குரல் வந்த திசையில் ஓடிச்சென்றான். கோயில் கோபுர வாயிலில் கமலம் ஆசிரியை பயத்துடன் நடுங்கிக் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. வசந்தனைப் பின்பற்றி எல்லாரும் ஓடி வந்தனர்.

“என்ன ரீச்சர்...என்ன?”

“கோயிலுக்குள் போய் சாமியைக் கும்பிட்டுவிட்டுப் புறப்படுவோம் என்று நினைத்தேன், வசந்தன். வாசலுக்கு வந்தேன். வாசலைக் கடக்கும் போது இந்தக் கோபுரம் தாங்கிகளில் ஒன்று, தான் கேட்கும் வினாவுக்கு விடை தந்துவிட்டு உள்ளே போ என்கிறது... சரியான விடை தராவிட்டால் தன்னிடத்தில் இருந்து இந்தக் கோபுரத்தைத் தாங்கட்டாம்...” என்றபடி கமலம் ஆசிரியை ‘ஓ’வென்று அழுதாள்.

வசந்தன் கோபுரம் தாங்கியைப் பார்த்தான். பூதகணம் ஒன்று பெரிய விழிகளுடன், குட வயிற்றுடன் சிலையாக நின்றிருந்தது. கோபுரத்தைத் தான் தான் தாங்குவதாக அதற்கு ஒரு எண்ணம். அதன் விழிகளும் உதடுகளும் அசைந்தன. புத்திசாலித்தனம் அதனிடம் தெரியவில்லை.

மாணவர்கள் தங்கள் ஊர்க்கோயில்களில் அப்படியான உருவத்தைப் பார்த்திருக்கிறார்கள். அதனால் அவர்களுக்கு அவ்வளவு பயம் வரவில்லை.

“ரீச்சர்... என்ன செய்வது? பயப்படாமல் சரியாகப் பதில் சொல்லுங்கோ. எப்படியாவது எல்லாரையும் நான் காப்பாற்றி அழைத்துச் செல்வேன். சொல்லுங்கோ...” என்றான் வசந்தன்.

“ஹோ”வென்று கோபுரந்தாங்கி சிரித்தது. கடலில் வீசிய புயற்காற்றின் இரைச்சலை இச்சிரிப்பு நினைவூட்டியது.

“ஏன் சிரிக்கிறாய்?” என்று வசந்தன் கேட்டான்.

“என் உதவியில்லாமல் உங்கள் எவராலும் இத்தீவிலிருந்து தப்பிச் செல்ல முடியாது. என் உதவி தேவை என்றால் என் வினாவுக்கு யாராவது பிழையாகப் பதில் சொல்லி என்னிடத்தில் இருந்து இந்தக் கோபுரத்தைத் தாங்கிக் கொள்ள வேண்டும்” என்றது பூதம்.

“யாராவது பதில் சொல்லலாமா?” என்று வசந்தன் கேட்டான்.

“இல்லை. இந்தப் பெண் தான் பதில் சொல்ல வேண்டும். வாசலைக் கடக்க முயன்றவள் இவள்தான்.” என்றது பூதம். “ஓ”வென்று கமலம் ரீச்சர் மீண்டும் அழுதாள்.

அவளைக் கட்டிக்கொண்டு அவளின் அபிமான மாணவிகள் சிலரும் கண்ணீர் விட்டனர்.

“கேள்வியைக் கேட்கவா?” என்று பூதம் அதட்டியது.

“சரி...” என்றாள் கலங்கியபடி கமலம்.

கோபுரந்தாங்கிப் பூதம் சொல்லியது:

“நான் நினைத்தால் இருக்கின்ற ஒன்றை இரட்டிப்பாக்க முடியும். மூவர் என்னிடம் வந்தார்கள். ஒரு பையில் கொண்டுவந்த ஆப்பிள் பழங்களை என்னிடம் தந்தார்கள். என்ன விசயம் என்று கேட்டேன். இந்தப்பையில் இருக்கின்ற ஆப்பிள் பழங்களின் எண்ணிக்கையிலும் ஒவ்வொன்று கூடுதலாகக் கிடைக்கத்தக்கதாக மூவருக்கும் பகிர்ந்து தாருங்கள் என்றனர். நான் அவர்கள் தந்த ஆப்பிள் பழங்களை முதலில் இரட்டிப்பாக்கி அதில் எட்டுப்பழங்களை எடுத்து ஒருவனிடம் கொடுத்தேன். பின்னர் மிகுதியை இரட்டிப்பாக்கி முதல்வனுக்குக் கிடைத்த எண்ணிக்கைப் பழங்களைக் கொடுத்தேன். இறுதியாக இருந்த ஆப்பிள் பழங்களை இரட்டிப்பாக்கி மூன்றாமவனிடம் கொடுத்தேன். அனைவருக்கும் ஒரே தொகையான ஆப்பிள் பழங்கள் கிடைத்திருந்தன. அப்படியாயின் அவர்கள் முதலில் என்னிடம் தந்த பழங்கள் எத்தனை?”

“எட்டுப்பழங்கள்...” என்றாள் கமலம் அவசரப்பட்டு. “ஹோ”வெனப் பெரும் சத்தமாகப் பூதம் சிரித்தது.

“நீயெல்லாம் என்ன ரீச்சர்...” என்றபடி பூதம் கீழே இறங்கிக் கொண்டது. கமலம் ஆசிரியை அதன் இடத்தில் அமர்ந்து கொண்டு இரு கைகளாலும் கோபுரத்தைத் தாங்கிக் கொண்டாள். அவள் உடல் கல்லாகியது.

மாணவிகள் பெருங்குரலில் அழுதனர்.

“ரீச்சர், நீங்கள் இனிக் கேள்வியைக் கேளுங்கோ. நான் பிழையாகப் பதில் சொல்லி உங்களிடத்தில் அமர்ந்துகொள்கிறேன்...” என்றபடி மாலா முன்வந்தாள். கமலம் ஆசிரியையின் விழிகள் விரிந்தன. இரு சொட்டுக் கண்ணீர் நிலத்தில் வழிந்தது.

கோபுரந்தாங்கிப் பூதம் படியிறங்கிக் கீழே செல்வதை வசந்தன் கவனித்தான்.

“இனி ஒருவரும் கோயிலிற்குள் செல்ல முயற்சிக்க வேண்டாம்.” என்று எச்சரித்துவிட்டு வசந்தன் பூதத்தின் பின்னர் ஓடிவந்தான்.

பூதத்தீவுப் புதிர்கள்

“ஏய் கோபுரந்தாங்கி, என்ன ஒருகிறாய்? எங்களுக்கு உதவுவதாகச் சொல்லிவிட்டு எங்கே போகிறாய்?” என்று வசந்தன் அதனைப் பற்றி இழுத்தான். அது தன் கரத்தை உதறிக்கொண்டது.

“நான் உதவுவதாயின் என்னிலும் பார்க்கப் புத்திசாலிகளுக்குத்தான் உதவுவேன். நீங்கள் எல்லாரும் முடர்கள்...”

“ஏன் அப்படிச் சொல்கிறாய்?”

“உங்கள் ரீச்சருக்கு ஒரு சின்னக் கேள்விக்குப் பதில் தெரியவில்லை. அவளிடம் படிக்கின்ற உங்களுக்கு என்ன அறிவு இருந்துவிடப்போகின்றது?” என்றது பூதம் அலட்சியமாக.

“நான் கேட்கின்ற ஒரு கேள்விக்கு உன்னால் பதில் சொல்ல முடியுமா? நீ தவறாகப் பதில் சொன்னால் எங்களுக்கு உதவுவாயா?”

கோபுரந்தாங்கி, வசந்தனை அலட்சியமாகப் பார்த்தது.

“அறிவாளிகளுக்குத் தான் நான் உதவுவேன். கேட்டுப்பார். நான் தோற்றால் நீ சொல்கின்றபடியெல்லாம் நடப்பேன். அதற்கு முதல் நீ அறிவாளி என்றால், நான் உன் ரீச்சரிடம் கேட்ட வினாவுக்குப் பதில் சொல்லு பார்க்கலாம். அதன் பின்னர் உன் கேள்வியைக் கேள்...”

வசந்தன் சரியாகப் பதில் சொன்னான். கோபுரந்தாங்கிப் பூதம் அவனை மரியாதையுடன் பார்த்தது.

“நீ புத்திசாலியாக இருக்கிறாய்... சரி உன் கேள்வியைக் கேள்”.

“ஒரு வினாடிக்குள் உன் பதில் வந்துவிடவேண்டும்.”

“பீடிகை போடாதே. அது முடர்களின் வழி.” என்றது பூதம்.

“எவ்வளவு நேரத்தில் நீ பதில் சொல்வாய்?”

“ஒரு நொடியில் பதில் சொல்வேன். நீ விரல்களைச் சொடுக்குவதற்குள் என் வாயிலிருந்து பதில் வந்துவிடும்.

“நீ அவ்வளவு கெட்டிக்காரனா?”

“இந்த உலகத்திலேயே மகா புத்திசாலி நான்தான்.” என்று பெருமிதமாகச் சிரித்தது பூதம். தற்பெருமைக்காரனுக்கும் அகம்பாவிக்கும் புத்தி மட்டு என வசந்தன் புரிந்து கொண்டான்.

அவர்களை எல்லாரும் குழந்து கொண்டனர். அவர்களின் நடுவே இருபது அடிகள் உயரத்தில் பூதம் நின்றுருந்தது. அதன் கரிய தோற்றமும் சிவந்த விழிகளும் பார்ப்போருக்குக் கிலியை ஊட்டின.

“விரைவாகக் கேள். எனக்குப் பசி கிளம்பிவிட்டது...”

“பசி கிளம்பினால் என்ன செய்வாய்?” என வசந்தன் கேட்டான்.

“கழுகு முட்டைகளைச் சாப்பிடுவேன். எனக்கு மிகவும் பிடித்தமான உணவு...” என்றது பூதம்.

“கழுகு முட்டைகளைப் பச்சையாகச் சாப்பிடுவாயா?”

“இல்லை... அவித்துத்தான் சாப்பிடுவேன். நாகரிகம் இல்லாதவன் என்றா நினைத்தாய்? நீ காலதாமதம் செய்கிறாய். உனக்குக் கேள்வி கேட்கத் தெரியவில்லை. தெரியாவிட்டால் சொல். நான் போய்விடுகிறேன்.”

“பத்துக் கழுகு முட்டைகள் அவியப் பத்து வினாடிகள் எடுத்தால், ஒரு கழுகு முட்டை அவிய எத்தனை வினாடி எடுக்கும்?” என்று வசந்தன் கேட்டான். விரல்களைச் சுட்டினான். பூதம் பட்டெனப் பதில் கூறியது: “ஒரு வினாடி எடுக்கும்.”

“ஓ”வென்று பெரிதாக வசந்தன் சிரித்தான்.

“கோபுரந்தாங்கி நீ தோற்றுவிட்டாய்...” என்று அவன் ஆர்ப்பரித்தான்.

“நீ என்னை ஏமாற்றிவிட்டாய். என்றாலும் நீ புத்திசாலிதான்.” என்று கோபுரந்தாங்கி வெட்கத்துடன் சிரித்தது. “இந்த உலகத்தின் மகா புத்திசாலி நான்தான் என்று சொன்னதை மனதில் வைத்துக்கொள்ளாதே” என்றது.

அவர்கள் சத்திரத்தை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினர். அவர்களுக்குப் பின்னால் கோபுரந்தாங்கி தன் பெரிய உடலைத் தூக்கிக்கொண்டு நகர்ந்தது.

அத்தியாயம் - 5

கமுகு முட்டை வேட்டை

மேற்கு வானில் சூரியன் சரிந்து கொண்டிருந்தான். அவர்கள் இப்பொழுது ஒரு மலைக்கணவாய் ஊடாக நடந்து கொண்டிருந்தனர். இரு பக்கங்களிலும் அடர்காட்டுடன் கூடிய மலைகள் உயர்ந்து நின்றன. வானத்தில் கமுகுகள் சஞ்சரித்தன. குரல் தந்தன. கோபுரந்தாங்கிப் பூதம் நாக்கைச் சப்புக்கொட்டிக் கொண்டது.

“எசமான்...” என்று வசந்தனிடம் இரந்தது.

வசந்தன் புரிந்து கொண்டான். அதற்குக் கமுகு முட்டைகள் இப்பொழுது தேவைப்பட்டன. உயர் மலைச் சிகரத்தின் பக்கக் குடைவுகளில் கமுகுகளின் கூடுகள் தெரிந்தன.

“அப்படி என்னைக் கூப்பிடாதே. வசந்தன் என்றே அழை.” என்றான் வசந்தன்: “சரி நாங்கள் சற்று நேரம் இங்கிருக்கிறோம். நீ கெதியாகக் கமுகு முட்டைகளுடன் திரும்பி வா. பாவம் கமுகுகள். முழு முட்டைகளையும் எடுத்துவிடாதே.”

“எனக்கு ஒரு முட்டை கிடைத்தால் போதும். அதனைப் படிப்படியாக இரட்டிப்பாக்கிக் கொள்ள எனக்குத் தெரியும்.”

“அப்ப சரி...” என்றான் வசந்தன். அவர்கள் அனைவரும் அவ்விடத்தில் அமர்ந்து கொண்டனர். கோபுரந்தாங்கிப் பூதம் கணவாயின் பக்க மலைச்சாய்வில் ஏறத்தொடங்கியது. அது ஏறுவதை அவர்கள் பார்த்துக் கொண்டு நின்றனர். அது வெகு லாவகமாக ஏறியது. மரங்களைப் பற்றியும்

குன்றுகளைப் பற்றியும் கால்களை அவதானமாக ஊன்றி ஏறியது. ஓரிடத்தில் காலிடறித் தொப்பென விழுந்தது.

“ஐயோ..” எனச் சீலுன் அலறிவிட்டான்.

பூதம் வெட்கத்துடன் இவர்களைப் பார்த்துக் கைகளை அசைத்துவிட்டு தன்னைச் சமாளித்துக்கொண்டு ஏறத் தொடங்கியது.

“நல்லா அவருக்கு நொந்திருக்கும்...” என்று பச்சாத்தாப்பட்டான், அமலா.

வசந்தனுக்கு அருகில் ரகு வந்தான். இருவரும் ஒருவரைப் பார்த்து ஒருவர் சிரித்துக் கொண்டனர்.

“நீ வெகு துணிச்சல்காரன், வசந்...” என்றான் ரகு.

“இந்த உலகம் வீரர்களுக்குரியது...” என்றான் வசந்தன்.

“புத்திசாலித்தனத்தோடு சேர்ந்த வீரமாக இருக்கவேண்டும்.”

அவர்கள் இருவரும் சற்று நேரம் மௌனமாக இருந்தனர். ரகு கேட்டான்:

“வசந், கோபுரந்தாங்கிப் பூதம் கேட்ட கேள்விக்குக் கமலம் ரீச்சர் சொன்ன பதில் பிழையா?”

“ஆமாம். பிழைதான். 7 ஆப்பிள் பழங்கள் என்பதுதான் சரி. முதலில் கிடைத்த பழங்கள் 7. அதை இரட்டிப்பாக்கினால் 14 வரும். அதில் அரைப் பங்கினையும் ஒன்றையும் சேர்த்தால் 8 வரும். 8 பழங்களை ஒருவனிடம் கொடுத்துவிட்டு மிகுதி 6 பழங்களை இரட்டிப்பாக்கினால் 12 வரும். அதில் எட்டை மற்றவனிடம் கொடுத்துவிட்டு, மிகுதி 4 பழங்களை இரட்டிப்பாக்கினால் 8 வரும். அதனை மூன்றாமவனிடம் கொடுத்தது. ஆக முதலில் பையில் இருந்த பழங்கள் 7 ஆகும்.”

“கமலம் ரீச்சருக்கு இந்தக் கேள்விக்கு ஏன் பதில் தெரியவில்லை?”

“கவனமாக அவதானிக்கவில்லை. பயம்... அவசரம் இரண்டும் சேர்ந்து பிழையான பதிலைக் கூறவைத்துவிட்டது.”

வசந்தனின் விழிகள் மலைச்சாய்வில் நிலைத்தன. கோபுரந்தாங்கி ஒரு கழுக்க்கூட்டினை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. வானில் வட்டமிட்ட கழுகு ஒன்று ‘விர்’ரெனத் தாழ்ந்தது. மலைச்சரிவில் தொத்தி ஏறிக்கொண்டிருந்த கோபுரந்தாங்கியை நோக்கி, தன் கூரிய அலகையும் கால்களையும் நீட்டிக்கொண்டு பறந்து வந்தது. அது பறந்து வந்ததைப் பூதம் கவனிக்கவில்லை. பலமான கொத்தலும் கீறலும் முதுகில்

பூதத்தீவப் புதிர்கள்

விழுந்தபின்னர்தான் அதற்கு விளங்கியது. அதன் முதுகில் இரத்தம் கோடிட்டது. அது தன் ஒரு கரத்தால் கழுகினை விரட்டியபடி, கூட்டிற்குள் கையைவிட்டு ஒரு முட்டையை எடுத்துக்கொண்டு இறங்க ஆரம்பித்தது.

முட்டையை இழந்த தாய்க்கழுகு பெரிதாகச் சத்தமிட்டது. வானில் பறந்து கொண்டிருந்த பல கழுகுகள் திடீரெனக் குவிந்தன. அத்தனை கழுகுகளும் ஒருங்கே கோபுரந்தாங்கி மீது பாய்ந்தன. அது எதிர்பார்க்கவில்லை. கைப்பிடி தவற, அப்படியே உச்சியிலிருந்து பொத்தென நிலத்தை நோக்கி விழுந்தது. பெரியதொரு குன்று சரிவது போல மலைச்சாய்வில் உருண்டு உருண்டு கீழ் நோக்கி வந்தது.

“எல்லாரும் விலகி ஓடுங்கள். கோபுரந்தாங்கி உருண்டு வருகிறது..” என்று வேடன் சத்தமிட்டான். அனைவரும் அக்காட்சியைக் கண்டனர். அவர்கள் இரு பிரிவுகளாகப் பிரிந்து விலகி ஓடினர்.

அவர்கள் முதலில் குழுமி நின்றிருந்த இடத்தில் ‘தொபுக்கடர்’ என்ற பெருஞ் சத்தத்துடன் கோபுரந்தாங்கி அலமலக்க வந்து விழுந்தது. அப்படியே சிறிது நேரம் பேச்சு மூச்சில்லாமல் கிடந்தது. வசந்தன் வேகமாக அதன் அருகில் ஓடி வந்தான். அதற்கு உயிர் இருந்தது. கீழ்மூச்சு மேல்மூச்சு வாங்கியபடி அது கண்களை விழித்துப் பார்த்தது. பின்னர் தன் கரத்தை விரித்துக் காட்டியது. அதில் கழுகு முட்டை பக்குவமாக இருந்தது.

“இப்படிக்கஷ்டப்பட்டு முட்டை எடுக்க வேண்டுமா?” என்று வசந்தன் கேட்டான்.

“முள்ளுக்குப் பயந்தால் ரோஜாப்பூ கிடைக்குமா?” என்று பூதம் சிரித்தபடி மெதுவாக எழுந்தது. எல்லாரும் அதனைச் சூழ்ந்து கொண்டனர்.

பூதம் கையிலிருந்த ஒரு முட்டையை இரண்டாக்கியது. இரண்டை நான்காக்கியது. நான்கை எட்டாக்கியது... அப்படியே பெருக்கிக் கொண்டு போனது. அதன் முன் மலைக்குன்று போல முட்டைகள் குவிந்து கிடந்தன.

“இவ்வளவையும் அவித்துச் சாப்பிடப் போகிறாயா?” மாலா கேட்டாள்.

“உங்களுக்கும் ஒவ்வொன்று தருகிறேன்..” என்றது பூதம்.

“ஐயையோ வேண்டாம்..” என்றாள் சசி.

“சரி...இப்பொழுது பதில் சொல், கோபுரந்தாங்கி. இவ்வளவு முட்டையையும் அவிக்க 10 நிமிடம் செல்லும் என்றால் ஒரு முட்டையை அவிக்க எவ்வளவு நிமிடம் செல்லும்?”

“ஒரு நிமிடம் தான்...” என்று பூதம் சிரித்தது. பின்னர் சொன்னது: “ஆகப் பேயன் என்று நினைக்க வேண்டாம். பத்து நிமிடம் செல்லும்.”

“அதையேன் அப்பொழுது சொல்லவில்லை?”

“விடை சொல்ல அவசரப்பட்டுவிட்டேன்...”

“நேரமாகிறது...” என்றான் வசந்தன்.

“இதோ ஒரு நொடியில் அவித்து விடுகிறேன்...” என்றது பூதம். அது மாலாவின் கரத்திலிருந்த எவர்சில்வர் தம்ளரை வாங்கியது. வேகமாக இரட்டிப்பாக்கிப் பெரியதொரு கிடாரமாக்கிக் கொண்டது. நீரை விட்டு, அடுப்பில் ஏற்றியது. முட்டைகளை எண்ணிக் கிடாரத்தில் இட்டது. தீ மூண்டு எரிந்தது.

அடுப்பினை எரிக்க மாணவிகள் உதவினர்.

“நல்ல பிள்ளைகள்...” என்றது பூதம்: “உங்களிடம் ஒரு சின்னக் கேள்வி”.

“ஐயையோ வேண்டாம்...” என்று அவர்கள் ஒதுங்கினர்.

“கேள்விக்குப் பதில் தெரியாவிட்டால் பரவாயில்லை. ஒன்றும் நடக்காது. முயன்று பாருங்கள்...” என்றது பூதம்.

“அப்படியென்றால் சரி...” என்றாள் மாலா.

“இந்தக் கிடாரத்தில் எத்தனை முட்டைகள் உள்ளன?” என்று பூதம் கேட்டது.

“அது எப்படிப் பதில் சொல்வது?” என்று சசி சிரித்தாள்.

“ஆமாம் புரிகிறது. கேள்வியில் தெளிவில்லை. நான் என்னிடமிருந்த முட்டையைப் பத்துத் தடவைகள் இரட்டிப்பாக்கினேன். அப்படியாயின் இதில் எத்தனை முட்டைகள் உள்ளன?”

மாணவிகள் எல்லாரும் கணக்குப் பார்த்தனர். விரல்களை மடக்கி மடக்கி எண்ணினர். சிலர் கால் விரல்களையும் எண்ணிப் பார்த்தனர். ஒருவரையொருவர் ஏமாற்றத்துடன் பார்த்துக் கொண்டனர்.

“முட்டைகள் அவிந்துவிட்டன...” என்றாள் மாலா.

“அப்படியா...கெதியாக எடுத்து உடைத்துத் தாருங்கள். நான் வேகமாகச் சாப்பிடுகின்றேன்.” என்றது பூதம். அவர்கள் ஒவ்வொன்றாக எடுத்து உடைத்துப் பூதத்தின் வாயில் இட்டனர். சசி முட்டைகளை உடைத்துக்

பூதத்தீவுப் புதிர்கள்

கோது நீக்கும்போது எண்ணத் தலைப்பட்டாள். கடைசியாக அவள் சரியாகப் பதில் சொன்னாள்.

“கெட்டிக்காரி” என்றது பூதம்.

“எப்படி?” என்று மாலா கேட்டாள்.

“ஒரு முட்டை இரண்டாகியது. இரண்டு நான்காகியது. நான்கு எட்டாகியது... அப்படியே பத்துத் தடவைகள் செய்தால் இறுதியில் அவ்வளவு முட்டைகள் வரும்.”

வசந்தன் அவ்விடத்திற்கு வந்தான்.

“இருளாகி வருகிறது. கெதியாகப் புறப்படுங்கள். கோபுரந்தாங்கி உன்னால்தான் மினக்கேடு...” என்றான்.

“பத்து நாளுக்கு எனக்கு இனிப் பசியில்லை. வாருங்கள் புறப்படுவோம்...”

அவர்கள் அனைவரும் புறப்பட்டனர். அப்பொழுது கமக்காரன் ஓரிடத்தினைச் சுட்டிக் காட்டினான். அவ்விடத்தில் படகோட்டி சின்னப்பு அயர்ந்து உறங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

“பாவம்..வயதாகிவிட்டது. களைப்பு...”

வசந்தன் கோபுரந்தாங்கியைப் பார்த்தான். அவன் பார்வையின் அர்த்தத்தைப் பூதம் புரிந்து கொண்டது. கிழவனாரை அப்படியே தூக்கித் தன் தோளில் வைத்துக் கொண்டது. சின்னப்பு உறக்கம் கலைந்து கண்திறந்து பார்த்தார். தான் இருபதடி உயரத்தில் இருப்பது தெரிந்தது. கீழே பார்த்தார். தலையைச் சுற்றியது. கண்களை இறுக முடிக்கொண்டார்.

வெகு வேகமாக நடந்தனர்.

“என்னப்பா, நான் பாரமாக இருக்கிறேனா?” என்று சின்னப்பு கோபுரந்தாங்கியிடம் கேட்டார்.

“அப்படி என்ன பாரம்? அது சரி, கிழவனாரே, நீர் எவ்வளவு நிறை?...” என்று பூதம் கேட்டது.

“என்னுடைய நிறையையும் என் பேரனின் நிறையையும் சேர்த்தால் 260 கிலோ கிராம் வரும். எனது நிறை பேரனின் நிறையைவிட 200 கிலோ கிராம் அதிகம். அவ்வளவு தான் என் நிறை...” என்றார் சின்னப்பு. பூதம் தலையைச் சொறிந்து கொண்டது. சுமமா இருக்காமல் கிழவனிடம் ஏன் வாயைக்கொடுத்தேன் என எண்ணமிட்டது. பேச்சை மாற்றிவிடுவோம்

என பூதம் எண்ணியது.

“பெரியவரே உமக்கு எத்தனை வயதாகிறது?”

“எனக்கா...?”

“பின்னே எனக்கா?” என்று பூதம் சிரித்தது.

“சரி கேள். எனது பேரனின் வயதைப் போல என் வயது நான்கு மடங்கு...” என்றார் சின்னப்பு.

“உமது பேரனின் வயதென்ன?”

“மூன்றாண்டுகளுக்கு முன்னால் இருக்கும் என் பேரனின் வயதை மூன்றால் பெருக்கி, மூன்றாண்டுகளுக்குப் பின்னால் இருக்கும் என் பேரனின் வயதை மூன்றால் பெருக்கிக் கழித்தால் என் பேரனின் இன்றைய வயது வரும். அதைப் போல் நான்கு மடங்கு என் வயது...”

அவர்கள் சத்திரத்தை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். இன்னமும் முற்றாக இருள் சூழவில்லை. சத்திரத்தில் பலர் நிற்பது தெரிகிறது. எல்லாருக்கும் முன்னால் சத்திரக்காரன் அவர்களைப் பார்த்தபடி நின்றிருந்தான்.

“என்ன கோபுரந்தாங்கி... நான் கேட்ட வினாக்களுக்கு விடை தரவில்லை.”

“பெரியவரே. அதோ நாங்கள் வரவேண்டிய சத்திரம் தெரிகிறது. தெரியவில்லையா?”

கிழவனார் சின்னப்பு, பிடிவாதமாக இருந்தார்.

“அது இருக்கட்டும் என் நிறை என்ன? வயதென்ன?”

“உமது நிறை யார்க்கு வேணும்... உமது வயது எவ்வளவு என்றால் யாருக்குத் தேவை...” என்ற கோபுரந்தாங்கி தோளில் வசதியாக அமர்ந்திருந்த சின்னப்புவை அப்படியே பற்றிப் பொத்தென நிலத்தில் போட்டுவிட்டு, சத்திரத்தை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கியது.

“முட்டாள்...மோடன்...” என சின்னப்பு திட்டினார். இடுப்பு வலித்தது.

அத்தியாயம் - 6

சத்திரக்காரன் சதி

கோபுரந்தாங்கிப் பூதம் எல்லாருக்கும் முன்னே மிக வேகமாக நடந்தது. நிலத்தில் பொத்தெனப் போடப்பட்ட சின்னப்புவிற்குக் கோபம் பற்றிக்கொண்டு கிளர்ந்தது. அவர் பூதத்தைத் துரத்திக்கொண்டு முன்னே ஓடி வந்தார்.

“டேய், கோபுரந்தாங்கிப் பயலே... நில்லடா...நில்லடா...” என்று கூச்சலிட்டபடி ஓடி வந்தார். எல்லாரும் அவரை வியப்புடன் பார்த்தனர்.

சத்திரத்து வாசலை அண்மிய பூதம் விலகி நின்றது. ஓடி வந்த சின்னப்பு திடுமுட்டாகச் சத்திரத்து வாசலைக் கடக்கக் கால் எடுத்து வைத்தார்.

“நில் அப்படியே...” என்று குரல் எழுந்தது. சின்னப்புவிற்கு அப்பொழுதுதான் பிரச்சனை புரிந்தது. திடுக்கிட்டு நின்றுவிட்டார். உடல் பயத்தால் நடுங்கியது.

“எளிய பூதா... இப்படி என்னை மாட்டிவிட்டாயே?” என்று அவர் திட்டினார்.

“நீர் புத்திசாலித்தனமான கேள்விகள் எல்லாம் கேட்டீர். அதனால் இந்தச் சத்திரத்து வாசலில் கல்லாக நிற்கின்ற சத்திரக்காரன் கேள்விக்குப் பதில் சொல்ல நீரே தகுதியானவர் என நான் நினைத்தேன், பெரியவரே...” என்று கோபுரந்தாங்கி கூறியது. இந்தக் கிழவன் தொடர்ந்து வந்தால் பொல்லாத கேள்விகள் எல்லாம் கேட்கும். சோர்ந்து படுத்தால் தூக்கிக் கொண்டு அலையவும் நேரிடும். சத்திரத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்டால் மிக்க நல்லது என கோபுரந்தாங்கி எண்ணமிட்டது.

வசந்தன் முன்னே விரைந்து வந்தான். சத்திரத்தைப் பார்த்தான். சத்திரத்து முற்றத்தில் பலர் கற்சிலைகளாக நின்றுருந்தனர். வாசலில் சத்திரக்காரன் நின்றுருந்தான். அக் கற்சிலையின் உதடுகள் அசைந்தன:

“நான் கேட்கின்ற கேள்விக்கு வாசலைக் கடக்க முயன்ற சின்னப்பு பதில் தர வேண்டும். அவர் பதில் தர முடியாவிட்டால், நான் பெயரிட்டு அழைக்கும் மற்றவர் பதில் தர வேண்டும். அப்படிப் பன்னிருவர் அழைக்கப்படுவர். ஆக சின்னப்பு உட்பட பதின்மூன்று பேரும் சரியாகப் பதில் அளிகூராவிட்டால், அவர்கள் இந்த முற்றத்தில் எங்கள் இடங்களில் சிலைகளாக நிற்க வேண்டியதுதான்.

“ஓ”வென்று பெருங்குரலில் சின்னப்பு அழுதார்.

“நான் வயது போனவன். என்னை விட்டுவிடும், ஐயா...” என்று கெஞ்சினார்.

“அறிவுக்கு வயதென்ன? நான் இப்பொழுது பெயர் சொல்பவர்கள் அனைவரும் சின்னப்புவின் பின் வந்து ஒழுங்காக நிற்கவும். பாமா, சோமு, சரசு, நிமலா, பாலன், ராசன், அரவிந்தன், பாமினி, சரேஸ், சத்தியன், மணி, தவம்...” சத்திரக்காரன் பெயர்களைக் கூறினான். பெயர் வாசிக்கப்பட்டவர்கள் பயத்தால் அழுதனர்.

பாமினி முன்னே ஓடிவந்து கோபுரந்தாங்கியின் கரத்தைப் பிடித்து, “மாமா, எப்படியாவது எங்களைக் காப்பாற்றுங்கள்...” என்று கண்ணீர் விட்டாள்.

“பயப்படாதீர்கள், பிள்ளைகள். என் உயிரைக் கொடுத்தாவது உங்கள் எல்லாரையும் காப்பாற்றுவேன்...வருவதை எதிர்கொள்ளுங்கள்...” என்றது பூதம்.

வசந்தன் நிலைமையைப் புரிந்து கொண்டான். சிக்கல்கள் வரவர அதிகரிப்பது கவலையைத் தந்தது. பயணப்பாதையில் இதுவரை மூவரை இழந்துவிட்டார்கள். சத்திர வாசலில் நிச்சயமாகப் பதின்மூன்று பேரை இழக்கப்போகிறோமா? சத்திரக்காரன் திறமைசாலிகளை ஒதுக்கிவிட்டு தெரிவு செய்திருப்பதை அவன் புரிந்து கொண்டான்.

வருவதை எதிர்கொள்ளத்தான் வேண்டும்.

“கேளுங்கள்...என் கேள்வியை...” என்ற சத்திரக்காரன் குரல் கம்பீரமாக ஒலித்தது.

“இதுதான் கேள்வி. ஒருநாள் ராகவன், தம்பிநாதன் என்ற இருவர் என் சத்திரத்துக்குச் சாப்பிட வந்தனர். இருவரும் வணிகர்கள். ஆதலால்

பூதத் தீவப் பதர்கள்

சத்திரத்தில் சாப்பிட்ட உணவிற்குத் தனித்தனியாகப் பணந்தந்தனர். சாப்பிட்டுவிட்டு வெளியில் வரும்போது, “நீ எவ்வளவிற்குச் சாப்பிட்டாய்?” என ராகவன் கேட்டான். “60 ரூபாவிற்குச் சாப்பிட்டேன். நீ எவ்வளவிற்குச் சாப்பிட்டாய்?” எனத் தம்பிநாதன் கேட்டான். அதற்கு ராகவன், “நான் சாப்பிட்ட பணத்தின் நான்கு மடங்குடன் 4 ரூபாவைக் கூட்டுவாயாயின் அது நீ சாப்பிட்ட பணத்தின் அளவிற்கு வரும்” என்றான். “நீ சரியான கஞ்சன்னடா...” என்றான் தம்பிநாதன். ராகவன் எவ்வளவிற்குச் சாப்பிட்டான்? சின்னப்பரே, நீரே முதலில் பதில் சொல்லும்...”

சின்னப்பருக்கு விழிகள் பிதுங்கின. பதில் சொல்ல வாய் வரவில்லை. சரியான பதில் தெரியவில்லை. “54 ரூபாவிற்கு” என வாயில் வந்ததைக் கூறினார். அவ்வளவுதான். சத்திரக்காரனின் கல் தன்மை பாதங்களிலிருந்து படிப்படியாக நீங்க, சின்னப்புவின உடலில் கல் தன்மை பாதங்களிலிருந்து ஏறியது. சின்னப்பர் மெதுவாக நடந்து சென்று சத்திரக்காரன் நின்ற இடத்தில் நின்று கொண்டார்.

அவருக்குப் பக்கத்தில் நின்றிருந்த மற்றச்சிலை கேட்டது:

“பாமா, நீ பதில் சொல்...”

பாமா பயத்தால் தடுமாறினாள். பதில் சொல்லக் காத்திருந்த பன்னிருவரில் எண்மர் சத்திரத்து முற்றத்தில் சிலையாகினார். பத்தாவதாக வந்த சுரேஸ் சரியாகப் பதில் சொன்னான்.

“சரி இனி நீங்கள் எல்லாரும் சத்திரத்துள் செல்லலாம்...” என்று பத்தாவது சிலை ஏமாற்றத்துடன். அவர்கள் தப்பினோம் பிழைத்தோம் என்று எண்ணியபடி சத்திரத்துள் நுழைந்தனர். அங்கு அவர்களுக்காக விருந்து தயாராக இருந்தது. அறுசுவை உணவுகளின் வாசனை மூக்கைத் துளைத்தது. அவர்களுக்கு விருந்து படைக்கப் பலர் காத்திருந்தனர்.

வசந்தனுக்கு அருகில் கோபுரந்தாங்கி அமர்ந்து கொண்டது. இலையில் படைக்கப் படைக்க விழுங்கித் தள்ளியது.

“கோபுரந்தாங்கி...” என்று வசந்தன் அழைத்தான்.

“என்ன வசந்தன்...” என்றது பூதம் ஒரு குவளைச் சொற்றை வாயில் திணித்தபடி.

“இந்தச் சிக்கல்களிலிருந்து விடுபட என்ன வழி? என் நண்பர்கள், ஆசிரியர்கள், படகோட்டி எல்லோரும் சிலையாகி விட்டனர். விடுபட வழியென்ன?”

“வழி சொல்கிறேன். அதற்கு முன் எனக்கு நீ இரண்டு கேள்விகளுக்கு சரியாக விடை தர வேண்டும். அவற்றிற்கு விடைகள் தெரியாததால் என்னால் இங்கு நல்லாகச் சாப்பிடவும் முடியவில்லை.”

வசந்தன் “பூதத்தைக் கோபத்துடன் பார்த்தான்.

“கேள்வி...கேள்வி... இதற்கு முடிவேயில்லையா?”

“இது நான் கேட்கும் வினாக்கள் அல்ல. என்னிடம் சின்னப்பு கேட்ட கேள்விகள். சத்திரத்தை விட்டு வெளியேறும்போதாவது வாசலில் நிற்கும் பெரியவர் சின்னப்புவிடம் அவர் கேட்ட கேள்விகளுக்குரிய பதில்களைச் சொல்லிவிட வேண்டும். இல்லாவிட்டால் இந்த மனிதன் என்னை முட்டாள் என்று எண்ணிவிடும்.”

“சரி கேட்டுத்தொலை...” என்று எரிந்து விழுந்தான் வசந்தன்.

“சின்னப்புவிடம் உமது நிறை என்ன என்று கேட்டேன். அதற்கு அவர் தன்னுடைய நிறையையும் தன் பேரனின் நிறையையும் சேர்த்தால் 260 கிலோ கிராம் வரும் என்றும், தனது நிறை பேரனின் நிறையிலும் 200 கிலோ கிராம் அதிகம் என்றார். அப்படியாயின் அவர் நிறை என்ன?”

“நீ எவ்வளவு என்று நினைக்கிறாய்?”

“அவருடைய நிறை 200 கிலோ கிராம் தான்...” என்றது பூதம்.

“இல்லை... அவர் நிறை 230 கிலோ கிராம். சரி மற்றைய கேள்வியைக் கேள்...”

“அவரிடம் அவரின் வயதென்ன என்று கேட்டேன். முன்றாண்டுகளுக்குப் பின்னால் இருக்கும் என் பேரனின் வயதை முன்றால் பெருக்கி, முன்றாண்டுகளுக்கு முன்னால் இருக்கும் என் பேரனின் வயதை முன்றால் பெருக்கிக் கழித்தால் என் பேரனின் இன்றைய வயது வரும். அதைப் போல நான்கு மடங்கு என் வயது என்றார். அவர் வயது என்ன?”

“பேரனின் வயது 8. அவரின் வயது நான்கு மடங்கு என்றால் 72 ஆகும்.” என்றான் வசந்தன். “அது சரி நீ எவ்வளவு கழுக்கு முட்டைகள் சாப்பிட்டாய்?”

“ஒரு முட்டையை பத்துத்தடவை இரட்டிப்பாக்கினேன். அவ்வளவு முட்டைகள்...” என்று கோபுரந்தாங்கி சிரித்தது.

“பாவி... 1024 முட்டைகளா விழுங்கினாய்?”

அவர்கள் சாப்பிட்டுவிட்டு ஓய்வெடுத்தனர். மாணவர் எல்லோரும் திக்கிற்கொருவராகப் படுத்துவிட்டனர்.

“சத்திரத்தில் ஒரே யொரு பாயும் ஒரு தலையணியும் தான் இருக்கின்றன.” என்றான் சத்திரக்காரன். கைகளைத் தலைக்கு அணையாக வைத்துக்கொண்டு பிள்ளைகள் அயர்ந்து உறங்கினர்.

“அதைக்கொண்டு வா...” என்றது கோபுரந்தாங்கி. சத்திரக்காரன் பாயையும் தலையணையையும் எடுத்து வந்து அதன் முன் வைத்தான். பூதம் அவற்றினை இரட்டிப்பாக்கத் தொடங்கியது. சத்திரக்காரன் பாயை விரித்துத் தலையணை இட்டு ஒவ்வொருவரையும் அதில் பக்குவமாகத் தூக்கிக் கிடத்தினான்.

வசந்தன் தனக்கொரு படுக்கையை எடுத்துக்கொண்டான்.

“சத்திரக்காரா மொத்தமாக எத்தனை பிள்ளைகளைப் பாயில் இட்டாய்? மிகுதி எத்தனை இருக்கிறது?...” என்று பூதம் அதட்டியது.

“வசந்தனையும் சேர்த்தால் இருபத்தொன்று. மிகுதி 11...” என்றான் சத்திரக்காரன்.

“ஆக மொத்தம் 32. இல்லையா? அப்படியாயின் நான் எத்தனை தடவை இரட்டிப்பாக்கினேன். சரியாகப் பதில் சொல்லாவிட்டால் உன் தலை...” பூதம் சொல்வதற்கு முன் சத்திரக்காரன் பாய்ந்து ஓடி வந்து பூதத்தின் கால்களைப் பற்றிக்கொண்டான்.

“அப்படி ஏதாவது செய்துவிடாதீர்கள்...” என்று கெஞ்சினான்.

“உனக்குப் பதில் தெரியாதா?”

“தெரியும் சில வேளைகளில் பிழையாகிவிடுமோ என்று அச்சமாக இருக்கிறது. அவ்வளவு தான்...”

“சரி நீ பதில் சொல்ல வேண்டாம். இந்தத் தீவின் மர்மத்தைச் சொல். கல்லாகிப் போனவர்கள் எப்படி மீளமுடியும் என்று வழிகாட்டு. உனக்குத் தெரியும். சரியாகச் சொல்லாவிட்டால் காலை ஆகாரமாக உன்னை நான் விழுங்க நேரிட்டுவிடும்.” கோபுரந்தாங்கி பயமுறுத்தியது. வசந்தன் அவதானமாகக் கவனிக்கத் தொடங்கினான்.

சத்திரக்காரன் சொன்னான்: “ஐயா அது மகா பயங்கரமானது. அந்த இலக்கினை அடைவது இலேசானதல்ல. மகாபுத்திசாலிகளால் தான் அது சாத்தியமாகும்.”

பூதத்தீவுப் புதிர்கள்

“எங்களை எல்லாம் என்னவென்று நினைத்திருக்கிறாய்...நான் ஒருவனை போதும். என்னை விட மகாபுத்திசாலி வேறு யார்?... பயப்படாமல் சொல். என்ன செய்ய வேண்டும்...”

வசந்தன் தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டான்.

“இங்கிருந்து வடக்காக பதின்மூன்று கிலோ மீட்டர் தூரம் சென்றால் ஓரிடத்தில் புதிர்ப்பூதம் ஒன்றைச் சந்திக்க நேரிடும். அதனை வென்று அப்பால் இன்னும் பதின்மூன்று கிலோ மீட்டர் சென்றால் யுக்திப்பூதம் ஒன்றினைக் காணலாம். அதனையும் வென்று அதனிடம். கேட்டால் அது வழி சொல்லும். போகின்ற பாதையில் பயங்கர விலங்குகள் இருக்கும். பயங்கர மனிதர்கள் இருப்பார்கள். பாதை கரடு முரடானது. தொல்லைகள் நிறைந்தது...”

“அதை நாங்கள் பார்த்துக் கொள்கிறோம். நாளை காலை எங்களில் சிலர் இங்கிருந்து புறப்படப் போகின்றோம். யார் யார் போவதென வசந்தன் முடிவெடுப்பார். மிகுதியானவர்களை நாங்கள் திரும்பி வரும்வரை நீ கவனமாகப் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும்” என்றது கோபுரந்தாங்கி.

சத்திரக்காரன் பயத்துடன் தலையை அசைத்தான்.

அத்தியாயம் - 7

குளக்கரை மனிதன்

காலை மலர்ந்தது. ஒன்பது பேர் தமது பயணத்தைத் தொடர்ந்தார்கள். வசந்தன், ரகு, அரவிந்தன், சீலன், மாலா ஆகியோரும் வேடன், கமக்காரன், கோபுரந்தாங்கி என்போரும் அக்கூட்டத்தில் இருந்தனர்.

சத்திரத்திலிருந்து வடக்கு நோக்கி அவர்கள் பயணப்பட்டனர்.

சற்றுத் தூரம் சென்றதுமே பயங்கரக்காடு குறுக்கிட்டது. வாளை அளாவி மரங்கள் வளர்ந்திருந்தன. காலை வேளையிலும் இருள் கவிந்திருந்தது. ஆங்காங்கு அடர்ந்த மரக்கிளைகளுடாகச் சூரிய ஒளி பொட்டுப் பொட்டாக நிலத்தில் படிந்திருந்தது. வேடன் வழிகாட்டிச் சென்றான்.

அவன் தன் கரத்தில் வில்லையும் அம்புகளையும் தயாராக ஏந்தியிருந்தான். அவர்கள் வரும் வாடையை உணர்ந்த விலங்குகள் மெதுவாக மறைவிடங்களில் பதுங்கிக் கொள்ளும் சரசரப்பினைத் தவிர, காடு அமைதியாக இருந்தது.

“வசந்தன்...” என்றது கோபுரந்தாங்கி.

“என்ன?”

“பயப்பட ஒன்றுமில்லை. விலங்குகள் எதுவும் நான் வரும்போது கிட்ட நெருங்கா. ஆனால், அறிவாளிகள் எதிர்ப்பட்டால் தான் நான் பயப்படுவேன்...”

“அதை நாங்கள் பார்த்துக் கொள்கின்றோம்..” என்றான் வசந்தன்.

“என்ன விசித்திரமான தீவு...” என்றான் சீலன்.

பூதத்தீவுப் புதர்கள்

“எல்லாரும் பக்குவமாகத் திரும்பிவிடுவோமா?” என்று மாலா வினவினாள். அவள் குரலில் சோகம் இழையோடியது.

“அதில் என்ன சந்தேகம்...” என்றான் ஆறுதலாக வசந்தன்.

அவர்கள் ஓரளவு அடர்த்தி குறைந்த காட்டினுள் இப்பொழுது நடந்தார்கள். குரங்குகள் கிளை தாவின. கூட்டங்கூட்டமாக அவை மரக்கிளைகளில் காணப்பட்டன. பழுப்பு நிற நரிகள் புதர்களுள் மறைந்திருந்து அவர்களைப் பார்த்தன. வரிப்புலிகள் அவர்களின் வருகையை உணர்ந்து விலகிச் சென்றன.

முன்னால் நடந்து வழி காட்டி வந்த வேடன் திடீரென வீரிட்டு அலறினான். பெரியதொரு மரத்தில் பதுங்கியிருந்த கரடியொன்று, வேடனைத் தாக்கியது. ஓங்கி ஓர் அறை அறைந்தது. வேடனால் வில்லில் அம்பினைப் பூட்ட முடியவில்லை. நிலத்தில் அப்படியே சரிந்து விழுந்தான். கரடியின் பெரிய உருவத்தினைப் பார்த்த மாலாவும் சசியும் பயந்து அலறியபடி ஓடப்பார்த்தனர். அதற்குள் கோபுரந்தாங்கி பாய்ந்து முன்னே வந்தது. வேடனைத் தாக்க முயன்ற கரடியை அப்படியே ஒரு கரத்தால் அலாக்காகத் தூக்கித் தூர வீசிவிட்டது.

பொத்தென விழுந்த கரடி அலறியடித்தபடி காட்டிற்குள் ஓடி மறைவதை அவர்கள் பயம் நீங்கியவர்களாகக் கண்டனர்.

வேடனின் உடலில் சில சிறு காயங்கள் காணப்பட்டன. அவனை கோபுரந்தாங்கி தூக்கிவிட்டது.

“நீயெல்லாம் ஒரு வேடன்...” என்று ஏளனம் செய்தது.

“எதிலும் அவதானம் தேவை...” என்றான் கமக்காரன்.

அவர்கள் பரந்த வெளி ஒன்றினை அடைந்தனர். அந்த வெளியின் மத்தியில் தாமரைப் பூக்கள் மலர்ந்திருக்கும், தடாகம் ஒன்று காணப்பட்டது. நீர்ப்பறவைகள் அக்குளத்தில் காணப்பட்டன.

குளத்தைக் கண்ட கமக்காரன் நீர் அருந்துவதற்காக அதனை நோக்கிச் சென்றான். அவனைப் பின் தொடர்ந்த சீலனையும் சசியையும் கோபுரந்தாங்கி செல்ல வேண்டாமென மறித்தது.

“ஏன்?” என சீலன் கேட்க, “மச்சான் அகப்படப்போறார் பார்.” என்றுது பூதம். கமக்காரன் குளத்தை நெருங்கி அதனுள் இறங்க முயன்றான்.

“நில்... அப்படியே நில்...” என்று ஒரு குரல் எழுந்தது. குளக்கரையில் ஒரு மனிதன் அமர்ந்திருப்பது தெரிந்தது. கமக்காரன் சற்றுத் திகிலூடன் அந்த மனிதனைப் பார்த்தான். அவன் உடல் சிலையாகவிருந்தது. உதடுகள் மட்டும் அசைந்தன.

“என்னை மறிக்க நீ யார்? நீர் என் சொத்து...” என்றான் கமக்காரன்.

“முதலில் என் கேள்விக்குச் சரியாகப் பதில் சொல்... பிழையாகச் சொன்னால்...”

“உன்னிடத்தில் நான் அமர்ந்து கொள்ள வேண்டும், அவ்வளவுதானே?”

“உனக்கு எல்லாம் தெரிந்திருக்கிறது...” என்றான் குளக்கரை மனிதன்.

“என்னை மினக்கெடுத்தாது, உன் கேள்வியைக் கேள்...” என்றான் கமக்காரன் எரிச்சலுடன்.

குளக்கரை மனிதன் சற்றுத் தயங்குவது போலப்பட்டது. “ஏன் தயக்கம்?” எனக் கமக்காரன் கேட்டான்.

“இல்லை. உன் உசாரைப் பார்த்தால் நான் உன்னிடம் தோற்று விடுவேன் போலப்படுகின்றது. தோற்றால் நான் இப்படியே இன்னமும் எத்தனை வருடங்களுக்குக் காத்திருப்பது? கமக்காரா, நீ திரும்பிப் போய் அங்கிருப்பவர்களில் புத்திசாலியல்லாத ஒருவரை அனுப்பி எனக்கு உதவி செய்துவிடு...” என்று கெஞ்சியது.

“கமக்காரன் பேச்சால் அவனைப் பேய்க் காட்டிவிட்டான். குளக்கரை மனிதன் கேள்வி கேட்டிருந்தால், அவனுக்குப் பதில் தெரிந்திருக்காது. மச்சான் அவ்விடத்தில் அமர்ந்திருப்பார். இந்தா திரும்பி வருகிறார்” என்று கோபுரந்தாங்கி. கமக்காரன் அவர்கள் நின்றுருந்தவிடத்திற்கு வந்தான்.

“என்னவாம்?” என வசந்தன் கேட்டான்.

“எங்களில் யார் மகா புத்திசாலி என அந்தக் குளக்கரை மனிதன் கேட்டான். கோபுரந்தாங்கிப் பூதம் தான் எங்களில் மகா புத்திசாலி என்றேன். அவரை அனுப்பிவைக்கும்படி கூறினான்...” என்றான் கமக்காரன்.

“சரியாகச் சொன்னாய்.. ” என்றபடி கோபுரந்தாங்கி குளக்கரையை நோக்கிப் புறப்பட்டது. “என்ன பெரிய கேள்வி கேட்கப் போகிறார்”.

“நில் கோபுரந்தாங்கி. நாணும் கூட வருகிறேன். குளக்கரை மனிதன் கேட்கின்ற வினாவுக்கு விடை தெரியாவிட்டால் மெதுவாக என்னைப் பார். நான் சைகையால் தெரியப்படுத்த முயல்கிறேன்.”

“சீச்சி அது கூடாது...”

“நீ அவ்விடத்தில் சிலையாக அமர்ந்துவிட்டால் எங்கள் இலட்சியம் என்ன ஆவது?” என்றான் வசந்தன் கவலையுடன்.

“கவலைப்படாதே. அதில் உட்கார்ந்திருப்பவர் அவ்வளவு புத்திசாலியாகத் தெரியவில்லை. இல்லாவிட்டால் கமக்காரன் ஏமாற்ற விட்டிருப்பாரா? அவரிடமே விடை தெரிந்து அவருக்கே பதில் கூறிவிடுவோம், வா...”

அவர்கள் இருவரும் குளக்கரைக்கு வந்து குளத்தில் இறங்க முயன்றனர்.

“நில்... அப்படியே நில்...” என்றான் அதட்டல் குரலில் குளக்கரை மனிதன்.

“நின்றோம். நீ கேள்வியைக் கேள்...” என்றது பூதம். குளக்கரை மனிதன் விழிகளை உயர்த்தி கோபுரந்தாங்கியைப் பார்த்தான். பெரிய உருப்படி. புத்தி குறைவாகத்தான் இருக்கும் என மகிழ்வுடன் எண்ணிக் கொண்டான்.

“ஒரு நாள் ஏராளமான கொக்குகள் பறந்து வந்தன...”

“உனக்கு நீர்ப்பறவைகள் என்றால் கொக்குகள் தானா தெரியும். கூழைக்கடாக்களைத் தெரியாதா?” என்று குறுக்கிட்டது பூதம்.

“பைத்தியக்காரா, கூழைக்கடாக்கள் தாமரைப்பூவில் அமர்ந்தால் தாமரைப்பூக்கள் எப்படித் தாங்கும்?” என்று குளக்கரை மனிதன் கேட்டான்.

“அட்டா நீ அந்தக் கேள்வியா கேட்கப்போகிறாய்? தாமரைப் பூக்களும் கொக்குகளும் என்ற அந்தக் கேள்வி...”

குளக்கரை மனிதனின் குரலில் சோகம் தலை காட்டியது.

“உனக்கு அந்தக் கேள்வி தெரியுமா? 400 கொக்குகள், 300 தாமரைப்பூக்களில் அமர்ந்த கதை...”

“அந்தக் கேள்வி தெரியாது... நீ கேள்வியைக் கேள்...” என்று பூதந்தாங்கி கண்களைச் சிமிட்டியது. குளக்கரை மனிதன் திருப்தியாகத் தன் கேள்வியைக் கேட்டான்.

“ஒரு நாள் ஒரு கூட்டம் கொக்குகள் பறந்து இந்தக் குளத்திற்கு வந்தன. அவை இங்குள்ள தாமரைப் பூக்களில் ஒவ்வொன்றாக அமர்ந்தால் 100 கொக்குகள் எஞ்சின. இவ்விரண்டாக அமர்ந்தால் 100 தாமரைப்பூக்கள் எஞ்சின. அவ்வாறாயின் கொக்குகள் எத்தனை? தாமரைப்பூக்கள் எத்தனை?” கோபுரந்தாங்கி உனக்கு இதற்கு மறுமொழி தெரியாது. தெரியாது என்று

சொல்லிவிடு...”

குளக்கரை மனிதனைப் பார்க்கப் பரிதாபமாக இருந்தது.

“300 தாழரைப்பூக்களும் 400 பறவைகளும்...” என்றது பூதம்.

“ஐயோ...” என்றான், குளக்கரை மனிதன்.

“பயப்படாதே, நாங்கள் வடக்கு நோக்கி புதிர்ப்பூதத்தையும் யுக்திப்பூதத்தையும் சந்திக்கப்போகிறோம். வரும்போது உனக்கும் விடுதலை கொண்டு வருவோம்...” என்றான் வசந்தன்.

“நன்றி தம்பி... எல்லோரும் நீ அருந்திவிட்டுச் செல்லுங்கள். வெற்றியுடன் திரும்பி வாருங்கள்...” என்றபடி குளக்கரை மனிதன் சிலையானான். அவன் உதடுகள் மீண்டும் அசைவற்றுக் கல்லாகின.

குளத்தில் நீர் அருந்திவிட்டு அவர்கள் தம் பயணத்தைத் தொடர்ந்தனர். உண்ணக்கூடிய காட்டுக் கனிகளைப் பறித்துச் சாப்பிட்டனர். புதர்களும் மரங்களும் அவர்களது பயணத்தைத் தடைப்படுத்தின. மீண்டும் அவர்கள் ஒரு சமவெளியை அடைந்தபோது, சூரியன் கிழக்கு வானில் சற்று மேல் ஏறியிருந்தான். அச்சமவெளியின் மத்தியில் சமவெளியை ஊடறுத்து நதியொன்று பாய்ந்து கொண்டிருந்தது.

ஆற்றங்கரையில் அவர்கள் அமர்ந்தனர்.

“மதிய உணவை இங்கு முடிப்போம். வேடா, எதையாவது வேட்டை ஆடி வா...” என்று கோபுரந்தாங்கி கட்டளையிட்டது. வேடன் ஆற்றங்கரை ஓரமாக வேட்டை விலங்கொன்றினைத் தேடி நடக்கத் தொடங்கினான்.

அப்போது, மேற்குத் திசையில் ஆற்றங்கரையோரமாக இருவர் குதிரைகளில் ஏறி வருவது தெரிந்தது. வியப்பு என்னவென்றால், அவர்களது குதிரைகள் மிக மிக மெதுவாக நத்தைகள் ஊர்வது போல் நகர்ந்தன. அனைவரும் அவர்களை வியப்புடன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போது நண்பகலாயிற்று. அவர்கள் இன்னமும் அவர்கள் அருகில் வந்து சேரவில்லை. குதிரைகளில் மெதுவாக வந்தனர். அதற்கிடையில் வேட்டைக்குப் போன வேடன் மான் ஒன்றுடன் வந்து சேர்ந்தான்.

“இது எனக்கே காணாது..” என்றது பூதம்: “சரி சரி... இரட்டிப்பாக்குவோம்...”

மதிய உணவுக்கான சமையல் முடிவடையும் சமயத்தில் தான் அந்த இரு குதிரை வீரர்களும் அவர்களுக்கு அருகில் வந்தனர். அவர்களின்

பூதத்தீவப் புதிர்கள்

ஆடையணிகள் இவர்களுக்கு வியப்பினைத் தந்தன. சரித்திர கால இளவரசர்கள் போல அவர்கள் இருந்தனர். அவர்கள் குதிரைகளில் வெகு கம்பீரமாக அமர்ந்திருந்தாலும், குரிரைகளை நத்தை வேகத்தில் நடத்தி வந்ததன் காரணம் புரியவில்லை. அரையில் நீண்ட வாள் தொங்கியது. அவர்களும் இவர்களை அதிசயத்துடன் பார்த்தனர்.

அவர்களின் அருகில் குதிரைகள் வந்ததும் அவர்கள் இருவரும் குதிரைகளை விட்டு இறங்கினர். கோபுரந்தாங்கியின் பருமனான உடலைப் பார்த்து அவர்கள் சிறிது தயங்கியது போலப்பட்டது.

“நீங்கள் யார்? எந்த நாட்டுப் பிரசைகள்? வித்தியாசமான உடைகளுடன் காணப்படுகிறீர்கள். எப்படி எங்கள் இராச்சியத்துள் நுழைந்தீர்கள்?” என குதிரை வீரர்களில் ஒருவன் சரமாரியாகக் கேள்விகளைக் கேட்டான்.

வசந்தன் தங்கள் பற்றிய விபரங்கள் அனைத்தையும் ஒளிவு மறைவின்றி எடுத்துரைத்தான்.

“ஐயா தாங்கள் யார்?” என்று அவர்களிடம் வசந்தன் கேட்டான்.

“நாங்கள் இருவரும் சகோதரர்கள். இளவரசர்கள். இரட்டைப் பிள்ளைகள். இந்தப் பூதத்தீவின் வடபகுதியை ஆள்கின்ற வல்லப இராசாவின் புத்திரர்கள்.”

“தங்களைச் சந்தித்ததில் சந்தோஷம்...” என்றது கோபுரந்தாங்கி.

இளவரசர்கள் அதனைத் திரும்பிப் பார்த்தனர்.

“உங்களுக்குக் குதிரைகளில் வேகமாகப் பயணம் செய்யத் தெரியாதா?” என்று சீலன் கேட்டான். இளவரசர்கள் அவனைக் கோபத்துடன் பார்த்தனர்.

“யார் அப்படிச் சொன்னது? காற்றிலும் கடுகி எங்களால் பயணப்பட முடியும். ஆனால் நாங்கள் ஒரு பிரச்சினையில் சிக்கிக் கொண்டோம்.” என்றான் இளவரசர்களில் ஒருவன்.

“ஐயா, உங்கள் பிரச்சினையில் உதவ முடியுமென்றால் மிக்க சந்தோசமடைவோம். முதலில் உணவருந்துவோம்...”

அத்தியாயம் - 8

இளவரசர்கள் சொன்ன புதிர்

காட்டாறு பிரவாகமாக ஓடிக்கொண்டிருந்தது. காட்டு விலங்குகள் பல அதன் கரையில் இறங்கி நீரை அருந்திச் சென்றன. வானத்தில் விதம் விதமான பறவைகள் வட்டமிட்டன.

“இந்த விண்வெளி யுகத்தில் இப்படியொரு இராசாவும் இராச்சியமுமா?” என உணவருந்தும் போது மாலா வியப்பினைத் தெரிவித்தாள்.

“உங்கள் நாட்டில் இராசா இல்லையா?” என இளவரசன் ஒருவன் கேட்டான். அவன் மாலாவைக் குறும்பாகப் பார்த்தான்.

“எங்கள் நாட்டில் மக்களை மக்கள் ஆள்கிறார்கள். ஜனநாயக நாடு.”

“என்ன அப்படி விசேஷம்?”

“மக்கள்தான் ஆள்பவர்களைத் தேர்ந்தெடுப்போம். எங்கள் நாட்டில் எத்தனை அற்புதங்கள் இருக்கின்றன தெரியுமா? எங்களிடம் குதிரைகள் இல்லை. நாங்கள் கார்களில் பஸ்களில் தான் பிரயாணம் செய்வோம். விண்ணில் விமானங்களில் ஏறிப் பறப்போம். வானொலி, ரெலிவிசன், தொலைபேசி என்று நவீன வசதிகள் பலவுள்ளன. உங்களிடம் இருப்பன போன்ற வாள்களை எங்கள் மியூசியத்தில் தான் பார்க்கலாம். நாங்கள் துப்பாக்கிகளைப் பாவிக்கிறோம். மிசின் கன்கள்.. ராங்கிகள்.. ஏவுகணைகள்..” சீலன் விபரித்துக் கொண்டே போனான்.

“போதும்...போதும்... எனக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை. இருக்கட்டும்

உங்கள் நாடுகளில் அமைதியும் சமாதானமும் இருக்கின்றனவா? மக்கள் மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறார்களா?" என இளவரசன் கேட்டான்.

"எங்கள் நாடுகளில் அமைதியா? சமாதானமா?..." என்று மாலா வியப்பினைத் தெரிவித்தாள்.

"என்னதான் இருந்தும் என்ன பயன், அந்த நாட்டில் மக்கள் நிம்மதியாக வாழ முடியாவிடில்... பெண்ணே, வாழ்க்கை என்பது வாழ்வதற்குரியது. இடைநடுவில் அழிந்து போவதற்குரியதன்று. நல்ல உணவு, தக்க உடை, வசிப்பதற்கு வீடு, இனிமையான மனைவி அல்லது கணவன், ஒழுங்கான பிள்ளைகள் இவற்றைவிட வேறென்ன வேண்டும்? இவற்றினைப் பெற்று மகிழ்வாக வாழ முயலுங்கள்..."

"எங்கள் வாழ்க்கையில் அமைதியும் ஆறுதலும் இருக்கின்றன. உங்கள் நாட்டு வாழ்க்கையில் வேகமும் அழிவும் இருக்கின்றன..." என்றான் மற்ற இளவரசன்.

“அதனால் தான் குதிரைகளை நத்தை வேகத்தில் நடாத்தி வந்தீர்களோ?” என வசந்தன் கேட்க, அவனை ஏறிட்டுப் பார்த்தான் இளவரசன்.

“அது வேறு பிரச்சினை...”

“சொல்லுங்கள்...” என்றான் வசந்தன்.

“எங்கள் வல்லப மகாராசாவுக்கு வயதாகிவிட்டது. நோய்வாய்ப்பட்டு விட்டார். அவருக்குப் பின் யாருக்கு இராச்சியம் என்ற பிரச்சினை. இருவரும் ஒரே தடவையில் பிறந்தவர்கள். எனவே அவர் எங்களுக்கு ஒரு நிபந்தனை விதித்தார். எங்கள் தலைநகர் இந்தத் தீவின் மேற்குப் பக்கத்தில் இருக்கின்றது. இங்கிருந்து எங்கள் குதிரைகளில் ஏறிப் பயணப்பட்டு, யாருடைய குதிரை இத்தீவின் கிழக்குக் கரையை மிக மெதுவாக அடைந்து, பின்னர் மெதுவாகத் தலைநகரை வந்தடைகிறதோ அவர்களுக்கே இராச்சியம் என்றார். அதனால் தான் நாங்கள் மிக மிக மெதுவாகப்

பூதத்தீவப் பதிர்கள்

பயணம் செய்கிறோம்... இப்பொழுது இரு நாட்களாகின்றன. இன்னமும் இரு நாட்களில் எங்கள் பயணம் முடியவும் வேணும். இது சாத்தியமா? எதுவும் புரியவில்லை..." என்றான் ஓர் இளவரசன். அவன் குரலில் கவலை தொனித்தது.

"அதாவது யாருடைய குதிரை இரண்டாவதாக வருகின்றதோ அக்குதிரையை உடைய இளவரசனுக்கு இந்த இராச்சியத்தின் மகுடம்...அப்படித்தானே?" என்று வசந்தன் கேட்டான்.

எல்லாரும் கணக்கிட்டனர். கோபுரந்தாங்கி சிந்தன வயப்பூட்டது.

"இராசாவுக்கு உங்களுக்கு இராச்சியத்தைத் தர விருப்பமில்லை." என்றது பூதம்.

"நான் ஒரு வழி கண்டுபிடித்துவிட்டேன்... நீங்கள் யாராவது வழி தெரிகிறதா பாருங்கள்..." என்றான் வசந்தன் மகிழ்ச்சியுடன்.

"தெரியவில்லை" என்றனர் ஒரே குரலில்.

அவன் இளவரசர்களை சற்று விலகி அழைத்துச் சென்றான். அவர்களுக்கு எதையோ எடுத்துக் கூறினான். இளவரசர்களின் முகங்கள் மலர்ந்தன. வசந்தனின் தோளில் தட்டி, "நன்றி, தம்பி. நன்றி..." என்றனர். மறுகணம் குதிரைகள் மேய்ந்து கொண்டிருந்த இடங்களுக்கு ஓடினர். குதிரைகளில் தாவி ஏறினர். கிழக்கு நோக்கி வேகமாத் தாம் ஏறியிருந்த குதிரைகளைத் தட்டிவிட்டனர். அவை காற்றைக் கிழித்துக்கொண்டு பாய்ந்தன.

நத்தை வேகத்தில் நகர்ந்தபடி வந்த குதிரைகள், காற்றைக் கிழித்தபடி அம்பு விரையும் வேகத்தில் பாய்வதை எல்லாரும் அதிசயத்துடன் பார்த்து நின்றனர். எவருக்கும் எதுவும் புரியவில்லை. கோபுரந்தாங்கி தன் தலையைப் பலமாகச் சொறிந்து கொண்டது. "இளவரசர்களுக்குப் பைத்தியம் பிடித்துவிட்டது" என எண்ணமிட்டது.

வசந்தன் திரும்பி வந்தான்.

"என்ன நடந்தது? நீ என்ன சொன்னாய்? அவர்கள் ஏன் குதிரைகளில் வேகமாகப் பாய்கிறார்கள்?" என்று சீலன் கேட்டான்.

"இப்பொழுது சொல்லமாட்டேன். அடுத்த அத்தியாயம் வரை பொறுத்திரு. சொல்கிறேன்..." என்று சிரித்தான் வசந்தன்.

அவர்கள் புறப்பட்டபோது கானகமே அதிரும்படியான பெரும் சத்தம் ஒன்று எழுந்தது. அவ்வாறான சத்தத்தை அவர்கள் முன்னர் கோபுரந்தாங்கிப்

பூதம் தங்கியிருந்த கோயில் அருகில் இருந்தபோது கேட்டிருக்கிறார்கள்.

“கேப்பை மாடு கத்துவது போலவிருக்குது...” என்றான் சீலன்.

“அதோ பூருங்கள்...” என்று ஓரிடத்தைச் சுட்டிக்காட்டினான் வேடன்.

அவன் சுட்டிக்காட்டிய பக்கத்தில் உயர்ந்த மரங்கள் செழித்து அடர்த்தியாக வளர்ந்திருந்தன. நாற்பதடிகள் வரையிலான உயர் மர உச்சிகளுக்கு மேல் உயர்ந்த நீண்ட கழுத்துடன் கூடிய ஒரு ஓணான் வடிவத் தலை தெரிந்தது. வெகு தூரத்தில் அது தெரிந்தாலும், உயர்ந்த மரங்களுக்கு மேல் தலையை உயர்த்தி நிற்கும் அம்மிருகத்தின் வடிவத்தின் பருமனை அவர்களால் அனுமானிக்க முடிந்தது.

“ஐயோ...” என்று அரவிந்தன் அலறினான்.

“அழிந்துபோன பண்டைய மிருகங்களில் ஒன்று...டைனோசார் எனப்படும் இராச்சத விலங்கு... அது இன்றும் இருக்கிறதா?...” என்று வியந்தான் வசந்தன்.

“ஆமாம்...இராச்சத விலங்குதான். புத்தகத்தில் நான் படித்திருக்கிறேன்...” என்றான் மாலா.

“அதன் கழுத்து மட்டுமே இரண்டு பனை உயரமிருக்கும் போல இருக்கிறது.” என்றான் பயத்துடன் சீலன்.

“நான் அதை அருகில் பார்த்திருக்கிறேன். இராச்சத வடிவம். அதன் முன் இந்தக் கோபுரந்தாங்கிப் பூதம் பூனை அளவு. அப்படி ஒரேயொரு மிருகம் இத்தீவில் இருக்கின்றது. பயப்படத்தேவை யில்லை. பார்த்தால் பயம் வரும். ஆனால் ஒருவருக்கும் தீங்கு செய்யாது. அது தாவர உண்ணி... மாமிச பட்சணியல்ல...” என்றான் கமக்காரன்.

“அழிந்துபோன விலங்குகள் இத்தீவில் எப்படி வந்தன?” என்று சந்தேகப்பட்டான் ரகு.

“யாருக்குத் தெரியும்...”

“இதென்ன பெரிய அதிசயம்...நான் ஒற்றைக்கண் மனிதர்களை இத்தீவில் சந்தித்திருக்கிறேன். அவர்கள் வானத்தைச் சுட்டிக்காட்டித் தாங்கள் அங்கிருந்து வந்ததாகக் கூறுகிறார்கள்... அவர்கள் எங்கள் மாதிரிப் பாதங்களை நிலத்தில் ஊன்றி நடப்பதில்லை. காற்றில் மெதுவாக மிதப்பார்கள். பாதங்கள் நிலத்தில் பதியா. அவர்களை மிக அருகில் நான் பார்த்தேன். அவர்களின் இமைகள் எங்கள் போல இமைப்பதில்லை...” என்றான் சர்வ சாதாரணமாக வேடன்.

பூதத்தீவப் புதிர்கள்

அவன் கூறியவற்றை வியப்புடன் அவர்கள் கேட்டனர்.

“வேறு கிரகங்களிலிருந்து இங்கு வந்தவர்களாக இருக்குமோ?”

“அவர்களின் பாதங்கள் நிலத்தில் படாவிட்டால்... பிசாசுகளுக்குத் தான் பாதங்கள் நிலத்தில் படாதாம். பாட்டி சொல்லியிருக்கிறாள்...” என்றான் கிவியுடன் சசி.

“அப்படியிருக்காது... அவர்கள் வாழ்ந்த கிரகத்தில் ஈர்ப்பு பூமியின் ஈர்ப்பிலும் பார்க்கக் கூடுதலாக இருந்திருக்கும்... நாங்கள் சந்திரனில் நடப்பதாயின் மிதந்து நடப்பது போல அவர்களும் இங்கு நடக்கலாம்...” என்று வசந்தன் விளக்கினான்.

“அவர்கள் கண் இமைக்க மாட்டார்களாமே? இமையவர்களோ?”

“விண்ணிலிருந்து வந்த தேவர்களாக்கும்...”

“அவர்களிடையே யானை முகத்துடன் கூடிய ஒரு மனிதனையும் நான் கண்டேன்...” என்றான் வேடன்.

“பிள்ளையாரையா? கடவுளே.. அவரை நான் பார்க்க வேண்டுமே” என சசி துடித்தான்.

வேடன் தருகின்ற செய்திகள் உண்மையில் வியப்பினைத்தான் அனைவருக்கும் தந்தன. வசந்தன் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தான்.

“புறப்படுங்கள்... இரவு வருவதற்குள் நாங்கள் புதிர்ப்பூதத்தின் இருப்பிடத்தை அடைந்துவிட வேண்டும். இங்கு எங்காவது தங்கினால் இந்த இராச்சத விலங்கு எக்கச்சக்கமாகத் தன் பாதங்களைத் தெரியாமல் எங்கள் மீது பதித்துவிடலாம். எங்கள் பாதங்களில் ஏறும்புகள் அகப்பட்டு நசிவது போல அதன் பாதங்களில் நாங்கள் பலியாக நேர்ந்துவிடும்... நடவுங்கள்...” என்றபடி கோபுரந்தாங்கி முன்னே செல்ல அனைவரும் அதனைத் தொடர்ந்தனர்.

சூரியன் மேற்கு வானில் சரியத் தொடங்கிய வேளையில் அவர்கள் ஒரு பாலை நிலத்தினை அடைந்தனர். கண்ணுக்கு எட்டிய தூரம் வரையில் மணல் பரந்து கிடந்தது. மணல் குன்றுகள் பெரும் தொடர்களாக ஆங்காங்கு காணப்பட்டன. மரம், செடி, கொடி எதுவும் தெரியவில்லை. வறண்ட பாலை வெளி. நீர் இருப்பதற்கான அறிகுறி எதுவும் தெரியவில்லை.

“இந்தப் பாலை நிலத்தைக் கடக்க வேண்டுமா?” என வசந்தன் கேட்டான். குரலில் சற்றுத் தயக்கம் காணப்பட்டது. மணல் கால் வைத்தால் சுட்டுவிடும் போலத் தகித்தது.

“பயணத்தை ஆரம்பித்தாகிவிட்டது. வழியில் எதிர்ப்படும் துயரங்களைக் கண்டு பயப்படக்கூடாது. வாருங்கள்...” என்றபடி கோபுரந்தாங்கி அவர்களை வலிந்து இழுத்தபடி நடந்தது.

“சிறிது தூரம் சென்றால் ஒரு நீச்சல் தடாகம் குறுக்கிடும்...” என்றான் கமக்காரன்.

“பாலை நிலத்தில் நீச்சல் தடாகமா?” என்று அரவிந்தன் கேட்க, “அது புதிர்ப்பூதத்திற்குரியது” என்ற வேடன் சொன்னான்.

“பாலைநிலப் பசஞ்சோலையை அது தனது நீச்சல் தடாகமாக்கி வைத்திருக்கிறது...” என்றான் கமக்காரன்.

“புதிர்ப்பூதம் எப்படியிருக்கும்?” என்று சீலன் கேட்டான்.

“என்னைப் போல இரு மடங்கு இருக்கும்...” என்றது கோபுரந்தாங்கி.

சூரியன் அடிவானில் சரிகின்ற வேளையில் அவர்கள் பாலைநிலப் பசஞ்சோலையைக் கண்டனர். அந்தப் பசஞ்சோலையில் கரிய பெரியதொரு உருவம் ஒன்று நாடியில் கைவைத்தபடி ஏதோ பலத்த சிந்தனை வயப்பட்டதாக இருப்பது தெரிந்தது. பார்த்தவுடனேயே அதுதான் புதிர்ப்பூதமாக இருக்கும் என எல்லாரும் கண்டு கொண்டனர்.

“அது மாமிச பட்சணியா, கோபுரந்தாங்கி?” என ரகு பயத்துடன் கேட்டான்.

“அது எனக்குத் தெரியாது... ஆனால் அது நிச்சயமாக நரமாமிச பட்சணி அல்ல” என்றபடி கோபுரந்தாங்கி “ஹோ”வென சம்பந்தமில்லாது சிரித்தது. அதன் சிரிப்பு அப்பாலை எங்கும் ஒலித்தது. நாடியில் கைவைத்தபடி அமர்ந்திருந்த புதிர்ப்பூதம், “யாரடா அவன் சிரித்தது... இப்படிப் பலமாகச் சிரித்து என் சிந்தனையைக் கலைத்தவன் யார்?” என கேட்டபடி எழுந்து நின்றது. பனை மரம் எழுந்து நின்றது மாதிரி அவர்களுக்குத் தெரிந்தது.

அவர்கள் பயத்துடன் ஒரு பக்கமாக ஒருவரோடு ஒருவர் ஒதுங்கினர். கோபுரந்தாங்கி முன் வந்தது.

“அது நானடா அண்ணா... கோபுரந்தாங்கி...”

“அட நீயாடா தம்பி...” என்றது புதிர்ப்பூதம்.

முன்னே அவர்களை நோக்கி வந்த புதிர்ப்பூதம், பாசத்துடன் கோபுரந்தாங்கியைத் தூக்கித் தன் இடுப்பில் வைத்துக்கொண்டது.

அத்தியாயம் - 9

புதிர்ப்பூதம்

வறண்ட பாலை நிலத்தில் அமைந்திருந்த அந்தப் பாலைநிலப் பசுஞ்சோலை மிக அற்புதமாகவும் அழகாகவும் விளங்கியது. பேரீந்து மரங்கள் அங்குள்ள நீர்ச்சுணையைச் சுற்றி வளர்ந்திருந்தன. இயற்கையான நீர்ச்சுணைக்கு அருகில் நீச்சல் தடாகம் ஒன்று காணப்பட்டது. அதில் நீர் பளிங்கு போல நிரம்பியிருந்தது. டைமன் வடிவில் அத்தடாகம் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. டைமன் வடிவத் தடாகத்தின் ஒவ்வொரு மூலையிலும் ஒவ்வொரு பேரீந்து மரம் பழக்குலைகளுடன் செழித்து வளர்ந்திருந்தது.

“தடாகத்தின் ஒவ்வொரு மூலையிலும் வளர்ந்திருக்கின்ற பேரீந்து மரங்களின் பழங்கள் வித்தியாசமான ருசியுடையவை. ஒரு மரத்துப் பழம் தேன் போல இனிக்கும். மற்றையது கரும்பு போன்றது. மற்றையது அமிர்தம் போலச் சுவைக்கும். நான்காவது மரம் பால் போன்ற சுவை...” என்றது புதிர்ப்பூதம்.

அன்றிரவு புதிர்ப்பூதம் எல்லாருக்கும் சுவையான விருந்திட்டது.

சாப்பிடும்போது கோபுரந்தாங்கி கேட்டது:

“என்னடா அண்ணா, கடும் யோசனையில் இருந்தாய்?..”

“என் நீச்சல் குளத்தை இரு மடங்கு பெரிதாக்க வேண்டும். அதன் நீளம் 60 மீட்டர். என் குடும்பத்துடன் குளிப்பதற்கு இத் தடாகம் போதவில்லை. எப்படி இருமடங்காக்குவது என்று யோசனை செய்து பார்க்கிறேன். மார்க்கந்தர்தன் புரியவில்லை...” என்றது புதிர்ப்பூதம்.

“ஹோ”வெனச் சிரித்தது கோபுரந்தாங்கி.

“இதற்கு ஏன் கரும் யோசனை? இருமடங்காகப் பெருப்பித்து விடுவதுதானே?”

“அத்தடாகத்தின் நான்கு மூலைகளிலும் இருக்கின்ற நான்கு பேரீந்து மரங்களையும் தறிக்காமல் எப்படிப் பெரிதாக்குவது? அதுவும் இருமடங்காக்குவது? நீளமும் அகலமும் அதிகரிக்கவும் கூடாது. எனது எண் சோதிடர் சொல்லியிருக்கிறார். நீள அகலம் அதிகரிக்கக் கூடாது...” என்ற புதிர்ப்பூதத்தை தம்பிப்பூதம் பரிதாபமாகப் பார்த்தது.

“அப்ப மிகுந்த கஷ்டம் தானடா அண்ணா... எதுக்கும் இந்தப் பிள்ளைகள் புத்திசாலிகளாகத் தெரிகிறார்கள். அவர்களிடம் விசயத்தை விடுவோம்...” என்ற கோபுரந்தாங்கி வசந்தனைத் திரும்பிப் பார்த்தது.

“தடாகத்தின் மூலையிலுள்ள பேரீந்து மரங்கள் தறிக்கப்படக்கூடாது. அத் தடாகத்தின் நீள, அகலம் அதிகரிக்கக் கூடாது. தடாகம் இப்பொழுதுள்ள பரப்பிலும் இரு மடங்காகவேண்டும்? அவ்வளவுதானே..?” என்று வசந்தன் வினவினான்.

“ஆமாம்...” என்றது புதிர்ப்பூதம்

“சரி இரவிரவாக யோசித்து அதற்கு விடை தருகின்றோம்..” என்றான் வசந்தன்.

“சரியாக விடை தராவிடில் உங்களில் ஒருவரை இங்கு தடாகக்கரையில் புதிர்க்கேள்வியொன்றுடன் இருத்திவிடுவேன்...ஜாக்கிரதை...” என்று உறுமியது புதிர்ப்பூதம்.

“அதெல்லாம் உங்கள் வேலைதானா?” என்று சீலன் கேட்டான்.

“வேடனை மட்டுந்தான் பாதையில் அப்படி நான் இருத்தினேன். மற்றதெல்லாம் யுக்திப்பூதத்தின் வேலை..”

“யார் யுக்திப்பூதம்...?”

“என் அண்ணன்...” என்றபடி புதிர்ப்பூதம் சிரித்தது.

“உமக்குரிய சிக்கலை நாங்கள் தீர்த்தால் நீர் எங்களுடன் யுக்திப்பூதத்தைக் காண்பதற்கு வருவீரா? எங்களுக்கு உதவுவீரா?” என வசந்தன் திடமாகக் கேட்டான். புதிர்ப்பூதம் சற்றுச் சிந்தனை வயப்பட்டது.

“ஆமென்று சொல்லடா அண்ணா...”

பூதத்தீவுப் புதிர்கள்

“சரி... ஆனால் எனக்கு வரும் வழியில் பல சந்தேகங்கள் வரும். திடீர் திடீர் எனக் கேள்விகள் கேட்பேன். நீங்கள் யாராவது சரியாகப் பதில் சொல்லாவிட்டால் அவர்களை அவ்விடத்தில் இருத்திவிடுவேன், கற்சிலையாக. சம்மதம் என்றால் சொல்லுங்கள்...”

“சம்மதம்...” என்றான் வசந்தன்.

அவர்கள் அனைவரும் புதிர்ப்பூதத்தின் சிக்கலைத் தீர்ப்பதற்கான மார்க்கத்தை யோசித்தபடி நித்திரைக்குச் சென்றனர்.

வெட்டவெளியில் பேரீந்து மரங்களின் கீழ் நித்திரை கொள்வது புதிய அனுபவமாகவிருந்தது. வானத்தில் நிலவு பவனிவர, நட்சத்திரங்கள் கண்சிமிட்ட அவற்றினைப் பார்த்து வியந்தபடி அவர்கள் படுத்திருந்தனர். வானம் கூரையாக அவர்களை அரைக்கோளமாக முடியிருந்தது.

வசந்தனுக்கு அருகில் சீலன் படுத்திருந்தான்.

“என்ன புதிர்ப்பூதத்தின் சிக்கலைத் தீர்க்க வழியிருக்கிறதா?” என வசந்தன் சீலனிடம் கேட்டான்.

“நான் அதை யோசிக்கவில்லை...” என்றான் சீலன்.

“பின்னர் எதை யோசித்தாய்?”

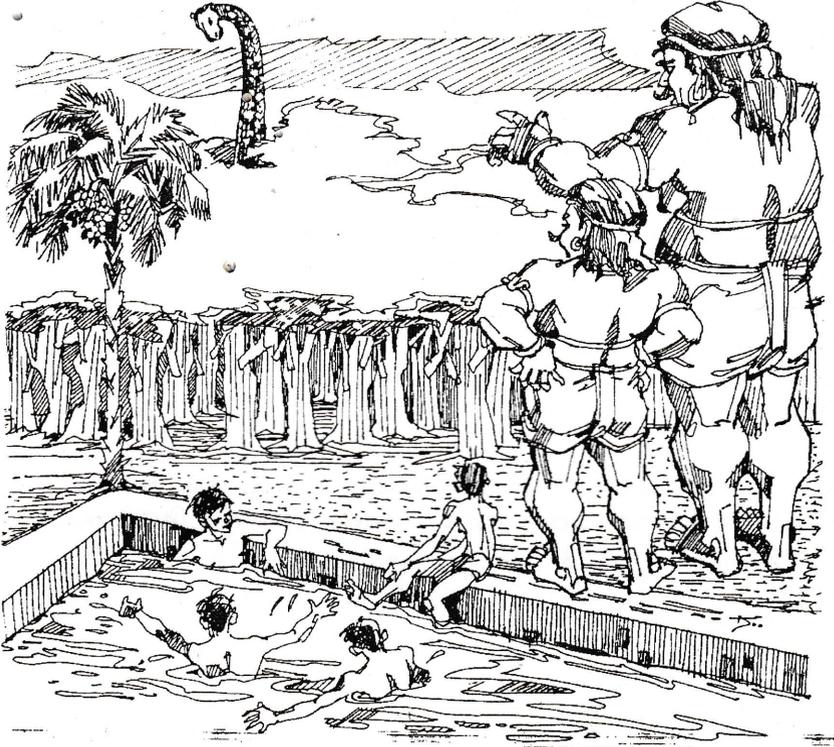
“குதிரைகளில் வந்த இளவரசர்கள் ஏன் வேகமாக ஓடினார்கள் அதை யோசித்துப் பார்த்தேன்...”

“உனக்கு இன்னமும் விளங்கவில்லையா?” என்று வசந்தன் சிரித்தான்.

“இல்லை. எவன் மெதுவாக அதாவது இரண்டாவதாக தலைநகரை அடைகின்றானோ அவனுக்கே முடி கிடைக்கும்”.

“எவனுடைய குதிரை இரண்டாவதாக இலக்கினை அடைகின்றதோ அவனுக்கே சிம்மாசனம். எனவேதான் அவர்கள் நத்தை வேகத்தில் குதிரைகளை நடாத்தி வந்தனர். நான் அவர்களுக்கு அவர்களின் குதிரைகளை மாற்றிக் கொள்ளச் சொன்னேன். வெள்ளைக் குதிரையில் வந்த இளவரசன் சிவப்புக் குதிரையில் ஏறிக்கொண்டான். சிவப்புக் குதிரையில் வந்த இளவரசன் வெள்ளைக் குதிரையில் ஏறிக்கொண்டான். இப்பொழுது யாருடைய குதிரை முதலில் போகின்றதோ அது தோற்றுவிடும். இரண்டாவது வருவது வெற்றி பெறும், புகிறதா?” என்றான் வசந்தன்.

சீலன் வசந்தனின் தோளில் தட்டிக் கொடுத்தான்.

“நீ எப்பொழுதும் எங்களில் வித்தியாசமானவன்...” என்று பாராட்டினான்.

நீண்ட நேரத்தின் பின்னரே அவர்கள் உறங்கினர். புதிர்ப்பூதமும் கோபுரந்தாங்கியும் இரவிரவாகத் தங்களுக்குள் பேசிக்கொண்டன. தங்கள் கடந்த கால இனிய சம்பவங்களை அவை மீட்டுப் பார்த்திருக்கலாம்.

“எப்படியும் பிள்ளைகள் தடாகத்தினைப் பெரிதாக்குவதற்கான வழியைக் கண்டுபிடித்துவிடுவார்கள். எங்களிலும் பார்க்க அவர்கள் புத்திசாலிகள்.” என்றது கோபுரந்தாங்கி.

அதிகாலை மலர்ந்தது. கிழக்கு வானில் சூரியனின் முழு வடிவமும் இளம் மஞ்சள் தட்டாகத் தெரிந்தது. பரந்த வெளியில் சூரியோதயத்தின் முழு அழகையும் அவர்கள் பார்த்தனர். வெகு தூரத்தில் ஓட்டகங்கள் வடதிசை நோக்கிச் செல்வது தெரிந்தது. வானத்தில் முகில்

பூதத்தீவப் புதிர்கள்

மறைப்பின்மையால், காலைவேளைச் சூரிய கதிர்கள் தங்கு தடையின்றி நிலத்தை வந்தடைந்தன.

பிள்ளைகள் பாலைநிலப் பசுஞ்சோலையின் நீர்ச்சுவனியில் குளித்தார்கள். நீச்சல் தெரிந்தவர்கள் மட்டும் நீச்சல் தடாகத்தில் குளித்து மகிழ்ந்தனர். அவர்களுக்குக் கால்கள் எட்டா ஆழத்தில் அத்தடாகம் இருந்தது.

தூரத்தில் காட்டு மரக் கவிப்புக்கு மேலால் டைனோசாரின் நீண்ட கழுத்தும் தலையும் தெரிந்தது. அது அவர்கள் பக்கம் தலையைத் திருப்பிப் பார்ப்பது போலவிருந்தது.

“இந்த இராச்சியப் பிராணியால் பெருந்தொல்லை...” என்றது புதிர்ப்பூதம். “நான் இல்லாத வேளைகளில் இங்கு வந்து இந்தத் தடாகத்தில் இருக்கும் முழு நீரையும் உறிஞ்சிக் குடித்து விடுகின்றது. யாராவது இருந்தால் இந்தப் பக்கம் வராது...”

மாலா அந்தத் தடாகத்தினைச் சுற்றிப் பார்த்தாள். நான்கு டைமன் மூலைகளிலும் நான்கு பேரீந்து மரங்கள். டைமனின் நீள அகலம் நீள் சதுரத்தின் நீள அகலமாக வந்தால்...? அவள் முளையில் பொறி தட்டியது.

“கண்டுபிடித்துவிட்டேன். கண்டுபிடித்துவிட்டேன்...” என அவள் கூக்குரலிட்டாள். எல்லாரும் அவளைத் திரும்பிப் பார்த்தனர்.

“மாலா, விடையைச் சரியாகச் சொல்லாவிட்டால் இத்தடாகக் கரையில் அமர்ந்துவிட வேண்டியதுதான்.” என்றான் ரகு.

“உங்களுக்குப் பெண்கள் என்றால் ஒருவித ஏளனம். இளக்காரம்... எனக்கு விடை தெரியும்...”

“சரி சொல்...”

“உங்களுக்குச் சொல்லமாட்டேன். புதிர்ப்பூதத்திற்கு மட்டுந்தான் சொல்வேன்...” என்றாள் மாலா. புதிர்ப்பூதம் அவளிடம் மகிழ்ச்சியுடன் சென்றது.

“சொல்லமா...”

அவள் அதனைத் தடாகக் கரைக்கு அழைத்துச் சென்றாள். கையை நீட்டி விளங்கப்படுத்தினாள். புதிர்ப்பூதம் மகிழ்ச்சியில் துள்ளியது. அவ்விடம் அதிர்ந்தது.

“கெட்டிக்காரி... கெட்டிக்காரி...”

வசந்தன் தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டான். மாலா எப்படி அந்தச் சிக்கலைத் தீர்த்திருப்பாள் என்பது அவனுக்குப் புரிந்தது.

“எப்படியடா..” என்று ரகு கேட்டான்.

அவன் பதிலுக்குச் சிரித்தான்.

“இனி உங்களுடன் வருவதில் எனக்கு ஆட்சேபணையில்லை... நான் உங்களுடன் வருவதாகவிருந்தால் இவ்விடத்தில் தடாகத்திற்குக் காவலாக யார் இருப்பது?” என்று புதிர்ப்பூதம் கேட்டது.

“நான் இருக்கிறேன்.” என்றான் கமக்காரன்: “உந்தப் பாலை நிலத்தில் என்னால் அலைய முடியாது”.

அவர்கள் மீண்டும் வடக்கு நோக்கிப் புறப்பட்டார்கள். பாலைநிலத்தில் வறள் நில வளரிகள் வளர்ந்திருந்தன. நாகதாளிகள் மிக்க உயரத்திற்குக் காணப்பட்டன. நடந்து செல்லச் செல்ல அப்பாலைநிலத்தின் முகத் தோற்றம் படிப்படியாக மாறி வந்தது. கட்டைப் புற்கள் படிப்படியாகப் பெரும் புல்வெளியாக மாறியது. புல்வெளியில் பிரவேசித்தபோது புதிர்ப்பூதம், ரகுவைச் சுட்டிக்காட்டி, “நான் அப்பொழுது உன்னிடம் ஒரு புதிர் விடப் போகின்றேன். சரியாகப் பதில் வேண்டும். இல்லாவிடில் இவ்விடத்தில் நின்றுவிட வேண்டியதுதான்..” என்றது. ரகு சிறிது பயத்துடன் அதனைப் பார்த்தான்.

புதிர்ப்பூதம் சொன்னது: “ராமனுக்கு இலங்கை வங்கியில் சேமிப்புக் கணக்குள்ளது. செல்வத்திற்கு இந்தியன் பாங்கில் கணக்குள்ளது. சுப்பிரமணியம் இந்தியன் ஓவசீஸ் பாங்கில் வேலை செய்கிறான். கனகசபை பிளட் பாங்கில் வேலை செய்கிறான். அப்படியாயின் அவனுக்கு எங்கு கணக்குள்ளது?”

“அவனுக்கு பிளட் பாங்கில் மட்டும் கணக்கில்லை என்பது நிச்சயம்.” என்று பதில் கூறிவிட்டு ரகு சிரித்தான்.

புதிர்ப்பூதம் கண்களைச் சிமிட்டிச் சிரித்தது.

“நான் உம்மிடம் ஒரு கேள்வி கேட்கட்டுமா?” என்று ரகு வினவினான்.

“வேண்டாம்... வேண்டாம்... எனக்குத் தெரியாதவற்றைக் கேட்டு அதற்குப் பதில் தெரியாமல் நான் இங்கு நின்றுவிட்டால், பின்னர் உங்களுக்கு உதவுவது யார்?” என்றது புதிர்ப்பூதம்.

“நீ சொல் தம்பி, நான் விடை சொல்கிறேன். இந்த உலகத்திலேயே

பூதத்தீவுப் புதிர்கள்

மகாபுத்திசாலி நான்..” என்று கோபுரந்தாங்கி மெதுவாக. அது மெதுவாகச் சொன்னாலும் வசந்தனுக்கு அது கேட்டது. சிரித்தபடி அவன் திரும்பிப் பார்த்தான். கோபுரந்தாங்கி முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டது.

ரகு சொன்னான்: “புதிர்ப்பூதம் நீர் இருவரையும் எடுத்துக் கொள்வோம். புதிர்ப்பூதம் ஒரு மணிக்கு 30 கிலோ மீட்டர் நடக்கும். நீர் 20 கிலோ மீட்டர் நடப்பீர். புதிர்ப்பூதம் 30 கிலோ மீட்டர் நடந்ததும், நீர் தன்னிடம் வரும்வரை அவ்விடத்தில் காத்து நிற்கும். பின்னர் நீங்கள் இருவரும் அவ்விடத்தில் 10 நிமிடங்கள் தங்கி இளைப்பாறிவிட்டு பயணத்தைத் தொடருவீர்கள். அப்படியாயின் புதிர்ப்பூதம் ஒருமணி நேர நடையின் பின்னர் எத்தனை நிமிடங்கள் இளைப்பாறும்?”

“பிழையாகப் பதில் சொன்னால் இவ்விடத்தில் நிறுத்திவிடுவாயா, தம்பி?” என்று முன்னெச்சரிக்கையாக கோபுரந்தாங்கி கேட்டது.

“நானும் நிறுத்தலாமா?”

“ஆமாம்... புத்திசாலிகள் முன்னேற மற்றவர்கள் பின்தங்கிவிட வேண்டியதுதான் நியதி. இந்தத்தீவின் நியதி...”

“நான் அப்படி உம்மை மறித்துவிட மாட்டேன். பதில் சொல்லும்...”

“10 நிமிடங்கள்...” என்று கோபுரந்தாங்கி மெதுவாக.

“தவறு...” என்றான் ரகு சிரித்தபடி.

“என்னடா மகாபுத்திசாலி தோற்றுப் போனாயா?” என்று கடகடவென எக்காளச் சிரிப்பு ஒன்றைக் கிளப்பியது புதிர்ப்பூதம்.

அத்தியாயம் - 10

ஆற்றங்கரைச் சிக்கல்

உயர்ந்து வளர்ந்திருந்த புல்வெளிப் பரப்பில் ஆங்காங்கு இடையிடையே மரங்கள் காணப்பட்டன. பாதையின் இருமருங்கும் வளர்ந்திருந்த புற்கள் இரு பூதங்களைத் தவிர ஏனையோரை மூடும் உயரத்திற்கு வளர்ந்திருந்தன. அவர்கள் நடந்து வரும் பாதையில் குறுக்கிட்ட ஒரு சிங்கக் குடும்பம் அவர்களை ஏறிட்டுப் பார்த்துவிட்டு, புற்களுள் புகுந்து கொண்டது. ஒரு கணம் பிள்ளைகள் பயத்தால் உறைந்து போனார்கள்.

ஒட்டகச்சிவிங்கிகள் ஆங்காங்கு காணப்பட்ட மரங்களில் இருந்து முட்கள் மூக்கிலும் வாயிலும் குத்தாமல் வெகு பக்குவமாக இலைகளைத் தெரிந்து எடுத்து விழுங்கின. ஓநாய்களும் கழுதைப்புலிகளும் இரை தேடி அலைந்தன. முதலில் அவற்றினைக் கண்டு பயந்தவர்கள் பின்னர் அவற்றினை வியப்புடன் பார்க்கத் தலைப்பட்டனர். அவற்றினை அடையாளம் காணவும் முயன்றனர்.

“மாலா, நீர் எப்படி அந்த நீச்சல் தடாகத்தினை மாற்றியமைக்கச் சொன்னீர்?” என ரகு கேட்டான்.

மாலா அவனைத் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

“டைமன் வடிவத் தடாகத்தின் ஒவ்வொரு மூலைகளிலும் உள்ள பேர்ந்து மரங்கள், தடாகத்தின் ஒவ்வொரு பக்கத்தின் நடு மத்தியில் வரத்தக்கதாக மாற்றினால் அத்தடாகம் இருமடங்காகும். நீளமும் அகலமும் மாறாது. யோசித்துப் பாரும” என்றாள் மாலா.

“ஆமாம் புகிறது...” என்றான் ரகு.

“நீர் கோபுரந்தாங்கியடம் கேட்ட வினாவுக்கு, அது 10 நிமிடங்கள் என விடை தந்தது. தவறு என்றீர்? சரியான விடையென்ன?”

“புதிர்ப்பூதம் 30 கிலோ மீட்டரை ஒரு மணியில் நடக்கும். அதே தூரத்தை 20 கிலோமீட்டர்/ மணி வேகத்தில் நடக்கும் கோபுரந்தாங்கி கடக்க ஒன்றரை மணி நேரம் எடுக்கும். எனவே 30 நிமிடம் புதிர்ப்பூதம் அவ்விடத்தில் இளைப்பாறியிருக்கும். கோபுரந்தாங்கி வந்ததும் இருவரும் மேலும் 10 நிமிடம் இளைப்பாறுகின்றனர். எனவே, புதிர்ப்பூதம் மொத்தமாக 40 நிமிடங்கள் இளைப்பாறியிருக்கும்...” என்றான் ரகு.

பூதத்தீவப் புதிர்கள்

அவர்கள் மதிய வேளையில் ஓர் ஆற்றங்கரையை அடைந்தனர். ஆற்றங்கரையில் ஒரு சிறிய படகு காணப்பட்டது. அப்படகின் அருகில் மூன்று ஜோடிப் பூதங்கள் அமர்ந்திருந்தன. அவர்கள் அவர்கள் வந்ததைக் கவனியாமல் தங்கள் பாட்டில் சிந்தனை வயப்பட்டிருந்தனர்.

“இந்த ஆற்றைக் கடந்தால் தான் யுக்திப்பூதத்தின் இடத்தை அடையலாம்...” என்றது புதிர்ப்பூதம்.

“இதை எப்படிக் கடப்பது?”

“இந்தப் படகின் மூலந்தான்...”

“ஏன் புதிர்ப்பூதம் நீங்கள் இருவரும் எங்களைத் தூக்கி அக்கரையில் இறக்கிவிடக்கூடாது?” என சசி கேட்டாள்.

“அப்படியெல்லாம் செய்யக்கூடாது. பயணத்தின் கஷ்டங்களை நீங்கள் அறிய வேண்டும். சுலபமாக உங்களைக் குறுக்கு வழியில் சேர்க்க நாங்கள் தயாராகவில்லை...” என்றது கோபுரந்தாங்கி.

“சரி படகில் செல்வோம்...” என்றான் வசந்தன்.

கோபுரந்தாங்கி அப் படகினை எடுக்கப் போனபோது, அப்படகின் அருகில் அமர்ந்திருந்த ஒரு பூதம் எச்சரித்தது: “அதனைத் தொடாதே. முதலில் வந்தவர்கள் நாங்கள். நாங்கள் அக்கரையை அடைந்த பின்னர் தான் நீங்கள் அப்படகினைப் பயன்படுத்தலாம்...”

“இவ்வளவு நேரமாக என்ன செய்தீர்கள்?” என்று கோபுரந்தாங்கி கோபத்துடன் கேட்டது.

“மூன்று நாட்களாக இவ்விடத்தில் இருக்கிறோம். எப்படிக் கடப்பது என்று புரியவில்லை.” என்றது ஆற்றங்கரைப் பூதம்.

“கொள்ளிக் கடடையை நீரில் வைத்துப் பார்த்துவிட்டு அது தூங்கவில்லை என்ற பரமார்த்த குருவின் கதையோ?” என சீலன் கேட்டான்.

“அதென்ன குருவின் கதை?” என்று ஆற்றங்கரைப் பூதம் கேட்டது.

“அதெல்லாம் சொல்ல இப்பொழுது நேரமில்லை. நீ விசயத்துக்கு வா. என்ன பிரச்சினை?” என்று புதிர்ப்பூதம் அதட்டியது.

ஆற்றங்கரைப் பூதம் எழுந்து நின்றது.

“என் பெயர் இராமன். இவள் என் மனைவி. பெயர் இராமி. இவன் சுப்பன். இவன் மனைவி இது... சுப்பி. இவன் பெயர் கணேசன். அது

அவன் மனைவி கணேசி. இந்தப் படகில் ஒரே நேரத்தில் இருவர் தான் பயணம் செய்யலாம்.”

“இரண்டு இரண்டு பேராகப் பயணம் செய்யுங்களேன்...”

“அக்கரையில் இறக்கிவிட்டு ஒருவர் படகினைத் திருப்பிக் கொண்டு வர வேண்டுமே?”

“அப்படிச் செய்தால் ஆயிற்று...”

“அதுவல்ல பிரச்சினை... ஆண்களை நம்ப முடியாது, பெண்கள் தனித்து நின்றால் அள்ளிக்கொண்டு போய்விடுவார்கள்...” என்றது ஆற்றங்கரைப் பூதம்.

மாலாவும் சசியும் சுருக்கெனச் சிரித்தனர்.

“இப்பொழுது பாருங்கள்..” என்றான் இராமன்: “நானும் என் மனைவியும் முதலில் படகில் செல்கிறோம் என்று வைத்துக்கொள்வோம். என் மனைவியை அக்கரையில் இறக்கிவிட்டு நான் படகுடன் திரும்பி வருகிறேன். வந்து சுப்பியை அல்லது கணேசியைப் படகில் அழைத்துச் செல்வதாகக் கொள்வோம்...”

“இவனை நம்பமுடியாது. அவன் அப்படியே படகினை அக்கரையில் விட்டுவிட்டு இருவரையும் கூட்டிச் சென்று விடுவான்...” எனக் குறுக்கிட்டது சுப்பன்.

“உன் மனைவியை அக்கரையில் இறக்கிவிட்டு நீ திரும்பி வந்து, இங்கிருக்கும் ஒரு ஆணைப் படகில் ஏற்றிச்செல்...” என்றது கோபுரந்தாங்கி.

“என்னடா தம்பி... தப்பாக வழி சொல்கிறாய். இராமன் ஒருவனைப் படகில் ஏற்றிச் செல்ல, இக்கரையில் நிற்கின்ற மற்றவன் தனித்து நிற்கின்ற இரு பெண்களையும் அழைத்துச் சென்றுவிடுவான்...” என்று புதிர்ப்பூதம் குறுக்கிட்டது.

“பெரும் சிக்கல் தான்...” என்றான் வேடன்.

“இப்படிச் செய்தால் என்ன? முதலில் இராமனும் இராமியும் படகில் அக்கரைக்குச் செல்லட்டும். அக்கரையில் இராமனை இறக்கிவிட்டு, இராமி படகில் திரும்பி வந்து சுப்பனை அழைத்துச் செல்லட்டும்...” என்று சீலன் தொடங்க, வசந்தன், “இக்கரையில் தனித்து நிற்கின்ற கணேசன் கணேசியையும் சுப்பியையும் கூட்டிச் சென்றுவிடுவான்” என்றான்.

பூதத்தீவுப் புதிர்கள்

“சிக்கல்... சிக்கல்...” என்றது கோபுரந்தாங்கி.

“இதற்கு ஒரு கலபமான வழி இருக்கிறது...” என்றான் ரகு.

“என்ன? என்ன?...” என்று இராமன் ஆவலுடன் கேட்டான்.

“முதலில் ஆண்கள் இருவர் படகில் அக்கரைக்குச் செல்லட்டும்...” என்றான் ரகு.

“போடா முட்டாள்.. இக்கரையில் நிற்கின்றவனுக்கு அடித்தது அதிர்ஷ்டம். அவன் மூன்று பெண்களையும் கூட்டிச் சென்றுவிடுவான்.” என்றான் சீலன்.

“யாராவது வழி சொல்லுங்கள்...” என்றான் வசந்தன். எல்லாரும் சிந்திக்கத் தொடங்கினர்.

“இவர்களை அக்கரைக்கு அனுப்பினால் தான் நாங்கள் படகில் அக்கரைக்குச் செல்ல முடியும்...” என்றான் வேடன்.

சில பொழுது கழிந்தது. இருந்தாற்போல் சசி, “நான் சரியான வழி சொல்கிறேன்” என்றாள். எல்லாரும் அவளைப் பார்த்தனர்.

“சரியான வழி இம்முறை சொல்லாவிட்டால் உம்மை இக்கரையில் இருத்திவிடுவேன்...” என எச்சரித்தான் இராமன்: “புதிர் ஒன்றுடன் உட்கார்ந்துவிட வேண்டியதுதான்.”

“எல்லாவற்றிற்கும் நான் தயார்...” என்றாள் திடமாக சசி.

அவள் சரியான வழி சொன்னாள். பூதச்சோடிகள் மூன்றும் பிரச்சனையில்லாமல் அக்கரை சேர்ந்தன.

“படகினை அக்கரையில் விட்டுச் செல்கிறோம். யாராவது வந்து எடுத்து வாருங்கள்...” என்றார்கள் இறுதியாகப் படகில் பயணப்பட்டோர்.

“அதை நான் எடுக்கிறேன்...” என்றது புதிர்ப்பூதம்.

“கெட்டிக்காரி...” என்றான் வசந்தன். சசி சிரித்தாள்.

அவர்கள் ஆற்றைக் கடந்து அக்கரையில் ஏறினர். அக்கரையில் தரித்து நின்று மதிய உணவைத் தயாரித்து உண்டனர். பின்னர் வடக்கு நோக்கி நடந்தனர். மாலை வேளையில் அவர்கள் ஒரு கிராமத்தை அடைந்தனர். கிராமத்தின் எல்லையில் ஒருவன் தோடம்பழங்களை விற்பதற்காக வைத்திருந்தான். அவன் தன்னிடமிருந்த தோடம்பழங்களை ஒரு பிரமிட் வடிவில் கூம்பாக அடுக்கி வைத்திருந்தான். அழகாக அடுக்கப்பட்டிருந்தது. உச்சியில் ஒரு தோடம்பழம் இருந்தது.

“ஒரு பழம் என்ன விலை?” என்று கோபுரந்தாங்கி அவனைக் கேட்டது.

“ஒரு பழத்தின் விலை 50 காசு. ஆனால் ஒன்றை விற்பதற்கில்லை. வாங்குவதாயின் அப்படியே மொத்தமாக வாங்கிக் கொள்ள வேண்டும்...” என்றான் தோடம்பழக்காரன்.

“ஏன்?...”

“கோபுரந்தாங்கி உன்னை எனக்குத் தெரியாதா? ஒரு பழத்தை வாங்கி இரட்டிப்பாக்கி இங்குள்ள எல்லாருக்கும் கொடுப்பதோடு இந்தக் கிராமத்திலுள்ள எல்லாருக்கும் விநியோகித்துவிடுவாய். நான் மிகுதியை என்ன செய்வது?” என்றான் தோடம்பழக்காரன். அவன் சொன்னதைக் கேட்ட கோபுரந்தாங்கி சிரித்தது.

“சரி சரி... மொத்தமாகவே வாங்கிக் கொள்கிறேன். இதில் எத்தனை பழம் இருக்கிறது, சொல்...”

“அது எனக்குத் தெரியாது... இந்தப் பிரமிட் வடிவத்தின் அடியில் சற்சதுரமாக இருபத்தைந்து பழங்கள் அடுக்கினேன். பின்னர் அப்படியே அடுக்கி அடுக்கி உச்சியில் ஒரு பழமாக்கினேன். நீயே கணக்கிட்டுப் பணத்தைக் கொடுத்தால் சரி. நீதான் மகாபுத்திசாலியாயிற்றே...” என்றான் தோடம்பழக்காரன்.

கோபுரந்தாங்கிக்கு விழிகள் பிதுங்கின. தன் பதட்டத்தைக் காட்டிக் கொள்ளாமல் கணக்குப் பார்த்தது. வசந்தன் பரிதாபமாக அதனைப் பார்த்தான். அவன் அதில் எத்தனை பழங்கள் இருக்கின்றன என்பதைக் கணித்துக்கொண்டான்.

கோபுரந்தாங்கி பழங்களின் எண்ணிக்கையைக் கூறியது. அதற்கான பணத்தையும் தோடம்பழக்காரனிடம் கொடுத்தது. தோடம்பழக்காரன் தனக்குள் சிரித்தபடி அப்பணத்தை வாங்கிக்கொண்டு அவ்விடத்தை விட்டு நகர்ந்தான்.

அவன் போனதன் பின் கோபுரந்தாங்கி, “பார்த்தீர்களா, என் கெட்டித்தனத்தை. 4 பழங்களுக்குக் குறைத்துக் கணக்கிட்டுப் பணம் கொடுத்துவிட்டேன். பைத்தியக்கார வியாபாரி. கணக்குப் பார்க்கத் தெரியாமல் 4 பழங்களுக்குக் குறைவாகப் பணம் பெற்றுச் செல்கிறான்...” என்றது.

வசந்தன் சிரித்தான்.

புத்தவப் புதிர்கள்

“என்னடா தம்பி, நான்கு பழங்களுக்கு நீ கூட அல்லவா பணம் கொடுத்து ஏமாந்துவிட்டாய்...” என்றது புதிர்ப்பூதம்.

“அப்படியாடா அண்ணா?” என்றபடி கோபுரந்தாங்கி முகத்தைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டது.

அவர்கள் அக்கிராமத்திற்குள் நுழைந்தபோது அவர்களை ஓர் ஒற்றைக்கண்ணன் வரவேற்றான். சாதாரண மனிதர்களுக்கு இருக்கின்ற கண்கள் அவனுக்கு இருக்கவில்லை. முக்கிற்கு மேல் நெற்றிக்குக் கீழ் ஒரு கண் பிரகாசமாக ஒளிர்ந்தது.

அவர்கள் அவனை வியப்புடன் பார்த்தனர்.

மாலா ஆவலோடு சுற்று முற்றும் பார்த்தாள்.

“என்னடி பார்க்கிறாய்?”- சசி கேட்டாள்.

“யானை முகத்தோடு ஒருவரைக் கண்டதாக வேடன் கூறினானே? அவரை பிள்ளையாரைத் தேடுகிறேன்...”

அத்தியாயம் - 11

வானத்தில் இருந்து வந்தவர்கள்

அக்கிராமம் முற்றிலும் வித்தியாசமான அமைப்பினைக் கொண்டிருந்தது. குடிசைகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தாலும் அவை ஒரு வித உலோகத்தால் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. வீதிகள் நேராகவும் சுத்தமாகவும் இருந்தன. திட்டமிட்டு அமைக்கப்பட்ட நகரம் போல அக்கிராமம் இருந்தது. மொத்தமாக இருபத்தாறு குடிசைகள் இருந்தன. அவற்றில் வாழ்ந்த மக்கள் அனைவரும் ஆரோக்கியமாகவும் துப்பரவாகவும் விளங்கினர்.

சுத்தம் தான் அக்கிராமத்தின் ஆரோக்கியமாக இருந்தது.

நெற்றிக்கும் மூக்கிற்கும் இடையில் இருந்த ஒற்றைக்கண்ணைத் தவிர அவர்கள் சாதாரண மனிதர்களை ஒத்திருந்தார்கள்.

அவர்கள் இவர்களை அன்னியமாகப் பார்க்கவில்லை.

வரவேற்று உபசரித்தார்கள். அவர்கள் பேசிய மொழி அவர்களுக்கு விளங்கவில்லை. வேடன் கூறிய மாதிரிதாங்கள் ஆகாயத்திலிருந்து வந்ததாகக் கூறினார்கள். அவர்களின் விழி இமைக்கவில்லை. அவர்கள் நடக்கும்போது தாவி நடந்தார்கள். காற்றில் மிதப்பது போல இருந்தது.

அவர்கள் கிராமத்தின் மத்தியில் செங்குத்தாக நடப்பட்டிருந்த உயர்ந்த உருளை வடிவ குழாய் வசந்தனுக்கு வியப்பினைத் தந்தது. றொக்கட் போன்ற அமைப்பில் இருப்பதாக அவனுக்குப்பட்டது. அதைக்காட்டி விளக்கம் கேட்டான்.

பூதத்தீவுப் புதிர்கள்

அவர்கள் விமானம் மாதிரி கரத்தினைக் காற்றில் மிதத்திக் காட்டினர். அது தங்கள் முன்னோர் இப்பூமிக்கு வந்த விண்கப்பலாம். பழுதடைந்துவிட்டது. அதன் ஒரு பகுதியை செங்குத்தாக நட்டு வைத்திருப்பதாக விளக்கம் தந்தனர். தங்களை அழைத்துச் செல்ல விண்ணிலிருந்து வருவார்கள் எனக் காத்திருப்பதாகவும் தெரிவித்தனர்.

அவர்களிடம் வானொலி போன்ற கருவிகள் இருந்தன.

“அவர்கள் கிரகத்திலிருந்து அவர்களுக்குச் செய்திகள் வருகின்றனவா?” என வசந்தன் கேட்டான். இல்லை என்றும், ஏதோ ஒரு அமானுஷ்ய சக்தி தங்களுக்கு வருகின்ற செய்திகளைத் தடுப்பதாகவும் தெரிவித்தனர்.

அவ்வேளை அங்கு கிராமத்தின் எல்லையில் தோடம்பழங்கள் விற்ற வியாபாரி வந்தான். அவனைக் கண்டதும் கோபுரந்தாங்கி கோபத்துடன் நெருங்கினான்.

“என்னில் பிழையில்லை, கோபுரந்தாங்கி. நீதான் கணக்குப் பார்த்துப் பணம் தந்தாய். அடியில் இருபத்தைந்து பழங்களை ஐவ்வைந்தாகச் சதுரமாக வைத்து அதன் மீது பிரமிட் கோபுரமாக அடுக்கில் மொத்தம் 55 பழங்கள் வரும். நீ எப்படிக் கணக்குப் பார்த்தாயோ தெரியாது. 59 பழங்களுக்குப் பணந்தந்தாய். அதற்கு நானா பொறுப்பு.”

கோபுரந்தாங்கி சாந்தம் அடைந்தது.

“இங்கு யானை முகத்துடன் ஒருவர் இருந்ததாக அறிகிறோம். அவர் எங்கே?” என மாலா பழக்காரனைக் கேட்டாள்.

“அப்படி ஒருவர் இங்கிருந்ததாகக் கூறுகிறார்கள். அவரும் இவர்கள் மாதிரி விண்ணிலிருந்து இங்கு வந்தவர்கள் தான். அவர் உருவத்தை ஒத்த எவரும் இங்கில்லை. இப்பொழுது உயிரோடு இருப்பவர்கள் எவரும் அவரைப் பார்த்ததாகவில்லை...” என்றான் பழக்காரன்.

அன்றிரவு தங்களுடன் தங்கிச் செல்லுமாறு அக்கிராம ஓற்றைக்கண் மனிதர்கள் கேட்டுக் கொண்டனர். புதிர்ப்பூதம் அதற்கு ஒத்துக்கொள்ளவில்லை. வசந்தன் காரணம் கேட்டபோது, “அந்நியர்களுடன் அதிகம் உறவு வைத்துக் கொள்ளக் கூடாது. அவர்கள் நோக்கம் என்னவென்றும் புரியவில்லை. இவ்வளவு காலம் இந்த மண்ணில் வாழ்ந்து கொண்டு எங்கள் மொழி தெரியவில்லை என்பதும் நம்பக்கூடியதாகவில்லை” என்றது. வசந்தனுக்கு அது சரியாகவே பட்டது.

“நாங்கள் இங்கிருந்து வடக்காக இன்னமும் இரு கிலோ மீட்டர் தூரம் சென்றால் தங்குவதற்கு வாய்ப்பான சத்திரம் ஒன்று வரும். அங்கு தங்கிக்கொள்வோம்...” என்றது கோபுரந்தாங்கி.

அவர்கள் அங்கிருந்து விடைபெற்று நடக்கத்தொடங்கினர்.

“எங்கள் நோக்கம் வேறு... எங்களுடன் வந்தவர்கள் சிலர் சிக்கலில் மாட்டுப்பட்டு கல்லாக நிற்கிறார்கள். அவர்களை இந்தத் துயரத்திலிருந்து விடுவிப்பதற்கு முயல்வதை விடுத்து காலதாமதப்படுத்துவது சரியாகப்படவில்லை...” என்றான் சீலன்.

இருள் மெதுவாகப் பரவத் தொடங்கியது. முன் நிலவுக் காலமாதலால் நிலம் பால் போல் வெளுத்திருந்தது. அவர்கள் ஆடிப்பாடிப் பேசிச் சிரித்தபடி களைப்புத் தெரியாமல் நடந்தனர்.

வசந்தன் ஆற்றங்கரையில் மூன்று சோடிப் பூதங்களை படகில் ஏற்றி அக்கரைக்குச் சிக்கலின்றி அனுப்பிவைத்த சசியின் தீர்வை எண்ணியபடி நடந்தான். அவர்களின் நிலையை இப்பொழுது நினைத்தாலும் அவனுக்குச் சிரிப்பு வந்தது.

முதலில் இராமி, கணேசி ஆகிய இரு பெண்களும் படகில் ஏறி அக்கரைக்குச் சென்றார்கள். இராமியை அக்கரையில் இறக்கிவிட்டு கணேசி திரும்பி வந்து, சுப்பியைப் படகில் ஏற்றிச் சென்றாள். சுப்பியை அக்கரையில் இறக்கிவிட்டுத் திரும்பி வந்து தன் கணவன் கணேசுடன் இக்கரையில் நின்றாள். இப்பொழுது படகில் இராமனும் சுப்பனும் ஏறி அக்கரைக்குச் சென்றனர். அங்கு அவர்கள் இருவரும் இறங்கி நின்று கொண்டு, இங்கிருந்த இராமியையும் சுப்பியையும் படகில் ஏற்றி இக்கரைக்கு அனுப்பி வைத்தனர். அவர்கள் இக்கரையில் இறங்கிக் கொண்டு, அப்படகில் கணேசனையும் கணேசியையும் ஏற்றி அக்கரைக்கு அனுப்பினர். அங்கு கணேசனை இறக்கி விட்டு, கணேசி திரும்பிவந்து இக்கரையில் நிற்கும் இராமியையும், சுப்பியையும் ஒவ்வொருவராக அக்கரைக்கு அழைத்துச் செல்லவேண்டும். அதுதான் சசி தந்த சரியான தீர்வு. அதன்படி அவர்கள் பிரச்சினை தீர்த்துவைக்கப்பட்டது.

இருந்தாற்போல சீலன் அலறினான்: “ரகுவைக் காணவில்லை...”

அப்பொழுதுதான் அவர்கள் கவனித்தார்கள். ஒற்றைக்கண் மனிதர்களின் கிராமத்திலிருந்து புறப்படும்போது ரகு அவர்களுடன் வரவில்லை என்பதை.

“நான் அப்பவே நினைத்தேன். அவர்கள் ஏதாவது செய்வார்கள் என்று. ரகுவை அவர்கள் தான் பிடித்து வைத்திருக்க வேண்டும். எங்களிடம்

பூதத்தீவப் புதிர்கள்

அவர்களுக்கு ஏதோ ஒரு விசயம் ஆக வேண்டும் போல இருக்கிறது... நீங்கள் எல்லாரும் கோபுரந்தாங்கியுடன் இங்கிருங்கள். நான் போய் அந்தக் கிராமத்தை அப்படியே நசுக்கி அழித்துவிட்டு ரகுவை மீட்டு வருகிறேன்..." என்றபடி புதிர்ப்பூதம் புறப்பட்டது.

"நானும் கூட வருகிறேன்..." என்றான் வசந்தன்."

கிராமத்தை நெருங்கிய வேகத்தில் புதிர்ப்பூதம் ஒரு குடிசையை அப்படியே பிடுங்கித் தூர வீசியது. கிராம முற்றத்தில் நிறுத்தியிருந்த விண்கப்பலின் பகுதியைத் தள்ளிச் சரித்தது.

கிராமத்தில் புதிர்ப்பூதம் செய்யத் தொடங்கிய அழிவு வேலையைக் கண்ட ஒற்றைக்கண் மனிதர்கள் ஓடி வந்தார்கள்.

"நிறுத்துங்கள்...நிறுத்துங்கள்..." என்று அலறினார்கள்.

"எங்கே ரகு?" என்றது புதிர்ப்பூதம்.

"அவனிடம் சில கேள்விகள் கேட்டோம். சரியாகப் பதில் தரவில்லை. கற்சிலையாக அமர்ந்துவிட்டான்..." என்றான் பழக்காரன்.

"யார் அப்படிச் செய்யச் சொன்னது?"

"அதுதான் அத்தீவின் விதி...உனக்குத் தெரியாதா? அவனை விடுவிக்க வேண்டுமாயின் உங்களில் ஒருவர் அவனிடம் அவன் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லத் தெரியாமல் அவனிடத்தில் அமர வேண்டியதுதான்..." என்று அவன் சிரித்தான்.

வசந்தனும் புதிர்ப்பூதமும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டனர்.

அவனை அவ்விடத்தில் விட்டுவிட்டுத் திரும்புவதைத் தவிர வேறு மார்க்கமில்லை. யுக்திப்பூதத்தைக் கண்டு இச்சிக்கலைத் தீர்ப்பதைத் தவிரவேறு வழியில்லை. இன்னுமொருவன் பயணத்தில் பின்தங்கிவிட்டான்.

அவர்கள் ஏமாற்றத்துடன் திரும்பி வந்தனர். ரகுவின் நிலையறிந்து அவன் நண்பர்கள் கலங்கினர்.

இரவு ஒன்பது மணியளவில் அவர்கள் சத்திரத்தை வந்தடைந்தனர்.

சத்திரத்து வாசலில் சத்திரக்காரன் அமர்ந்திருந்தான். அவன் கண்ணாடிக் குவளைகளில் திரவ பானங்கள் நிரப்பி வைத்திருந்தான். மஞ்சள் நிறமான அப்பானங்களில் பனிக்கட்டிகள் (ஐஸ்கட்டி) இடப்பட்டிருந்தன.

“இது அறிவியல் சத்திரம்...” என அவன் சிரித்தான். “உங்களுக்காகத்தான் காத்திருக்கிறேன். நான் கேட்கின்ற கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்பவர்கள் சத்திரத்துள் செல்லலாம். மற்றவர்கள் வெளியில் தங்கிவிடவேண்டும். அதுவும் கற்சிலையாக...”

அவர்கள் சில வினாடிகள் திடுக்கிட்டனர். இதற்கு ஒரு முடிவேயில்லையா? கேள்விகள், பதில்கள்...கேள்விகள், பதில்கள்...

“வாருங்கள் வேறு எங்காவது போகலாம்...” என்றான் வேடன்.

“இந்த எல்லையை விட்டு இனி விலக முடியாது. சத்திர வளவினுள் நுழைந்தால் வென்றவரே வெளியேறலாம். மற்றவர்கள் தங்கிவிட வேண்டியதுதான். இச்சத்திரத்தின் பின்னால் சென்று பார்த்தீர்களாயின் தங்கிவிட்டவர்கள் சிலைகளாக வரிசையில் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். உங்கள் முடிவென்ன?” என்று கேட்டபடி சத்திரக்காரன் சிரித்தான்.

“தயார்...” என்றான் வசந்தன்.

“இந்த மேசையிலுள்ள கிளாஸ்களில் ஒன்றில் தோடம்பழச்சாறு இருக்கிறது. மற்றையதில் மதுசாரம் இருக்கிறது. மதுசாரத்தை எடுத்து அருந்துபவர்கள் தங்கிவிட வேண்டியதுதான். மது குடிப்பவர்கள் முன்னே செல்ல முடியாது. அவர்கள் தங்கிவிட வேண்டியவர்கள் தான். தோடம்பழச்சாற்றினை எடுத்துப் பருகுவவர்கள் உள்ளே போகலாம்.”

மொத்தம் பதினெட்டு கிளாஸ்கள் அவன் முன் மேசையில் பரப்பப்பட்டிருந்தன. அவற்றில் மஞ்சள் நிறத்தில் திரவம் இருந்தது. வித்தியாசம் காண முடியாத நிற ஒற்றுமை. அவற்றில் பனிக்கட்டிகள் இடப்பட்டு ஸ்ரோக்கள் வைக்கப்பட்டிருந்தன.

அனைவரும் பார்த்தபடி சிந்தித்தனர். எந்தக் கண்ணாடிக் குவளைகளை எடுப்பது? இருந்தாற்போல, “எதில் ஐஸ்கட்டி மிதக்கிறதோ அந்தக் கண்ணாடிக் குவளைகளை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்” என்றான் வசந்தன்.

சத்திரக்காரனின் முகத்தில் ஏமாற்றம். அவர்கள் அனைவரும் பனிக்கட்டி மிதக்கின்ற திரவக்குவளைகளை கையில் எடுத்துப் பருகினர். தோடம்பழச்சாறு தித்திப்பாகச் சுவைத்தது. மேசையில் பத்துக்குவளைகள் எஞ்சியிருந்தன.

“எங்கே ஒருவன்?...” என்று சத்திரக்காரன் கேட்டான்.

“நாங்கள் எட்டுப் பேர்தான்...” என்றான் சீலன்.

பூதத்தீவப் புதிர்கள்

“நீங்கள் ஒன்பது பேர் வருவதை எங்கள் ரெலிவிசன் திரை காட்டியது, பொய் சொல்கிறீர்கள்...” என்றான் சத்திரக்காரன்.

“ஒருவன் ஒற்றைக்கண் கிராமத்தில் அகப்பட்டுவிட்டான்...” என்றான் வசந்தன்.

“ஐயோ...” என்றான் சத்திரக்காரன்: “எப்படித் தவறு வந்தது?”

“அதில் என்ன?”

“அப்படித் தவறு வரக்கூடாது. அதனால்...” அவன் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே அவன் உடல் பாதங்களிலிருந்து கல்லாக மாறத் தொடங்கியது. இறுதியில் துடித்த உதடுகளும் கல்லாகின. சத்திரத்துக்குள்ளிருந்து சிலர் வெளியில் வந்தனர். எதுவித சலனமுமின்றிக் கல்லாகிவிட்ட சத்திரக்காரனின் சிலையைத் தூக்கிக்கொண்டு பின்பக்கமாகச் சென்றனர், வரிசையாக ஏனையோருடன் நிறுத்தி வைப்பதற்காக.

அவர்கள் சத்திரத்துக்குள் நுழைந்தனர். சத்திரத்து வாசல் சிறிதாக இருந்ததால் கோபுரந்தாங்கியும் புதிர்ப்பூதமும் சத்திரத்து முற்றத்தில் தங்கிவிட நேர்ந்தது. வெளியில் பனி பெய்தது. கடும் பனி. உடலைக் கிடுகிடுக்க வைக்கும் பனி.

“என்னடா அண்ணா செய்யலாம்...?” என்று கோபுரந்தாங்கி கேட்டது.

“சத்திரத்தை இரட்டிப்பாக்கடா, தம்பி. அதுவும் நாம் நுழையப்பற்றாவிடில் மேலும் மேலும் இரட்டிப்பாக்கிவிடு...” என்றது புதிர்ப்பூதம்.

“அது தான் சரி...”

மாலா பார்த்துக்கொண்டிருக்கத் தக்கதாக சசியின் உருவம் பெருத்தது. அவள் வில் என்று அலறினாள். அதேபோல மாலாவின் உருவம் பெருப்பதைக் கண்டு சசி பயங்கரமாக அலறினாள். அச்சத்திரத்தின் உள்ளே இருந்தவர்கள் அனைவரும் ஒருவரையொருவர் பார்த்து அலறி விழுந்தார்கள். அவர்களின் உருவங்கள் முன்னரிலும் பார்க்க நான்கு மடங்காகிவிட்டது.

“பயப்படாதீர்கள்...” என்றுபடி கோபுரந்தாங்கி உள்ளே வந்தது: “நாங்கள் சத்திரத்துள் வருவதற்காக எல்லாவற்றையும் நான்கு மடங்காக்கிவிட்டோம்.”

“ஐயோ இப்படியே இராச்சத உருவங்களாக இருந்துவிடுவோமா?” என்று பயத்துடன் மாலா கேட்டாள்.

“இல்லையில்லை... நாங்கள் வெளியில் போனதும் பழையபடி நீங்கள் மாறிவிடுவீர்கள்...” என்று புதிர்ப்பூதம் சிரித்தது.

ஒருவரையொருவர் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டார்கள்.

“நல்ல காலம். நாங்கள் நான்கு மடங்காகும்போது நாங்கள் போட்டிருந்த உடுப்புக்களும் நான்கு மடங்காகியது. இல்லாவிட்டால்...” என்று சீலன் சொல்ல எல்லாரும் பளீரெனச் சிரித்தார்கள்.

அன்றிரவு அவர்களுக்குச் சர்க்கரைப் பொங்கல் இரவுச் சாப்பாடாகத் தயாரானது. அவர்கள் வரிசையாக அமர்ந்தனர். நெய் மணக்கப் பொங்கல் பெரிய கிடாரங்களில் கொண்டு வந்து வைக்கப்பட்டது. இலை போடும்போது, பரிமாறுபவன் சொன்னான்: “நாங்கள் கேள்வி கேட்போம். சரியாகப் பதில் தராதவர்களுக்கு இரவுச் சாப்பாடு இல்லை...”

“அப்படி ஒரு நிபந்தனை இருப்பதாகச் சத்திரக் காரன் சொல்லவில்லையே?” என்றான் அரவிந்தன்.

“அவர் இப்ப இல்லை. பின்னால் வரிசையாக நிற்கிறார். இப்பொழுது நான்தான் இங்கு பெரியவன். நான் சொல்வதுதான் சட்டம். விரும்பினால் சாப்பிடத் தயாராகுங்கள், பதில் தந்துவிட்டு...”

“இவர் அவ்வளவு புத்திசாலியாகத் தெரியவில்லை. பயப்படாதீர்கள். சாதாரண கேள்வியாகத் தான் இருக்கும்...” என்று வசந்தன் ஆறுதல் கூறினான். சீலனின் இலையில், கிடாரத்திலிருந்து பெரிய அகப்பையால் அள்ளிய பொங்கலை இடத்தயாரான நிலையில் பரிமாறுபவன், “தம்பி கவனி... இந்தப் பொங்கலிற்கு ஒவ்வொரு முந்திரிப்பருப்புக்கும் இவ்விரண்டு முந்திரிவத்தல் இட்டேன். மொத்தமாக 6000 முந்திரிப்பருப்புக்களும் வத்தல்களும் இட்டேன். ஆகவே இந்தப் பொங்கலிற்கு எத்தனை முந்திரி வத்தல் இட்டேன். சரியாகப் பதில் சொல். இல்லாவிட்டால் இலையைவிட்டு எழுந்திருந்து போய் வெறும் வயிறுடன் படுத்துக்கொள். பச்சைத்தண்ணியும் தரமாட்டேன்...” என்றான்.

சீலன் சரியாகப் பதில் சொன்னான். அவன் இலையில் பொங்கல் விழுந்தது.

அத்தியாயம் - 12

அறிவியல் சத்திரம்

சீலன் எதுவித தயக்கமுமின்றிப் பதில் சொன்னான்: “4000 முந்திரி வத்தல்கள் இடப்பட்டன.”

அவன் இலையில் பரிமாறுபவன் பொங்கலை இட்டான். அவனுக்குப் பெரிய கண்ணாடிக் குவளையில், ஐஸ்கட்டி இடப்பட்ட நீர் கொண்டு வந்து வைக்கப்பட்டது. ஐஸ்கட்டி அதில் மிதந்தது. நன்னீரிலும் பார்க்க அதன் அடர்த்தி குறைவாக இருந்ததால் அது மிதந்தது. சற்று முன் அதே ஐஸ்கட்டி மதுசாரத்தில் அமிழ்ந்து கிடந்தது. மதுசாரத்தின் அடர்த்தி, ஐஸ்கட்டியிலும் பார்க்க அடர்த்தி குறைந்தது. அதனால் அதில் அமிழ் நேர்ந்தது. வசந்தன் இதைச் சரியாகப் புரிந்து கொண்டு பதில் சொன்னதால் அவர்கள் அனைவரும் இப்பொழுது, பொங்கல் சாப்பிட அமர்ந்திருக்கிறார்கள். சாப்பிடும் நேரத்தில் கேள்விகளுடன் பரிமாறுபவன் கழுத்தை அறுக்கிறான்.

சீலனுக்கு அருகில் வேடன் அமர்ந்திருந்தான். அவன் பரிதாபமாகப் பரிமாறுபவனைப் பார்த்தான். பொங்கலை அவன் இலையில் இட ஏந்தியபடி, “உன்னைப் பார்க்கப் பரிதாபமாக இருக்கிறது. உனக்குச் சலபமான கேள்வி. கந்தையாவும் அன்னம்மாவும் கணவன் மனைவியர் ஆவர். அவர்களுடைய புதல்வர்கள் இருவரும், புதல்விகள் இருவரும், அவர்களின் மனைவியரும் கணவன்மாரும், அக்குடும்பங்கள் ஒவ்வொன்றிலுமுள்ள மூன்று பிள்ளைகளும் ஒரு தீபாவளிக்கு இச்சத்திரத்துக்குச் சாப்பிட வந்தனர். மொத்தம் எத்தனை பெயர் வந்தனர்?” எனக் கேட்டான்.

“நீ வேண்டுமென்றே என்னிடம் கஷ்டமான கேள்வியைக் கேட்டிருக்கிறாய். உன்னைக் கவனித்துக் கொள்கிறேன்...” என்றபடி வேடன் இருப்பிடத்தை விட்டு எழுந்து சென்று ஒரு மூலையில் அமர்ந்து கொண்டான். எல்லாரும் அவன் பசியுடன் எழுந்து சென்றதையிட்டு வருந்தினர். கோபுரந்தாங்கி அவனைப் பார்த்துக் கண்களைச் சிமிட்டி எதுவோ சாடை காட்டினான்.

அடுத்து சசியின் முறை.

“அதே கேள்விக்கு நீ பதில் சொல்...”

அவள் சூரியாகப் பதில் சொல்ல, பரிமாறுபவன் அவன் இலையில் பொங்கலை இட்டுவிட்டு, அரவிந்தனிடம் வந்தான். அகப்பையில் அள்ளிய பொங்கலுடன் தன் முன் நிற்கின்ற பரிமாறுபவனை ஏறிட்டுப் பார்த்தான் அரவிந்தன். கெதியாகக் கேட்டுத் தொலை என்பது போல் அவன் பார்வையிருந்தது.

“தம்பிநாதன் கிளியொன்றினைப் பெரியதொரு கூட்டில் இட்டு வளர்த்து வந்தான்.கூட்டின் நிறை 10 கிலோ கிராம். கிளியின் நிறை 1 கிலோ கிராம்.அக் கூட்டினுள் கிளி பறக்கும் போது அவை இரண்டின் மொத்த எடை எவ்வளவாக இருக்கும்?”

“11 கிலோ கிராம்...” என்று கோபுரந்தாங்கி முந்திக்கொண்டது.

பரிமாறுபவன் கோபுரந்தாங்கியைக் கோபத்துடன் பார்த்தான்.

கோபுரந்தாங்கி அவனைப் பெருமிதத்துடன் பார்த்தது.

“எழுந்திரு...” என்றான் பரிமாறுபவன்: “நீ இடையில் குறுக்கிட்டதுடன் பிழையாகவும் பதில் சொன்னாய். எழுந்து செல்...”

கோபுரந்தாங்கி கவலையுடன் எழுந்திருந்தது. எழுந்திருக்கும்போது, “ஒரு அகப்பையாவது பொங்கல் தா...” எனக் கேட்டது.

“இல்லை...”

“ஒரு பிடியாவது தா...” என இரந்தது. பரிமாறுபவன் கோபத்துடன் ஒரு பிடி பொங்கலை அள்ளிக் கொடுத்தான். கோபுரந்தாங்கியின் நோக்கத்தை வசந்தன் புரிந்து கொண்டான். நிச்சயமாக எவரும் இன்று பட்டினி இருக்க நேரிடாது. கோபுரந்தாங்கி எழுந்திருக்கும்போது மெதுவாக வசந்தனிடம், “எனக்கு சரியாகப் பதில் தெரியும். வேணுமென்றுதான் நடித்தேன்” என்றது.

அரவிந்தன் சரியாகப் பதில் சொன்னதும் அவன் இலையில் பொங்கல் வைக்கப்பட்டது. இப்பொழுது மாலாவின் முறை. பரிமாறுபவன் மாலாவிடம்

கேட்டான்: “உன் முன் இருக்கும் கண்ணாடிக்குவளையில் நீரும் அதிலிடப்பட்ட ஐஸ்கட்டியும் உள்ளன. ஐஸ்கட்டி உருகினால் நீர்மட்டம் அதிகரிக்குமா?”

மாலா தயங்காமல் காரணத்தோடு சரியாகப் பதில் சொன்னாள். அவள் இலையில் பொங்கலை இட்ட பரிமாறுபவன், வசந்தன் அருகில் சென்றான். வசந்தன் அவன் வினாவை எதிர்கொள்ளத் தயாராகிவிட்டான்.

“தொலைபேசி டயலைப் பார்த்திருக்கிறாயா? அதில் 1,2,3,4,5,6,7,8,9,0 என இலக்கங்கள் இடப்பட்டிருக்கும். நான்கு வெற்றிடங்களும் இருக்கும். ஆக மொத்தம் டயலில் 14 பிரிவுகளிருக்கும். எனவே, 1ஆம் இலக்கத்தைச் சுழற்றினால் மறையும் எண்கள் எவை?”

புத்ததீவப் புதிர்கள்

வசந்தன் சற்று வினாடிகள் யோசித்துவிட்டு, சரியாக விடை சொல்ல, பரிமாறுபவன் புதிர்ப்பூதத்தின் முன் நின்றான்.

“நீர் தான் புதிர்ப்பூதம்... உம்மிடம் சரியான கேள்வி கேட்கவேண்டும்.”

“இவ்வளவு நேரமும் பிழையான கேள்வியா கேட்டாய்?” என்று சிரித்தது புதிர்ப்பூதம்.

“உனக்கு இன்று சாப்பாடு இல்லாமல் செய்கிறேன்...” என்றபடி கோபத்துடன் பரிமாறுபவன், புதிர்ப்பூதத்தைப் பார்த்தான்.

“அதைப் பிறகு பார்ப்போம்... உன்னிடம் ஒரு சவால். நீ என்னிடம் கேள்வி கேட்டதும் நான் சரியாகப் பதில் சொன்னால் உன்னிடம் நான் ஒரு கேள்வி கேட்பேன். நீ அதற்குச் சரியாகப் பதில் சொல்லாவிட்டால் உனக்கு இன்றிரவு சாப்பாடு இல்லை. முழுவதையும் நான் சாப்பிட்டுவிடுவேன்...” என்றது புதிர்ப்பூதம்.

“நீ என்னிடம் கேள்வி கேட்பதா?” பரிமாறுபவன் பெரிதாகச் சிரித்தான்: “அறிவியல் சத்திரக்காரனை நீ கேள்வி கேட்பதா? கேட்டுப்பார்...நான் சரியாகப் பதில் சொன்னால் உனக்குச் சாப்பாடு இல்லை.”

“சரி...”

பரிமாறுபவன் கேட்டான்:

“தாகம் வாதம் ஆம் கதம்

வசம் தந்தி எது சந்து

தவிடு களைய காவு இதில் வரவேண்டிய சொல் என்ன?”

கேள்வியைக் கேட்டுவிட்டு, வெகு பெருமிதமாகப் பரிமாறுபவன் சுற்றிவரப் பார்த்தான். அங்கிருந்த எவருக்கும் கேள்வி விளங்கவில்லை. தாகம், வாதம், தந்தி, தவிடு என்ற சொற்களே கேட்டன. புதிர்ப்பூதம் சற்றேனும் தயங்கவில்லை.

“விளைவு...” என்றது. பரிமாறுபவன் வியப்புடன் புதிர்ப்பூதத்தைப் பார்த்தான். அகப்பையில் அள்ளியிருந்த பொங்கலை அப்படியே அதன் இலையில் கொட்டினான். அவ்விடத்தை விட்டு நகரமுயன்ற அவனைப் புதிர்ப்பூதத்தின் குரல் தடுத்தது: “நில், அப்பனே... என் கேள்விக்கு விடை தந்துவிட்டுச் செல்... பொங்கல் ஆறிவிடாது...”

“சரி, நிற்கிறேன். கேளுங்கள்...” என்றான் பரிமாறுபவன். அவன் குரலில் மரியாதை இடம் பிடித்திருந்தது.

“இது தான் கேள்வி. நோய்களை உண்டாக்கும் ஒரு வைரஸ் கிருமி என்னிடம் இருப்பதாக வைத்துக்கொள். இந்தக் கண்ணாடிக் குவளையையும்

எடுத்துக்கொள். நீர் நிரப்பப்பட்ட இந்தக் கண்ணாடிக் குவளையில் இன்று காலை 7 மணிக்கு நான் என்னிடமுள்ள ஒரேயொரு வைரஸ் கிருமியைப் போடுகிறேன். இந்த வைரஸ் கிருமி ஒவ்வொரு வினாடியும் இரட்டிப்பாகும். ஒன்று இரண்டாகி, இரண்டு நான்காகி, நான்கு எட்டாகி... அப்படிப் பெருகும். அவ்விதமாக காலை 9 மணி 30 வினாடிகளில் இக் கண்ணாடிக் குவளை வைரஸ் கிருமிகளால் நிரம்பியது. இந்தக் கண்ணாடிக் குவளையின் அரைப்பங்கு சரியாக எத்தனை மணிக்கு வைரஸ் கிருமிகளால் நிரம்பியிருக்கும்? இது தான் கேள்வி..." என்றது புதிர்ப்பூதம்.

பரிமாறுபவன் சிரித்தான். இதென்ன பெரிய புதிர் என்பது போல அவன் சிரிப்பு இருந்தது.

"விடையைச் சொல்லவா?" என்று ஆணவமாகக் கேட்டான்.

"அதுக்காகத்தான் காத்திருக்கிறேன்..."

"சரியாக 8 மணி 15 வினாடிக்கு நிரம்பியிருக்கும்".

"பிழை..." என்றது புதிர்ப்பூதம். முழுப்பொங்கலையும் தன் முன் எடுத்து வைத்துக் கொண்டது. பரிமாறுபவனுக்குத் தன் தவறு புரிந்தது. தலையைக் குனிந்து கொண்டான்.

"அறிவுக்கு அடக்கம் தேவை. ஆணவம் கூடாது..." என்று சிரித்தது கோபுரந்தாங்கி. ஒரு பிடி பொங்கலை இரட்டிப்புக்களாக்கி அதுவும் வேடனும் விழுங்கியிருந்தனர். ஏப்பமும் விட்டனர். பரிமாறுபவன் பசியோடு அவர்களைப் பார்த்தான். வசந்தனுக்கு அதைப் பார்க்க இரக்கமாகவிருந்தது.

"கொஞ்சம் கொடுப்போம். அவனைச் சாப்பிட விடுங்கள்..." என்று கேட்டுக்கொண்டான்.

"சரி போய்த்தொலை. போய்ச்சாப்பிடு..." என்றது புதிர்ப்பூதம்.

"உமக்கு நல்லாகக் கேள்வி கேட்கத் தெரிகிறது. பதில் சொல்லத்தான் தெரியவில்லை..." என்று சீலன் சிரித்தான்.

அதிகாலை அவர்கள் எழுந்து தம் பயணத்தைத் தொடர ஆயத்தமானார்கள். புதிர்ப்பூதமும் கோபுரந்தாங்கியும் சத்திரத்தை விட்டு வெளியே வந்ததும், சத்திரமும் அதற்குள்ளிருந்தவர்களின் உருவமும் பழைய அளவிற்கு உருமாறின.

காலை உணவை அருந்திவிட்டு அவர்கள் புறப்படும்போது இருந்தாற்போல டைனோசார் இராச்சத விலங்கின் அலறல் சத்தம் எழுந்தது. அவர்கள் சத்தம் வந்த திசையில் பார்த்தபோது, நிலம் அதிர தூரத்தில் அது வந்துகொண்டிருப்பது தெரிந்தது. மரங்களுக்கு மேலால் அதன்

புத்ததீவப் புதிர்கள்

நீண்ட கழுத்தும் தலையும் முதலில் தெரிந்தன. அது பாதங்களை எடுத்து வைக்கும்போது ஒவ்வொரு அடிக்கும் நிலம் 'தொம் தொம்' என அதிர்ந்தது.

புதிர்ப்பூதம் வியப்புடன் முன் வந்தது. இது ஏன் இங்கு வருகின்றது?

நெருங்கிப் பார்த்தபொழுது அதன் முதுகில் கமக்காரன் அமர்ந்திருப்பது தெரிந்தது. அதன் இராச்சத உடலில் அவன் ஒரு சிறு புள்ளியாகக் காணப்பட்டான். கமக்காரன் அதனிடம் எதையோ சொல்லிவிட்டு கீழே சரிந்து இறங்கி வந்தான்.

“உன்னை யார் இங்கு வரச் சொன்னது? என் நீச்சல் தடாகத்திற்கும் பசுஞ்சோலைக்கும் உன்னைக் காவல் இருத்திவிட்டு நான் வர நீ இந்த இராச்சத விலங்குடன் எப்படி இங்கு வருவாய்?” எனப் புதிர்ப்பூதம் அதட்டியது.

“நான் உன் தடாகத்திற்குக் காவல் இருந்தேன். அன்றிரவு இந்த விலங்கு அங்கு வந்தது. தடாகத்தில் நீர் அருந்த வந்தபோது நான் துணிச்சலுடன் குறுக்கே நின்று மறித்தேன். அது என்னை முகர்ந்து பார்த்தது. நான் கைகளை வீசி போ போ என்று அதட்டினேன். அது போகவில்லை. எனக்குப் பயம் பிடித்துவிட்டது. நான் ஓடத்தொடங்கினேன். அது என் பின்னால் முணுகியபடி வந்தது. ஓரிடத்தில் களைத்து நின்றுவிட்டேன். அது என்னருகில் வந்து நின்றுது. அதன் மேல் ஒருவிதமாக ஏறிக்கொண்டேன். நான் வழி காட்ட அது இங்கு வந்தது. நமக்கு உதவியாக இருக்கும்...” என்றான் கமக்காரன்: “இது இங்கிருப்பதால் இனி உன் தடாகத்திற்குக் காவல் தேவையில்லை...”

“பாலைநிலத்தில் இது ஒதுக்காக ஒரு முட்டையிட்டிருந்தது. வெயில் பட்டுப் பொரிப்பதற்காக. அதன் பொரித்த குஞ்சு நீதான் என்று எண்ணியிருக்கும்” என்றான் சிரித்தபடி புத்தந்தாங்கி.

“இதுவும் நன்மைக்குத்தான்... நாம் இனி நடக்கத் தேவையில்லை. இதன் மேல் ஏறி யுக்திப்பூதத்தைத் தேடிச் செல்லலாம்” என்றது கோபுரந்தாங்கி.

கிழக்கு வானில் சூரியன் எழுந்தான். பனிக்குளிர் நீங்கி நிலத்தில் கண்கணப்பு ஏற்பட்டது. அவர்கள் ஒவ்வொருவரையும் தூக்கி இராச்சத விலங்கின் முதுகில் கவனமாகப் புதிர்ப்பூதம் இருத்தியது. கோபுரந்தாங்கியும் புதிர்ப்பூதமும் ஏறப்போனபோது அது ஒத்துக் கொள்ளவில்லை.

அவர்கள் முன்னே நடக்க, அவர்களைத் தொடர்ந்து இராச்சத விலங்கு நகரத் தொடங்கியது.

அத்தியாயம் - 13

ஆற்றங்கரை மனிதன்

இராச்சத விலங்கின் மீதான பயணம் சுவையாக இருந்தது. அதன் தலையிலிருந்து அதன் நீண்ட வால் வரையில் அளந்தால் அதன் நீளம் ஏறத்தாழ 100 மீற்றர்கள் இருக்கும். பருமனான அதன் உடலின் கனம் சொல்லுந்தரமன்று. பெரியதொரு கோயிலை அதனுள் அடக்கிவிடலாம். முற்றி விளைந்த முதிரை மரத்தின் பருமனில் அதன் பாரிய கால்கள் இருந்தன. அது நிமிர்ந்து நிற்கும் போது அதன் தலைமட்டம் இரு பனை மரங்களையும் மிஞ்சி உயர்ந்து நின்றது. அதன் பாரிய உருவத்திற்குக் கொஞ்சமும் பொருத்தமற்றதாக அதன் சிறிய தலை இருந்தது.

“இதற்கு மூளை குறைவு. அதுதான் கமக்காரன் பின்னால் தொடர்ந்து வந்திருக்கின்றது...” என்றான் சீலன்.

வானத்தில் பறவைகள் சஞ்சரித்தன. நீர்ப்பறவைகள் தாளலயத்துடன் விதவிதமான கோலங்களை விண்ணில் பரப்பியபடி திரள் திரளாகப் பறந்து சென்றன. தூரத்தில் பல்வேறுவகையான மிருகங்கள் மேய்ந்து கொண்டிருப்பதை அவர்கள் கண்டார்கள். உயர்ந்த கோபுரத்திலிருந்து பார்ப்பது போலக் காட்சி விரிந்து கிடந்தது. மந்தை மந்தையாக மான்கள், காட்டெருமைகள், இன்னும் பெயர் தெரியாத தாவர உண்ணிகள் தெரிந்தன. அவற்றின் பின்னால் பதுங்கிப் பதுங்கிப் புலாலுண்ணிகள் நகர்வதும் தெரிந்தது.

“சத்திரத்தில் பரிமாறுபவன் கேட்ட புதிர்கள் நன்றாகவிருந்தன” என்றான் அரவிந்தன் இருந்தாற்போல.

“வேடனிடம் கேட்ட கேள்விக்கு நீர் என்ன பதில் சொன்னீர் சசி...” என வசந்தன் கேட்டான். சசி அவனைத் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

“சத்திரத்தில் சாப்பிட்டவர்கள் மொத்தம் 22 பேர் என்றேன்...”

“அந்தக் கூண்டும் கிளியும் கணக்கு... கூண்டின் நிறை 10 கிலோ கிராம் கிளியின் நிறை 1 கிலோ கிராம். இரண்டின் நிறை 11 கிலோ கிராம் தானே?” என்று கேட்டாள் மாலா.

செங்கை ஆழியான்

“இல்லையில்லை... 10 கிலோ கிராம் தான். ஏனெனில் கிளி கூண்டினுள் பறக்கும் போது தான் நிறை கேட்கப்பட்டது. பறக்கும் போது கிளியின் எடை ஈர்ப்புக்குள்ளாகாது...” என்று குறுக்கிட்டான் அரவிந்தன்.

“கண்ணாடிக் குவளையில் உள்ள ஐஸ்கட்டி உருகினால் ஏன் நீர்மட்டம் அதிகரிக்காது?” என்று கேட்டாள் சசி.

“ஒரு போதும் அதிகரிக்காது. ஆர்க்கிமிடிஸ் விதிப்படி நீரில் ஒரு பொருள் அமிழ்ந்தும்போது அதன் நிறைக்குச் சமமான நீர் மேலே உயர்கிறது என்பதாகும். எனவே நீரில் மிதந்த ஐஸ்கட்டியின் நிறையும் ஐஸ்கட்டி போடப்பட்டதால் முதலில் உயர்ந்த நீரின் நிறையும் ஒரேயளவே. ஆதலால் ஐஸ்கட்டி உருகினாலும் உருகாவிட்டாலும் நீரின் மட்டம் அதிகரிக்காது. முதலில் இருந்த அளவிலேயே இருக்கும்...” என்றான் வசந்தன்.

“தொலைபேசி டயல் கணக்குச் சற்றுச் சிரமமானது... முதலாம் இலக்கத்தைச் சுழற்றும் போது மறையும் இலக்கங்கள் 0, 9, 8, 7 என

பூதத்தீவுப் புதிர்கள்

எப்படி வசந்தன் டக்கெனக் கண்டுபிடித்தீர்?" என மாலா கேட்க, "யோசித்துப் பார்த்துப் பதில் கண்டேன். அவ்வளவுதான்" என்று வசந்தன் சிரித்தான்.

"என்னிடம் பரிமாறுபவன் கேட்ட புதிர் யாருக்காவது விளங்கியதா?" எனப் புதிர்ப்பூதம் கேட்டது.

"இல்லை..." என்றனர் எல்லோரும்.

"அது வெறும் சொற்சிலம்பந்தான். ஆனால் ஓர் ஒழுங்கில் அமைகிறது. தாகம் வாதம் ஆம் கதம், வசம் தந்தி எது சந்து, தவிடு களைய காவு இவ்விடத்தில் அமைய வேண்டிய சொல் 'விளைவு' என்றேன். ஏன் தெரியுமா, முதல் மூன்று சொற்களிலுமுள்ள இரண்டாம் எழுத்துக்கள் ஒன்று சேர்ந்து நான்காம் சொல் அமைந்தது. உதாரணமாக தாகம் என்ற சொல்லிலுள்ள "க", வாதம் என்ற சொல்லிலுள்ள "த", ஆம் என்ற சொல்லிலுள்ள "ம்" ஆகிய மூன்றும் சேர்ந்து "கதம்" ஆகியது. அது போல அடுத்த வரியும். எனவே மூன்றாவது வரியில் தவிடு என்ற சொல்லிலுள்ள "வி", களைய என்ற சொல்லிலுள்ள "ளை", காவு என்ற சொல்லிலுள்ள "வு" சேர்ந்து விளைவு என்ற பதிலாகியது..."

"நான் நினைத்தேன் சும்மா மனதில் பட்டதை நீ சொல்வதாக..." என்று கோபுரந்தாங்கி சிரித்தது.

"நீ அப்படித்தானடா நினைப்பாய், தம்பி..."

"நீர் பரிமாறுபவனிடம் கேட்ட வைரஸ் கிருமிக் கேள்வி அற்புதமானது. இரட்டிப்பாகும் வைரஸ் கிருமி கண்ணாடிக் குவளையின் அரைவாசிக்கு நிரம்பியதும், அடுத்து கண்ணாடிக் குவளை முழுவதையும் நிரப்பிவிடும் என்பதைப் பரிமாறுபவன் புரிந்து கொள்ளவில்லை. அவர் கண்ணாடிக் குவளை வைரஸ் கிருமிகளால் நிரம்ப 2 மணி 30 வினாடிகள் எடுத்தன எனக்கணக்கிட்டு, அரைக் கண்ணாடிக் குவளை நிரம்ப 1மணி 15 நிமிடமாகும் எனக்கணக்கிட்டு, 8மணி 15 வினாடி எனப் பதில் தந்திருக்கிறார். உண்மையில் 1 வினாடியில் மிகுதி அரைப்பங்கு நிரம்பிவிடும். ஆக பதில் 9 மணி 29 வினாடி என்பதுதான்..."

"பரிமாறுபவனுக்குப் பதில் தெரியாது என்றில்லை. அவசரம்... அதனால் எல்லோரும் மாதிரிப் பிழைவிட்டான். சற்றுச் சிந்தித்தால் விடை வந்திருக்கும். புதிர்கள் அவ்வாறுதான். ஆய்ந்தறிதல் திறன் அவதானமான சிந்தனையில் தான் இருக்கின்றது..." என்றான் வசந்தன்.

"யுக்திப்பூதத்திடம் இன்னமும் என்ன என்ன கற்றுக் கொள்ளப் போகின்றோமோ? கமலம் ரீச்சரும் மூர்த்தி மாஸ்ரரும் பாவங்கள்...கேள்வி

கேட்பதற்கு எவரையாவது எதிர்பார்த்து உட்கார்ந்திருப்பார்கள்... அவர்களை மீட்க வேண்டும். மற்றவர்களையும் மீட்க வேண்டும்...” என்று பச்சாத்தாப்பபட்டாள் மாலா.

அவர்கள் வடக்குப்பக்கமாகத் தொடர்ந்து பயணப்பட்டு, மதியவேளையில் ஒரு காட்சியைக் கண்டனர். அவர்கள் முன் வெகு தூரத்தில் புதிர்ப்பூதம் போன்ற ஓர் உருவம், காட்டு மரங்களுக்கு மேல் உயர்ந்து வளர்ந்து நிற்பதைக் கண்டனர். அதன் மொத்த உயரம் 30 மீட்டர்களுக்குக் குறையாது. அதனைக் கண்டதும் இராச்சத விலங்கு கலங்கி பயத்துடன் அலறியது. அவ்விடத்தை விட்டு முன்னால் நகராது அப்படியே நிலத்தில் தலையை மறைத்துக் கொண்டு படுத்துவிட்டது. கமக்காரன் எவ்வளவோ சொல்லியும் அது அசையவில்லை.

“நாங்கள் யுக்திப் பூதத்தின் இருப்பிடத்துக்கு வந்துவிட்டோம். கமக்காரா, நீ உன் விலங்குடன் இவ்விடத்தில் இரு. நாங்கள் காரியத்தை வெற்றிகரமாக நிறைவேற்றித் திரும்பி வருகின்றோம்” என்று அவ்விடத்தில் அவர்களை விட்டுவிட்டு ஏனையோர் நடந்தனர். வழியில் ஓர் ஆறு குறுக்கிட்டது. அவர்கள் ஆற்றின் கரையில் நின்றனர். நீர் விடாய் கொண்ட சீலன் ஆற்றின் கரையில் இறங்கித் தன் கரங்களில் நீரையள்ளி அருந்த முயன்ற போது, “குடியாதே...” என்ற குரல் எழுந்தது. அவன் கரங்களில் தேங்கியிருந்த நீர் அப்படியே ஆற்றில் வழிந்தது. சீலன் திடுக்கிட்டுப் பார்த்தான். ஆற்றின் அக்கரையில் ஒரு மனிதன் அமர்ந்திருப்பது தெரிந்தது. அசையாது அவன் இருந்தான். நிச்சயமாகச் சிலைதான். உதடுகள் அசையும் சிலை.

“சரி உன் கேள்வியைக் கேள்...” என்றான் சீலன் பதட்டமின்றி. அகப்பட்டாகிவிட்டது. புதிரை விடுவிக்க வேண்டியதுதான். அவன் நண்பர் அனைவரும் கவலையுடன் அவனைச் சூழ்ந்து கொண்டனர். ஆற்றங்கரை மனிதன் கேட்டான்:

“சீலா, ஆற்றில் நடந்து இக்கரைக்கு வா...”

“நீரில் நடப்பதா?”

“நடக்கலாம்...வா...” என்றான் ஆற்றங்கரை மனிதன்.

சீலன் நீரில் நடந்து அப்பக்கம் சென்றான். எல்லோரும் வியப்புடன் அக்காட்சியைப் பார்த்தனர்.

“இது தான் என் கேள்வி. சரியாகப் பதில் சொல்லாவிட்டால் என்ன நடக்கும் என்பது உனக்குத் தெரியும். இவ்விடத்தில் எனக்காக நீ அமர்ந்துவிட வேண்டியதுதான். புரிந்து கொள்... ஒரு கிணற்றின் கப்பியில் கயிறும்

புத்தவப் பதர்கள்

வாளியும் தொங்குகின்றன. கயிற்றின் ஒரு முனையில் நீர் நிரம்பிய வாளி காணப்படுகின்றது. மறுமுனையில் ஒரு குரங்கு தொத்திக் கொண்டிருக்கின்றது. நான் பார்க்கும்போது வாளியும் குரங்கும் சமநிலையில் காணப்பட்டன. இரண்டின் நிறையும் ஒரே அளவாக இருக்கவேண்டும் என நான் எண்ணிக்கொண்டேன். இந்த நிலையில் குரங்கு கயிற்றினைப் பற்றியபடி மேலே ஏறுகிறது. குரங்கு கயிற்றில் ஏற ஆரம்பித்தால் வாளி தாமுமா, உயருமா? ஏன்?" என்றான் ஆற்றங்கரை மனிதன்.

சீலன் சரியாகப் பதில் சொல்ல, "கெட்டிக்காரன். நீ அப்பக்கத்தில் சென்று நில." என்று பணித்தான். பின்னர் "இன்னொருவர் நீரில் நடந்து வருக..." என்று குரல் தந்தான்.

"நான் வரலாமா?" என்று வசந்தன் கேட்டான்.

"சரி..." என்று பதில் வந்தது. வசந்தன் நீரில் நடந்து அக்கரைக்குச் சென்றான்.

"இரவு ஏழு மணிக்கு வீடு திரும்பிய ஒருவன் களைத்திருந்தான். அவன் உடன் நித்திரைக்குச் செல்லும் போது, மறு நாள் காலை ஒன்பது மணிக்குத்தான் நித்திரை விட்டு எழுந்திருக்கவேண்டுமென எண்ணி, 9 மணிக்கு அலாரம் வைத்தான். அவன் எத்தனை மணி நேரம் நித்திரை செய்திருப்பான்?" என்று ஆற்றங்கரை மனிதன் வினவினான்.

சீலனுக்கு அந்த வினா இலகு மாதிரி இருந்தது. அவசரப்பட்டு, வசந்தன் பதில் சொல்வதற்கு முந்தி குறுக்கிட்டு, "14 மணி நேரம்" என்றான்.

ஆற்றங்கரை மனிதன் உதடுகளுள் நகைத்தான்.

"சீலா, நீ அவசரப்பட்டுவிட்டாய். அது உனக்குரிய கேள்வி அல்ல. என்ன செய்வது... இங்கு வந்து அமர்ந்து கொள்"

வசந்தன் கவலையுடன் சீலனைப் பார்த்தான். அவன் பாதங்களிலிருந்து கல்லாகத் தொடங்கினான். ஆற்றங்கரை மனிதன் பாதங்களிலிருந்து கல் நிலையிலிருந்து விடுபடத் தொடங்கினான். சீலன் அவ்விடத்தில் வந்து அமர ஆற்றங்கரை மனிதன் அவ்விடத்தை விட்டு எழுந்து நடந்து சென்று மறைந்தான்.

"வசந்தா, கேள்விக்குப் பதில் சொல்..." என்று சிலையாகிவிட்ட சீலன் உறுக்கினான்.

வசந்தன் சரியாகப் பதில் சொன்னான்.

"இன்னொருவர் ஆற்றினைக் கடந்து வருக..." என்று சீலனின் குரல் ஒலித்தது.

கோபுரந்தாங்கி ஆற்றினைக் கடந்து அக்கரையில் ஏறியது.

“கேள்வியைக் கேள், தம்பி. அவசரப்பட்டதால் வந்த வினையைப் பார்த்தாயா? அவதானமில்லை...”

“அதிகம் பேசாதே... கேள்வியை அவதானி, கோபுரந்தாங்கி. காற்றுப்புக் கண்ணாடிக்கூண்டின் நிறை 10 கிலோகிராம். அதற்குள் 1 கிலோ கிராம் நிறையுள்ள கிளி பறக்கிறது. இப்பொழுது எடை போட்டால் இரண்டின் நிறை எவ்வளவு?” என்று சீலன் கேட்டான்.

“ஹோ”வெனப் பெரிதாகக் கோபுரந்தாங்கி சிரித்தது. “பைத்தியக்காரத் தம்பி. சத்திரக்காஷன் கேட்ட அதே கேள்வியைக் கேட்டிருக்குது.”

“விடை என்ன?” - சீலன்.

“10 கிலோ கிராம்...” என்றது மகிழ்வுடன் கோபுரந்தாங்கி.

“பிழை...”

“ஏன் பிழை...எப்படிப் பிழை...” என்று கோபுரந்தாங்கி அலற, அதன் பாதங்கள் கல்லாகத் தொடங்கின. அது பரிதாபமாக வசந்தனைப் பார்த்துவிட்டு சீலனின் இடத்தில் சென்று அமர, சீலன் “அப்பாடா...” என எழுந்து வந்தான்.

“உன் அவசரத்தால் எப்படியோ இவ்விடத்தில் ஒருவரை இழக்கப் போகின்றோம்...” என்றான் வசந்தன்.

“மன்னித்துக்கொள்...” என்றான் சீலன்.

மாலா ஆற்றினைக் கடந்து வந்தாள். அவளிடம் கோபுரந்தாங்கி கேட்டது: “10 ஆடுகள் 10 நாளில் 10 சாக்குப் புல்லைச் சாப்பிட்டால் 1 சாக்குப் புல்லை 1ஆடு எத்தனை நாளில் சாப்பிடும்?”

“10 நாட்களில்...” என்றாள் மாலா.

“கோபுரந்தாங்கிக்குப் புத்திசாலித்தனமான கேள்விகள் கேட்கத் தெரியாது. அவர் இங்கு தங்கிவிட வேண்டியதுதான்...” என்றான் கவலையுடன் வசந்தன்.

சசியின் முறை.

“எனக்கு வலப்பக்கத்தில் சூரியன் மறைந்து கொண்டிருக்கின்றது. நான் எத்திசை நோக்கி இருக்கின்றேன்?” என்றது கோபுரந்தாங்கி.

“தெற்குத் திசை நோக்கி...” என்றாள் சசி.

“எங்களைப் பாஸ்பண்ணி விடுவதற்காகக் கோபுரந்தாங்கி இலகுவான கேள்விகளைக் கேட்பதாகப் படுகின்றது...” என்றான் சீலன்.

அரவிந்தன் வந்தான்.

“ஏனடா அரவிந்தா, நொண்டுகிறாய்?” என்று கோபுரந்தாங்கி விசாரித்தது.

“காலில் கல் அடித்துவிட்டது...” என்றான் அரவிந்தன்.

“சரி போ...” என்றது கோபுரந்தாங்கி.

“கேள்வி கேட்கவில்லையே?” வியப்புடன் அரவிந்தன் கேட்டான்.

“நான் கேள்வி கேட்டு நீ பதிலும் சொல்லிவிட்டாய்...” என்றது கோபுரந்தாங்கி. இறுதியாகப் புதிர்ப்பூதம் ஆற்றில் நடந்து வந்து கரையேறியது.

“சுகமாடா, அண்ணா?” - கோபுரந்தாங்கி.

“ஆமாடா, தம்பி...” என்றது புதிர்ப்பூதம். கோபுரந்தாங்கியின் துடித்த உதடுகள் கல்லாகின.

“எங்களுக்காக அது அமர்ந்துவிட்டது...” என்றான் வசந்தன்.

அத்தியாயம் - 14

கோட்டை வாசல் தலைவன்

கோபுரந்தாங்கியின் தியாகம் அவர்கள் அனைவரினதும் விழிகளில் நீரை வரவழைத்தது. அதனைச் சிலாகித்துப் பேசிக்கொண்டனர்.

“கவலைப்பட வேண்டாம்...” என்றது புதிர்ப்பூதம்: “வெகு விரைவில் இச்சிக்கல்கள் யாவும் தீரும். நாங்கள் யுக்திப்பூதத்தின் இடத்தை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கின்றோம். அதோ பாருங்கள் அதன் கோட்டை தெரிகிறது...”

வெகு தூரத்திற்கு அப்பால் கோட்டையொன்று தெரிந்தது. பிரமாண்டமான கோட்டையென்பது இங்கிருந்து பார்க்கும்போதே புலனாகியது. உயர் கொத்தளங்கள் தெரிந்தன. நான்கு காவல் அரண்களையும் கொண்டிருந்தது.

அவர்கள் அதனை நோக்கி நடக்க நடக்க அது அருகில் வருவதாகவில்லை. மாலைவரை நடந்தார்கள்.

“ஆற்றங்கரை மனிதனின் அலாரம் கேள்வி சுவையானது. இரவு 7 மணிக்குப் படுக்கைக்குப் போகிறவன் மறுநாள் காலை 9 மணிக்கு நித்திரை விட்டு எழும்புவதற்கு அலாரம் வைத்தால், உண்மையில் 2 மணி நேரம் தான் தூங்கியிருப்பான். சீலன் அவசரப்பட்டு 14 மணித்தியாலங்கள் என்று கணக்குப்பார்க்க, கோபுரந்தாங்கி அவ்விடத்தில் அமர நேர்ந்துவிட்டது” என்றான் அரவிந்தன்.

“சுண்டும் கிளிக்கணக்கும்... கோபுரந்தாங்கி சொன்ன விடை சரிதானே?” என்றாள் சசி.

“இல்லை... இது காற்றுப்புுகாத கண்ணாடிக் கூண்டு. அதற்குள் கிளி பறந்தாலும் இருந்தாலும் அதன் எடை நிறுக்கும்போது பதியவே செய்யும். சும்மா கூண்டு என்றால் அப்படியல்ல. ஆகவே விடை 11 கிலோ கிராம்...” என்றான் வசந்தன்.

மாலைக்கதிர் சாய்கின்ற வேளையில் அவர்கள் கோட்டை வாயிலை அடைந்தனர். கோட்டையைச் சுற்றி அகன்ற அகழி காணப்பட்டது. அதில் பசியோடு முதலைகள் அலைந்தன. அகழியை இணைக்கும் தொங்கு பாலம் கோட்டை மதிலோடு இழுத்து அணைக்கப்பட்டிருந்தது.

“எல்லோரும் கவனமாகக் கவனியுங்கள். இங்கு எங்கள் பதில்கள் சரியாக இல்லாவிட்டால் தப்பு வதற்கு மார்க்கமில்லை. அவ்வளவுதான். எங்கள் கதை முடிந்துவிடும்...” என்று புதிர்ப்பூதம் எச்சரித்தது: “எங்கள் பயணத்தின் இறுதிக் கட்டத்தை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கின்றோம்...”

அவர்கள் கோட்டை வாசலில் அகழிக்கு இப்பால் நின்றார்கள். கோட்டை மதிலின் உச்சியில் நின்று கொண்டிருந்த ஒருவன் கேட்டான்: “நீங்கள் யார்? உங்களுக்கு என்ன வேண்டும்?” அவன் குரலில் சற்றேனும் மரியாதையில்லை. கண்டிப்பு இருந்தது.

“நாங்கள் யுக்திப்பூதத்தைப் பார்க்க வந்திருக்கின்றோம். வாசலைத் திற” என்று புதிர்ப்பூதம் அதட்டியது.

“அதட்டாதே... இது எங்கள் இடம். பூதங்களுக்கு நாங்கள் பயப்படுவதில்லை. எங்கள் ஐயன் பெரிய பூதம். பூதங்களுக்கெல்லாம் பூதம்... தெரிந்து கொள். ஐயனைப் பார்ப்பதாயின் நிபந்தனைகள் தெரியுமா?” என்று காவற்காரன் கேட்டான்.

“தெரிந்து கொள்கிறோம்... சொல்...” என்றான் வசந்தன்.

“மரியாதையாகப் பேசுங்கள்... நீ நான் என்று பேசவேண்டாம்...”

“மரியாதையைக் கொடுத்துத்தான் மரியாதை வாங்க வேண்டும். நீர் மரியாதை தந்து பேசியிருந்தால் நாங்களும் அப்படியே பேசுவோம்...” என்றான் வசந்தன்.

“இந்த வார்த்தைகளுக்காகக் கவலைப்படுவாய்... கோட்டை வாசல் கதவை அகழி மேல் இறக்குவதாயின் எங்கள் கோட்டைத் தலைவர் கேட்கின்ற யுக்திக்குச் சரியாக விடை தர வேண்டும். விடை தருபவர் சரியாக விடை தராவிடில் இந்த அகழியில் பசியோடு அலைகின்ற முதலைகளுக்கு இரையாக்கப்படுவார்” என்றான் காவல்காரன்.

“ஐயோ...” என்றாள் மாலா.

“முதலைகளைப் பார்க்கப் பயமாக இருக்குதடி...” என்றாள் சசி.

“கூப்பிடும் உம் கோட்டைத் தலைவரை...” என்றது புதிர்ப்பூதம்.

கோட்டைத் தலைவன் வந்தான். சேனாதிபதிக்குரிய உடைகள். அரையில் வாள். கரத்தில் ஈட்டி. மூக்குக்கண்ணாடி அணிந்திருந்தான்.

“இவரை எங்கோ பார்த்தமாதிரி இருக்குதடி...” என்றாள் மாலா.

“எனக்கும் அப்படித்தான் தெரிகிறது...” என்றாள் சசி வியப்புடன்.

“நம் மூர்த்தி மாஸ்டர் மாதிரி இல்லை...” என்றான் அரவிந்தன்.

“அவரேதான்... அவர் எங்கே இப்படி வந்தார்? பாதையோரத்தில் வேடனிடம் தோற்று இருந்துவிட்டவராயிற்றே? இங்கு எப்படி வந்தார்?” என்று சீலன் அதிசயப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் போது, கோட்டைத் தலைவன் குரல் ஒலித்தது:

“பிள்ளைகளே...”

“சந்தேகமில்லை. இது அவர் தான்” என்றான் வசந்தன்.

“அந்த அசட்டு முஞ்சி வேறு யாருக்கு வரும்.....” என்று சிரித்தாள் சசி.

கோட்டைத் தலைவன் மூர்த்தி சொன்னார்: “இது தான் முதல் யுக்தி. இதற்குச் சரியாகப் பதில் தந்தால் கோட்டை வாசல் உங்களுக்காகத் திறக்கும். கேள்விக்குரிய பதிலை உங்களுக்குள் இரகசியமாக

முடிவெடுத்துக்கொள்ளுங்கள். பேப்பர், பென்சில் தரப்படும். சரியான விடையை அதில் எழுதுங்கள். நான் வாங்கிப் பார்த்து சரியான விடையெழுதியவர்களைக் கோட்டைக்குள் விடுவேன். மற்றவர்களை அகழிக்குள் இடுவேன்...”

எல்லோரும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்கொண்டனர். புதிர்ப் பூதம் தலையைச் சொறிந்து கொண்டது.

எல்லோருக்கும் பென்சிலும், பேப்பரும் தரப்பட்டன. அவர்கள் ஆயத்தமானார்கள். புதிர்ப்பூதம் வசந்தன் அருகில் இருந்து கொண்டது.

கேள்விகள் தரப்பட்டன.

“சின்னப்பு அன்றைய கூலியைப் பெற்றுக்கொண்டு வெளியில் வந்தான். வாசலில் அவன் மனைவி பாக்கியம், “எவ்வளவு கிடைச்சது?” என்று அவனைக் கேட்டாள். அதற்கு அவன், “நாற்பதைப் பாதியால் வகுத்து, பதினைந்தைக் கூட்டிப்பார்” என்றான். “இன்றைக்கு இவ்வளவு சம்பளமா?” என அவள் மகிழ்ந்து போனாள். சின்னப்புவுக்கு எவ்வளவு சம்பளம் கிடைத்தது?”

எல்லோரும் கணக்கிட்டனர். புதிர்ப்பூதம் அவசரம் அவசரமாகப் பதில் எழுதியது. பின்னர் வெட்டி இன்னொரு பதில் எழுதியது. பின்னர் வசந்தனை மெதுவாக எட்டிப்பார்த்தது. தன் பதிலை வெட்டிவிட்டு அவன் பதிலை எழுதிக்கொண்டது.

“பார்த்து எழுத வேண்டாம்...” என்று குரல் தந்தார் கோட்டைத் தலைவர் மூர்த்தி.

எல்லோரும் எழுதிய காகிதங்களை வழங்கினர். மூர்த்தி அவற்றினைப் பார்வையிட்டார்.

“கெட்டிக்காரர்கள்...கோட்டைக்காவலா, புதிர்ப்பூதத்தைத் தவிர ஏனையோரை உள்ளே விடு...அகழிப்பாலத்தை இறக்கிவிடு...” என கட்டளையிட்டார்.

“ஏன் ஏன்... எனது பதில் பிழையா? வசந்தனின் பதில் சரியென்றால் எனது விடையும் சரி” என்றது புதிர்ப்பூதம்.

“தலைவரே, இவனை அகழியில் தள்ளவா?” எனக் காவலன் கேட்டான்.

“வேண்டாம்... இரண்டு முறை விடையெழுதி வெட்டிவிட்டுமுன்றாவது முறை சரியாகப் பதில் எழுதியிருக்கிறது. முதலாவது முறை 17 ரூபா

பூதத்தீவுப் புதிர்கள்

சம்பளம் என்றும் இரண்டாம் முறை 35 ரூபாய் சம்பளம் என்றும் எழுதியிருக்கிறது. போகட்டும். அவரை வாசலில் காத்திருக்க விட்டுவிட்டு ஏனையோரை உள்ளே விடு... விசேஷமாக அந்த வேடனை மேலே என்னிடம் அழைத்து வா. அவருக்குச் செப்பமாக இரண்டு டோடவேண்டும்..." என்றுவிட்டு மூர்த்தி நகர்ந்தார்.

"உன்மீதுள்ள கோபம் அவருக்கு இன்னமும் ஆறவில்லை..." என்றான் வேடனிடம் வசந்தன்.

"என்னை வாசலில் விட்டுவிட்டா செல்கிறீர்கள். தலைவரே, எனக்கு இருக்கும் கோபத்துக்கும் பசிக்கும் இந்த அகழியில் இருக்கிற ஒரு முதலையும் மிஞ்சாது. கறியாக்கிச் சாப்பிட்டு விடுகிறேன். தோலில் எல்லோருக்கும் ஒவ்வொரு செருப்பும் தைத்து வைக்கிறேன்..." என்று புதிர்ப்பூதம் உறுமியது.

கோட்டை வாசல் கதவு அகழியின்மேல் பதிந்தது. அவர்கள் எல்லோரும் உள்ளே நுழைந்தனர். புதிர்ப்பூதத்தை வாசலில் இருத்திச் செல்வதில் அவர்களுக்கு வருத்தமே. என்ன செய்வது? சிலர் தங்கிவிடத்தான் செய்கிறார்கள்.

பிரதான கோட்டை வாசலைக் கடந்ததும் இன்னொரு சின்னக் கோட்டை வாசல் குறுக்கிட்டது. அதன் வாசலில் ஒருவன் காவல் இருந்தான். படைவீரர் சீருடையில் அவன் இருந்தான்.

"அது நமது படகோட்டி மாணிக்கம் மாதிரி இல்லை...?" என்றாள் மாலா.

"நீ சொல்வது சரிதான்..." என்று ஆமோதித்தாள் சசி.

அவன் படகோட்டி மாணிக்கமே தான். பழத்தோட்டத்தில் கமக்காரனின் கேள்விக்குப் பதில் தெரியாமல் வாசலில் சிலையாக உட்கார்ந்துவிட்ட மாணிக்கம் தான். அவன் அவர்களைத் தெரிந்தவனாகக் காட்டிக்கொள்ளவில்லை.

"நாங்கள் உள்ளே செல்ல வேண்டும்..." என்று கேட்டான் வசந்தன்.

"நல்லது... என் மேசையில் அதோ ஆறு திறப்புகள் இருக்கின்றன. இதில் சற்றுப் பாரமான ஒன்று இக்கோட்டைக் கதவினைத் திறக்கும். கண்டெடுத்துத் திறந்து செல்லலாம்." என்றான் மாணிக்கம்.

"நாங்கள் ஆறு பேரும் ஒவ்வொரு திறப்பாக எடுப்பதா?" என்று சீலன் கேட்டான்.

“இல்லை... யாராவது ஒருவர் சரியான திறப்பினை எடுத்துத் திறக்க வேண்டும். தவறினால் அவர் என்னருகில் இந்த வாசலில் நின்றுவிட வேண்டியதுதான்...”

வசந்தன் திறப்பு இருந்த மேசையைப் பார்த்தான். அந்த மேசையில் ஒரு தட்டத்தில் ஆறு வெள்ளித் திறப்புகள் இருந்தன. பார்வைக்கு அனைத்தும் ஒரே மாதிரியாகவிருந்தன. நிறையும் ஒரே மாதிரி இருக்கும் போல. அத்தட்டத்தின் அருகில் ஒரு தராசு வைக்கப்பட்டிருந்தது. அவற்றினை வசந்தன் கவனித்தான்.

“நான் எடுக்கிறேன்... கைமதியத்தில் எனக்குப் பாரம் தெரியும்...” என்றபடி வேடன் முன் வந்தான். அவன் ஒவ்வொரு திறப்புகளாக எடுத்து கையில் நிறை பார்த்தான். பின்னர் ஒன்றினை எடுத்துக்கொண்டு வாசல் கதவில் பொருத்திப் பார்த்தான். திறப்புப் பொருந்தவில்லை. வேடன் முகத்தில் கலவரம்.

“வாரும்... இப்பக்கம் வந்து என்னுடன் நில்லும்...” என்றான் மாணிக்கம்.

“அவனைச் சற்று மேலே அனுப்பு...” என்றார் கோட்டை மதிலில் நின்றபடி முர்த்தி.

வேடன் பயத்துடன் விழித்தான்.

“ஆறு திறப்புகளும் ஒரே மாதிரியிருக்கின்றன. சற்றுப் பாரமானதை எப்படிக் கண்டுபிடிப்பது?...” என்று சசி இரகசியமாகக் கேட்டாள்.

“புரியவில்லையடி...” - மாலா.

“நான் எடுக்கிறேன்...” என்றபடி சீலன் முன்வந்தான்: “இந்தத் தராசினைப் பயன்படுத்தலாமா?” என்று கேட்டான்.

“பயன்படுத்தலாம். ஆனால் இரண்டே இரண்டு தடவை மட்டும்...” என்றான் மாணிக்கம்.

“ஆறு திறப்புகளை இரண்டே தடவையில் எப்படி நிறுப்பது?”

“சரி...” என்று ஒப்புக்கொண்டான் சீலன். திறப்புகளை எடுத்து இரு தடவைகள் தராசில் எடையிட்டு, அவற்றிலிருந்து பாரமான திறப்பினைக் கண்டறிந்து, வாசலை அவன் திறந்தான். கதவு திறந்து கொண்டது.

எஞ்சிய ஐவரும் கோட்டைக்குள் நுழைந்தனர். சற்றுத் தூரம் நடந்திருப்பார். மலர்த்தோட்டம் பரந்து கிடந்தது. பல்வகைப் பறவைகள் உலாவின.

பூதத்தீவுப் புதிர்கள்

“என்ன யுக்திப்பூதத்தைக் காணவில்லை?...” என்று மாலா கேட்டாள்.

அவர்கள் மலர்த்தோட்டத்தைச் சுற்றி வந்தனர். ஓரிடத்தில் ஒரு கதவு மூடப்பட்டிருந்தது. அதன் வாயிலில் ஒரு பெண் அமர்ந்திருந்தாள்.

“எங்கள் கமலம் ரீச்சர்...” என சசி ஆரவாரித்தாள்.

உண்மைதான். அவ்விடத்தில் கமலம் ஆசிரியை அமர்ந்திருந்தாள். கோயிலில் கோபுரந்தாங்கிப் பூதத்தின் வினாவுக்கு விடை சொல்லத்தெரியாமல் அதன் இடத்தில் அமர்ந்திருந்த கமலம் தான்.

அத்தியாயம் - 15

மீண்டும் புதந்தாங்கி

அழகாயும் இனிமையாயும் விரிந்து கிடந்த நந்தவனத்தில் அவர்கள் நடக்கும்போது, சசி கேட்டாள்: “ ஏன் புதிர்ப்பூதம், அந்தக் கேள்விக்குத் தப்பாக விடை எழுதியது? நாற்பதைப் பாதியால் வகுத்துப் பதினைந்தைக் கூட்டினால் சின்னப்புவின சம்பளம் வரும்...”

“புதிர்ப்பூதம் நாற்பதை 20 ஆல் வகுத்துப் பதினைந்தைக் கூட்டிமுதலில் 17 ரூபா என விடையெழுதியது. பின்னர் நாற்பதை 2 ஆல் வகுத்துப் பதினைந்தைக் கூட்டி 35 ரூபாவெனப் பதில் எழுதியது. பின்னர் தான் வசந்தனைப் பார்த்துச் சரியாக 95 ரூபாவெனப் பதில் எழுதியது...” என்றான் சீலன்.

“பாதியால் வகுத்து என்பதை அரைவாசியால் வகுத்தல் என மறந்துவிட்டது... சீலன் திறப்புப் புதிரை எப்படித் தீர்த்தான் எனப் பார்த்தீர்களா?” என்று வசந்தன் வினவினான்.

“பார்த்தேன்... முதலில் ஆறு திறப்புக்களை எடுத்து மூன்று மூன்றாகத் தராசுத் தட்டில் இட்டான். ஒரு பக்கம் தராசு தாழ்ந்தது. அந்த மூன்று திறப்புக்களையும் எடுத்து ஒரு திறப்பைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு இரண்டு திறப்புக்களை ஒவ்வொன்றாகத் தராசுத் தட்டில் வைத்தான். தராசுத்தட்டில் வைத்த இரு திறப்புக்களில் ஒன்று நிறை கூடுதலாகவிருந்தது. ஆகவே, அதுவே திறப்பு எனத் தெரிவு செய்தான். கையில் இருந்த திறப்பு சம நிறையானது என்பது புலனாகியது...”

பூதத்தீவப் புதிர்கள்

“தராசுத் தட்டில் இட்ட இரு திறப்புகளும் சமனாக இருந்திருந்தால்...”

“கையில் இருப்பது நிறை கூடியது எனப் புரிந்திருக்கும்...” என்றான் வசந்தன்.

அப்படியே பேசிக்கொண்டு அவர்கள் நந்தவனத்தின் மதில் பக்கமாக வந்தபோது, அங்கு வாசலில் கதவிற்கு அருகில் கமலம் ஆசிரியை இருப்பதைக் கண்டனர்.

“ரீச்சர்...” எனக் கூவிக்கொண்டு மாலா முன் வந்தாள்.

“ஸ்... சத்தம் போடக்கூடாது...” என்றாள் கமலம்.

“உங்கள் பரீட்சை என்ன?” என்று சசி கேட்டாள்.

“இக்கதவைத் திறந்து அங்கால் விடுவதாயின் நான் கேட்கிற கேள்விக்குச் சரியாகப் பதில் தரவேண்டும். இல்லாவிட்டால், இவ்விடத்தில் என்னுடன் நின்றுவிடவேண்டும்... புரிகிறதா?” என்ற கமலத்தை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள், சசி.

“சரி ரீச்சர்...”

“சசியா பதில் சொல்லப் போகிறாய்?”

“ஆமாம்... நான்தான்...”

கமலம் கேள்வியைக் கேட்டாள்: “இலட்சுமிப்பாட்டிக்குத் தன் பேத்தியைப் பார்க்காமல் இருக்க முடிவதில்லை. ஒவ்வொரு ஞாயிறுக்கிழமையும் தன் பேத்தியைக் காணச் செல்வாள். முந்தையநாள் தன் பேத்தியைப் பார்க்கச் சென்றிருந்தால் நாளையின்று என்ன கிழமை?”

“புதன்கிழமை...” என்றாள் சசி பட்டென.

“பிழை... இப்படி வா...”

சசி பரிதாபமாக அவள் அருகில் சென்றாள்.

“அரவிந்தன் நீ பதிலைச் சொல்...”

அவன் சரியாகப் பதில் சொல்லவே கதவு திறந்து கொண்டது. வசந்தன், சீலன், அரவிந்தன், மாலா ஆகிய நால்வரும் ஒருங்கே உள்ளே நுழைந்தனர்.

“முப்பத்தி இரண்டு பேர் பயணப்பட்டு, இப்பொழுது நாங்கள் நால்வர் தான் இந்த மட்டத்திற்கு வந்திருக்கிறோம்...” என்று ஏக்கத்துடன் மாலா கூறிக்கொண்டாள்.

- “இலக்கினை அடைவது எங்களில் யாரோ?”

அவர்கள் நடந்தார்கள். கோட்டைக்குள் இப்படி ஒரு காடு குறுக்கிடும் என அவர்கள் எதிர்நோக்கவில்லை. காட்டைக் கடந்ததும் ஓர் ஆறு பாய்ந்து கொண்டிருந்தது. அதில் படகோட்டி சின்னப்பு, தன் படகுடன் காத்திருந்தான்.

“அங்கே பாருங்கள். சின்னப்பு... சத்திரக்காரனின் கேள்விக்கு விடை தெரியாமல் சிலையாகிவிட்ட சின்னப்பு...இங்கே இருக்கிறார்...”

“பெரியவரே...” என வசந்தன் அழைத்தான்.

சின்னப்பு தெரிந்ததாகக் காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

“எங்களைப் படகில் ஏற்றி அக்கரையில் விட்டுவிடுங்கள். நாங்கள் யுக்திப்பூதத்தைக் காணவேண்டும்...”

“போகலாம். அதற்கு ஒரு பிரச்சினை... இந்த வள்ளத்தில் நானும் இன்னுமொருவரும் 20 தேசிக்காய்களும் தான் ஒரு நேரத்தில் பயணம் செய்யலாம். 21 தேசிக்காய்களை அக்கரைக்குக் கொண்டு வரும்படி யுக்திப்பூதத்தின் கட்டளை. நான் கொண்டு போய்விடுவேன்... அங்கிருந்து வள்ளத்தை யார் உங்களுக்குக் கொண்டு வந்து தருபவர். இப்பொழுது வள்ளத்தில் 21 தேசிக்காய்கள் இருக்கின்றன. உங்களில் ஒருவர் ஏறினால் ஒரு தேசிக்காயின் பாரத்தில் வள்ளம் நீரில் அமிழ்ந்துவிடும்... என்ன செய்யலாம்?”

அரவிந்தன் முன் வந்தான்.

“இதென்ன சின்ன விசயம்... வா சின்னப்புப் பெரியவரே வாருங்கள். நான் வருகிறேன்.” அவன் முன்னே வந்து படகில் ஏறிக்கொண்டான். ஒரு தேசிக்காயை எடுத்துத் தன் கையில் உயரத் தூக்கிப் பிடித்துக் கொண்டான். சின்னப்பு ஏறியதும் வள்ளம் அமிழத் தொடங்கியது. சின்னப்பு டக்கெனக் கரையில் குதித்ததால் வள்ளம் அமிழாது தப்பியது.

“தம்பி, அரவிந்தா, நீர் இக்கரையில் தங்கிவிட வேண்டியதுதான். இனி யார் வரப்போகிறீர்கள்?” என்று சின்னப்பு கேட்டான்.

எஞ்சியிருந்த மூவரும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்கொண்டனர். சீலனின் மனதில் ஒரு பொறி பறந்தது.

“நான் வழி கண்டுபிடித்துவிட்டேன்...” என்றான் சீலன்.

பூதத்தீவுப் புதிர்கள்

அவன் வள்ளத்தில் ஏறிக்கொண்டான். சின்னப்பு ஏறும் போது, சீலன் குனிந்து ஒரு தேசிக்காயை எடுத்து மேலே எறிந்தான். அது கீழ் நோக்கி வரும்போது இன்னொன்றை மேலெறிந்து கீழே வந்ததைப் பிடித்தான். அம்முறையில் ஒரு தேசிக்காய் எப்பொழுதும் வள்ளத்தில் இருக்காது அந்தரத்தில் இருந்தது. ஒரு பயிற்சி பெற்ற சர்க்கஸ்காரன் மாதிரி ஒன்றையெறிந்து ஒன்றைப்பிடித்து விளையாடியபடி சீலன் வள்ளத்தில் இருந்தான். வள்ளம் அக்கரையை அடைந்தது. சின்னப்பு தேசிக்காய்களுடன் விடை பெற, சீலன் வள்ளத்துடன் கரைக்கு வந்து ஒவ்வொருவராக அக்கரை சேர்த்தான்.

அரவிந்தன் அக்கரையில் தங்கிவிட்டான்.

ஆற்றின் அக்கரையில் நின்று பார்க்கும் பொழுது தூரத்தில் ஒரு மாளிகை கம்பீரமாக எழுந்திருப்பது தெரிந்தது. அதன் அலங்காரத்திலும் பருமனிலும் இருந்து அது யுக்திப்பூதத்தின் இருப்பிடமாக இருக்கலாம் என மூவரும் எண்ணிக்கொண்டனர். அவர்களின் முடிவு சரியானதே.

அவர்கள் அந்த மாளிகையை நோக்கி நடந்தார்கள்.

மாளிகையின் வாசலை நோக்கி உயர்ந்த படிகள் ஏறிச்சென்றன. அவற்றில் மெதுவாகவும் அவதானமாகவும் ஏறிச்சென்று மாளிகை வாசல் தளத்தை அடைந்தனர். வாசலில் அவர்களுக்குப் பெரும் வியப்புக் காத்திருந்தது.

கோபுரந்தாங்கி அங்கு காத்திருந்தது. அவர்களை அது கண்டதாகவோ அறிமுகமானதாகவோ காட்டிக்கொள்ளவில்லை. அதன் அருகில் ஒற்றைக்கண் மனிதர்களின் கிராமத்தில் கல்லாக இருந்துவிட்ட ரகுவும் காணப்பட்டான்.

“ரகு எங்களைத் தெரியவில்லையா?” என்று வசந்தன் கேட்டான்.

“நீங்கள் யார்?” என ரகு அவனைக் கேட்டான்.

“கோபுரந்தாங்கி எங்களைத் தெரியவில்லையா?” என மாலா அதனைக் கேட்க, அது தெரியாது எனத் தலையை ஆட்டியது.

“நாங்கள் உள்ளே செல்லவேண்டும். யுக்திப்பூதம் ஐயனைக் காணவேண்டும்... கதவைத் திறந்துவிடுங்கள்...” என்று சீலன் கேட்டான்.

“நீயே கதவைத் திறந்து கொள். ஆனால், அதற்கு முன் உன்னிடம் ஒரு கேள்வி...” என்றது கோபுரந்தாங்கி.

“பதில் சொல்லாவிட்டால்...”

“எங்களுடன் இவ்விடத்தில் தங்கிவிட வேண்டியதுதான். அறிவாளிகளே யுத்திப்பூதத்தைக் காணலாம்...”

“சரி கேள்...” என்றான் சீலன்.

கோபுரந்தாங்கி கேட்டது: “தோட்டம் ஒன்று அமைத்தேன். அதில் இரண்டு பக்கங்கள் வடக்கு நோக்கி இருந்தன. யானை ஒன்று வந்தது. அதன் நிறம் என்ன?”

சீலன் கேள்வியால் திகைப்படைந்தான். கோபுரந்தாங்கி பொருத்தமற்ற கேள்வியைக் கேட்கிறது. ஏதோ ஒரு யானை. பெரும்பாலும் கறுப்பு நிறம்.

“கறுப்பு நிறம்...” என்றான் சீலன்.

“இவ்வளவு தூரம் வெற்றிகரமாக வந்து கடைசியில் தோற்றுவிட்டாயே சீலா...” என்று கோபுரந்தாங்கி: “அப்பனே, எங்களுடன் வந்து நின்றுகொள். வசந்தன், மாலா உங்கள் இருவரில் ஒருவர் பதில் தருக.”

வசந்தன் சரியாகப் பதில் தந்தான். உடன் மாளிகைக் கதவுகள் தாமாகவே திறந்து கொண்டன. அதற்குள் அவர்கள் நுழைந்தார்கள். வசந்தன் மாலாவைப் பார்த்தான்.

“கடைசியில் இந்த இலக்கினை நாம் இருவர் தாம் வந்தடைந்தோம். என்ன அலங்காரமான மாளிகை...” என்று அவன் வியந்தான்.

“நாங்கள் வந்த பாதையில் பலர் தங்கிவிட்டனர். அவர்களை மீட்க வேண்டும். சுகமாகவும் சுதந்திரமாகவும் நாம் மீள வேண்டும். அதற்கு இங்கு வழி பிறக்கும் என நம்புகிறேன்” என்றாள் மாலா.

“வெற்றியடைவோம்...” என்றான் வசந்தன்.

அவர்கள் மாளிகையினுள் நடந்தனர். உலகின் செல்வங்கள் எல்லாம் அங்கு குவிந்து கிடந்தன. முத்துக்கள், வைரவைரூபியங்கள், தங்கங்கள், வெள்ளிகள், அலங்காரப் பொருட்கள், நவீன கருவிகள், சாதனங்கள் அனைத்தும் இருந்தன. பல்வேறு வாகனங்கள் மாளிகையின் முற்றத்தில் நின்றிருந்தன. காரர்கள், மோட்டார் சைக்கிள்கள்...ரி.வி, டெக்...ரான்சிஸ்டர்... எல்லாமே அங்கிருந்தன. என்ன அங்கிருக்கிறது எனக் கணக்கிடுவதிலும் என்ன அங்கில்லை எனக் கணக்கிடுவது சுலபம் போலப்பட்டது.

பூதத்தீவுப் புதிர்கள்

அவர்கள் மாளிகையின் பின் பக்கத்திற்கு வந்தபோது, “பிள்ளைகளே, வாருங்கள்...” என்றொரு குரல் கேட்டது. பரிச்சயமான குரலாக அது பட்டது.

“புதிர்ப்பூதத்தின் குரல் அல்லவா?” என்று மாலா வசந்தனைக் கேட்டாள்.

“ஆமாம்... புதிர்ப்பூதம் தான். இங்கு இருக்கிறேன்.”

அவர்கள் குரல் வந்த திக்கில் பார்த்தனர். நேரெதிரே தெரிந்த ஓர் ஆசனத்தில் புதிர்ப்பூதம் அமர்ந்திருந்தது.

“இங்கு எப்படி வந்தீர்கள்?”

“அகழியிலுள்ள முதலைகளைக் கறியாக்க முயன்றேன். பார்த்துப் பயந்து உள்ளே விட்டனர். இப்பொழுது ஒரு பிரச்சினையில் சிக்கிக் கொண்டேன். இப்பிரச்சினையைத் தீர்த்து நீங்கள் வெற்றி பெற்றால் இனித்தடையில்லை. யுக்திப்பூதம் ஐயனை நேரில் காணலாம்...”

“அவர் எங்கிருக்கிறார்?”

“அதோ பெரியதொரு கதவு தெரிகிறதே? அதனைத் திறந்தால் அவர் இடத்தினை நேராக அடையலாம்.”

புதிர்ப்பூதத்தின் முன் இரண்டு குவியல்களாகத் தேங்காய்கள் குவிக்கப்பட்டிருந்தன. அதன் முன் அது அமர்ந்திருந்தது.

“என்ன பிரச்சினை?... ”

“இப்படித்தான் இங்கிருந்த சத்திரக்காரனைக் கேட்டேன். அவன் பிரச்சினையைச் சொன்னான். என்னால் தீர்த்து வைக்க முடியவில்லை. என்னை இங்கு இருத்திவிட்டு அவன் சென்றுவிட்டான். நான் சிக்கலில் மாட்டிக் கொண்டேன்.” என்றது புதிர்ப்பூதம்.

“நாங்கள் அதனைத் தீர்க்கத் தயார்...”

“உங்களில் யாராவது இங்கு அமரத்தான் வேண்டும். ஒருவர்தான் யுக்திப்பூதம் ஐயனைக் காணலாம்.”

வசந்தனும் மாலாவும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டனர்.

வெல்வது யார்? தோற்பது யார்?

அத்தியாயம் - 16

யுக்திப் பூதம்

எத்தனையோ தடைகளைத் தாண்டி அவர்கள் வந்திருக்கிறார்கள். யுக்திப்பூதத்தின் கோட்டைக்குள் நுழைந்ததும் வாசலுக்கு வாசல் தடைகள். நந்தனவாசலில் கமலம் ஆசிரியை, பேத்தியைப் பார்க்கச் செல்லும் இலட்சுமிப் பாட்டியின் புதிரைக் கேட்டாள். வியாழக்கிழமை என்பது சரியாக இருக்க, புதன்கிழமை என்று பதில் சொல்லி சசி மாட்டிக்கொண்டாள். மாளிகை வாசலில், வந்த யானையின் நிறமென்ன என்று கேட்டகோபுரந்தாங்கியின் கேள்விக்குக் கறுப்பு என்று பிழையாகப் பதில் சொல்லி சீலன் மாட்டிக்கொண்டான்.

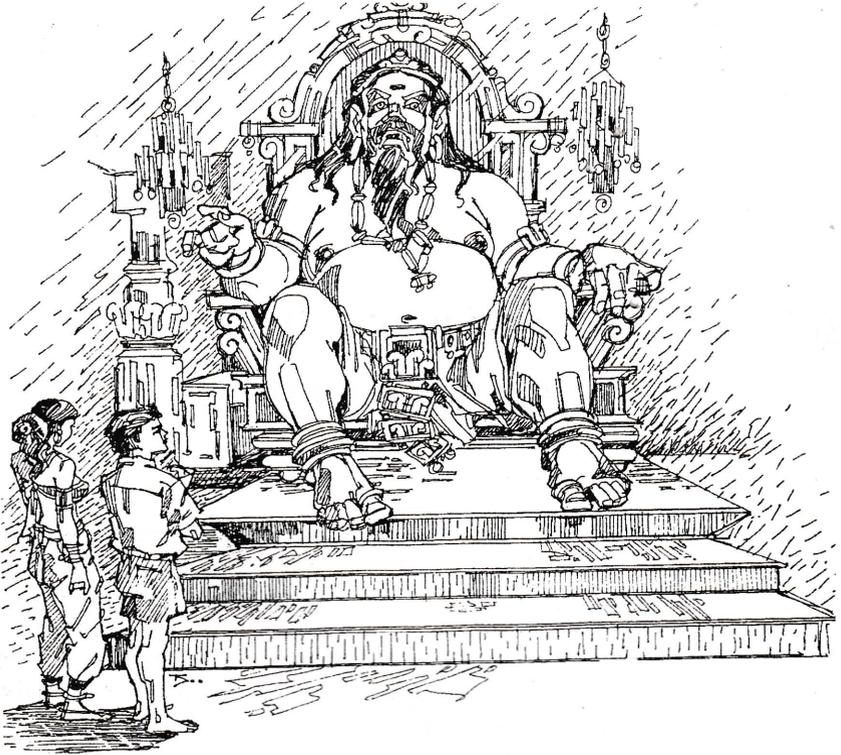
“தோட்டம் ஒன்று அமைத்தேன். அதன் இரண்டு பக்கங்கள் வடக்கு நோக்கியிருந்தன. யானை ஒன்று வந்தது. அதன் நிறமென்ன?”

“எந்த ஒரு தோட்டத்திலும் இரு பக்கங்கள் ஒரு திசை நோக்கி இருக்கமுடியாது. அதனால் யானை வந்திருக்கமுடியாது...” என்று வசந்தன் பதில் சொன்னான்.

இப்படி எத்தனை பிரச்சினைகளைத் தீர்த்து யுக்திப்பூதத்தின் மாளிகைக்குள் வந்தாகிவிட்டது. இலக்கு நெருங்கிவிட்டது. புதிர்ப்பூதம் ஒரு பிரச்சினையுடன் வழி மறிக்கிறது.

“சரி உம் பிரச்சினையைச் சொல்லும்...” என்றான் வசந்தன்.

“யார் மறுமொழி சொல்லப் போகிறீர்கள்?” என்று புதிர்ப்பூதம் கேட்டது.

“நான்...” என்றாள் மாலா.

“மாலா...” என்று வசந்தன் கவலையுடன் அழைத்தான்.

“சரி... கேள் பெண்ணே. என் முன் இரண்டு குவியல்களில் தேங்காய் இருக்கிறது. ஒரு குவியலில் 30 காய்கள் உள்ளன. பெரிய காய்கள் ஒரு குவியல். சிறிய காய்கள் இன்னொரு குவியல். பெரிய காய்களை 10 ரூபாவிற்கு 2 வீதமும், சிறிய காய்களை 10 ரூபாவிற்கு 3 வீதமும் விற்குமாறு பணிக்கப்பட்டுள்ளேன். யுக்திப்பூதமோ விலையில் மாற்றம் செய்யாதே, 10 ரூபா நடட்டம் வரத்தக்கதாக வில் என்கிறது. அது எப்படிச் சாத்தியம்?” என்றது புதிர்ப்பூதம்.

“பெரிய தேங்காய் 2 இன் விலை 10 ரூபா. ஆகவே 30 தேங்காய்களையும் விறறால் 150 ரூபா வரும். சிறிய தேங்காய் 3 இன் விலை 10 ரூபா.

அப்படி 30 தேங்காய்களை விற்றால் 100 ரூபா வரும். ஆக 60 தேங்காய்களையும் விற்றால் 250 ரூபா வரும்” என்றாள் மாலா.

“ஆமாம், அது சரி... விலையில் மாற்றம் செய்யாமல் 10 ரூபா நடத்திற்கு எப்படி விற்பது?” என்று தலையைச் சொறிந்தது புதிர்ப்பூதம்.

மாலா யோசித்துப் பார்த்தாள். வெகு நேரம் சிந்தனை செய்தாள். முகத்தில் கவலை படர்ந்தது.

“அப்படி விற்க முடியாது...” என்றாள் மாலா.

“உமது விளக்கம் பிழை” என்றது புதிர்ப்பூதம்.

“மாலா உண்மையில் உனக்கு விடை தெரியாதா?” என்று வசந்தன் கேட்டான்.

“தெரியும்...யாராவது ஒருவர்தான் யுக்திப்பூதத்தைக் காணலாம் என்பது சட்டமாயின், அதுக்கு நீயே தகுதியானவன்...” என்றாள் மாலா.

“இந்தப் பெண்களே இப்படித்தான். விட்டுக் கொடுத்து நாசமாகிவிட்டுதுகள்...” என்றது புதிர்ப்பூதம்.

வசந்தன் அன்போடு மாலாவைப் பார்த்தான்.

சரியான விடையை, மார்க்கத்தைச் சொன்னான். மாளிகைக் கதவு திறந்தது. ஆகாயத்தை அளாவிய வடிவில் யுக்திப்பூதம் அமர்ந்திருந்தது. அவனை வரவேற்று அழைத்துச் செல்ல மூன்று இளம் பெண்கள் தயாராக நின்றிருந்தார்கள்.

“என் பெயர் சொத்து...”

“என் பெயர் சுகம்...”

“என் பெயர் சுதந்திரம்...” என்றனர் அவர்கள் மூவரும்.

“நல்லது, வணக்கம்...” என்றான் வசந்தன்.

“எங்களில் யார் உம்மை ஐயனிடம் அழைத்துச் செல்வது?”

“சுதந்திரம்...” என்று வசந்தன் சிரித்தான்: “சுதந்திரம் இருந்தால் சொத்தும் சுகமும் பின்னால் வரும்”.

அவன் யுக்திப்பூதத்தின் முன் வந்து தலை குனிந்து வணங்கினான்.

“வாரும் பிள்ளாய், உன் விடாமுயற்சியையும் நுண்ணறிவையும் பாராட்டுகின்றோம். அனைத்தும் எனக்குத் தெரியும். உன்னுடன் வந்தவர்கள் மீள்வதற்கு வழி இருக்கிறது. வழியைக் காட்டுவேன். அங்கு நான் வர

முடியாது. இங்கிருந்து கிழக்குத் திசையில் ஒரு கிலோ மீட்டர் தூரம் சென்றால், மூன்று வாயில்களோடு கூடிய கோட்டை ஒன்று எதிர்ப்படும். அதனுள் நுழைந்து உட்சென்றால் மத்தியில் ஒரு தாமரைப் பொய்கை இருக்கும். அதில் மலர்ந்திருக்கும் தாமரை மலர்களில் ஒன்றினைப் பறித்துக் கொண்டு வந்தால் அனைத்தும் சுகமாய் முடியும். ஆனால் ஒன்று நினைவு வைத்துக் கொள். கோட்டை வாசலைவிட்டு வெளியேறும் போது உன் கையில் ஒரு தாமரைப்பூவிற்கு மேல் இருக்கக்கூடாது. இம்முயற்சியில் நீ வெற்றி பெற்றால் உன்னுடன் சொத்து, சுகம், சுதந்திரம் மூவரும் வருவார்கள். நலமாக நீங்கள் ஊர் போய்ச் சேருவீர்கள்...”

“நன்றி ஐயனே...” என்றான் வசந்தன்.

“சென்று வா... வென்று வா...”

அவன் நிமிர்ந்து பார்த்தான் யுக்திப்பூதம் மறைந்துவிட்டது.

அவன் அவ்விடத்தில் சற்று நேரமும் தரித்து நிற்கவில்லை. தன்னந்தனியனாகக் கிழக்குத் திசையில் நடந்தான். விரைவிலேயே அவன் முன் கோட்டை ஒன்று எதிர்ப்பட்டது. அது தகதகவெனச் செந்நிறமாக ஒளிர்ந்தது.

அவன் கோட்டை வாசலைச் சென்றடைந்தான். வாசலில் ஆஜானுவாகு வான ஒருவன் காவலிற்கு நின்றுருந்தான். அவன் வசந்தனைத் தடுத்தான்.

“இன்னமும் புதிர்க் கேள்விகள் உள்ளனவா?” என்று சினத்துடன் வசந்தன் கேட்டான்.

“இனி உங்களைக் கேள்வி கேட்க யாருமில்லை. ஆனால் ஒரு விண்ணப்பம். அந்த விண்ணப்பத்திற்கு ஒப்புக்கொண்டால் உங்களை உள்ளே விடுவேன்...” என்றான் காவற்காரன்.

“சரி... என்ன விண்ணப்பம்?”

“நீங்கள் பிடுங்கி வரும் தாமரைப்பூவில் அரைவாசியையும் தந்து, மேலதிகமாக ஒரு பூவையும் எனக்குத் தர வேண்டும்.”

வசந்தன் சற்று யோசித்துப் பார்த்தான். பின்னர், “சரி” என்றான்.

கோட்டை முதல் வாசல் திறந்து கொண்டது. இரண்டாம் வாசலில் இன்னொரு காவற்காரன் நின்றுருந்தான்.

“அப்பனே ஒரு விண்ணப்பம். நீ பிடுங்கிக் கொண்டு வரும் தாமரைப்பூக்களில் அரைவாசியையும் மேலதிகமாக ஒரு பூவையும் எனக்குத் தந்துவிட வேண்டும்.”

“சரி...” என்றான் வசந்தன். இரண்டாவது வாயிலும் அகலத் திறந்தது.

மூன்றாவது வாயில் தெரிந்தது. அதன் வாசலில் நின்றுருந்த காவுற்காரன் தன் விண்ணப்பத்தைச் சொல்லத் தொடங்கு முன், “நான் பிடுங்கிவரும் தாமரைப்பூக்களில் அரைவாசியையும் மேலதிகமாக ஒரு பூவையும் உனக்குத் தர வேண்டும். அவ்வளவுதானே?” என்று வசந்தன் கேட்டான்.

“அவ்வளவுதான். வசந்தன் ஒன்றை நினைவு வைத்துக்கொள்ளும். முதல் வாயிலை விட்டு வெளியேறும் போது உமது கையில் ஒரேயொரு தாமரைப்பூ தான் இருக்க வேண்டும். கூடுதலாக இருந்தால் உமது அனைத்து முயற்சிகளும் வீணாகிவிடும்”

“நன்றி...” என்றான் வசந்தன். மூன்றாவது வாயில் திறந்தது.

தாமரைத்தடாகம் தெரிந்தது. ஆயிரக்கணக்கான பூக்கள் அதில் மலர்ந்திருந்தன. தெளிவான நீர், தாமரையிலைகளில் முத்துக்களாக உருளும் நீர்த்துளிகள். அவன் சற்று நேரம் மெய்மறந்து நின்றுருந்தான். தடாகத்தின் கரையில் சற்று ஓய்வாக அமர்ந்தான்.

இந்த இறுதிச் சிக்கலை எப்படித் தீர்ப்பது? மூன்று வாயில் காப்பாளர்கள். பறிக்கின்ற பூக்களில் அரைவாசியையும் மேலதிகமாக ஒரு பூவையும் கொடுத்துவிட்டு வெளியேறும் போது என் கரத்தில் ஒரேயொரு பூ மட்டும் இருக்க வேண்டும். அவ்வாறாயின் நான் எத்தனை தாமரைப் பூக்கள் பறிக்க வேண்டும்? இதற்கு இறுதியில் இருந்து கணக்கிட வேண்டும். மனதுள் அவன் கணக்கிட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது ஒரு குரல், “எனக்கொரு சந்தேகம்...” என்றது. வசந்தன் எரிச்சல் அடைந்தான்.

“யாராவது இனிச் சந்தேகம் கேட்டால் அறைவேன்...” என்றான்.

“கேட்கவில்லை...” என்று பதில் வந்தது.

வசந்தன் சிரித்துக் கொண்டான்.

பறிக்க வேண்டிய தாமரைப் பூக்களின் எண்ணிக்கை மனதில் பட்டுவிட்டது. பல தடவைகள் பங்கீட்டுச் சரி பார்த்துக் கொண்டான். குளத்தில் இறங்கித் தேவையான எண்ணிக்கையளவு தாமரைப் பூக்களைப் பறித்துக் கொண்டான். மூன்றாம் வாயிற் காப்போனிடம் தான் பிடுங்கிய பூக்களில் அரைப்பங்கையும் மேலதிகமாக ஒன்றையும் கொடுத்தான். இரண்டாம் வாயிற்காப்போனிடமும் அவ்வாறு கொடுத்துவிட்டு, முதலாம் வாயிலுக்கு வந்தான். தன்னிடமுள்ள தாமரைப் பூக்களில் அரைவாசியையும் மேலதிகமாக ஒரு பூவையும் அவனிடம் கொடுத்தான்.

அவன் கரத்தில் ஒரேயொரு தாமரைப் பூ எஞ்சியது. அதனை அவன்

பூதத்தீவுப் புதிர்கள்

தூக்கி ஆழமாகவும், அமைதியாகவும், பெருமிதத்துடனும் பார்த்தான். அவன் முயற்சிக்குக் கிடைத்த சான்றிதழ் அதுவாகப் பட்டது.

ஒரு கணந்தான். மின்னல் மின்னியது போன்ற ஒரு வெளிச்சம் பரவி அணைந்தது. அவன் கடற்கரையில் நின்றுருந்தான். அவன் அருகில் அவன் தோழர்கள், மூர்த்தி ஆசிரியர், கமலம் ஆசிரியை, படகோட்டி மாணிக்கம், பெரியவர் சின்னப்பு எல்லோரும் நின்றுருந்தனர். கோபுரந்தாங்கி, புதிர்ப்பூதம், சத்திரக்காரன், கமக்காரன், வேடன் அத்தனை பேரும் நின்றுருந்தனர். அந்த இராச்சத விலங்கும் நின்றுருந்தது.

எல்லோரும் மகிழ்ச்சியில் ஆரவாரித்தனர்.

படகோட்டி மாணிக்கம் படகினை இயக்கினான். அவர்கள் ஏறிக்கொண்டனர். கரையில் கோபுரந்தாங்கி, புதிர்ப்பூதம் ஏனையோர் கவலையுடன் பிரியாவிடை தந்தனர்.

“போவதற்குமுன் ஒரு கேள்வி” என்றான் வசந்தன் அவர்களைப் பார்த்து.

“என்ன?” என்றுது கோபுரந்தாங்கி.

“கவுண்டமணி என்ற ஒருவர் இருந்தார். அவர் சென்னை மாநகரத்திலே ஆறு வீடுகளைக் கட்டி வாடகைக்குக் கொடுத்தார். ஒரு வீட்டிற்கு வாடகை 10 ரூபா. முதல் மாத வாடகையாக 60 ரூபா கிடைத்தது. வீட்டிற்கு வந்ததும் தான் வாங்கிய வாடகை அதிகம் எனப்பட்டது. அதனால் உசிலைமணி என்ற தனது வேலைக்காரனைக் கூப்பிட்டு, “இந்தா 10 ரூபா. இதனைக் கொண்டு போய் வாடகை தந்த ஆறு வீட்டுக்காரரிடமும் சமனாகப் பங்கிட்டு வழங்கிவிடு” என்று கொடுத்தார். உசிலைமணி 10 ரூபாவைப் பங்கிடுவது சிரமம் என்று எண்ணி அதில் 4 ரூபாவைத் தான் அமுக்கிக் கொண்டு, மிகுதி 6 ரூபாவை ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு ரூபாவாக வழங்கினார். இப்பொழுது ஆறு வீட்டுக்காரர் கொடுத்த வாடகை 9 ரூபாப்படி 54 ரூபாவாகும். உசிலைமணி அமுக்கியது 4 ரூபாவாகும். ஆக மொத்தம் 58 ரூபாவாகிறது. அந்த 2 ரூபா எங்கே போனது?”

படகு புறப்பட்டது. பூதங்கள் தலையைப் பிய்த்துக்கொண்டன.

“2 ரூபா எங்கே?”

“வசந்தன், விடையைச் சொல்லிவிட்டுச் செல்...” என்று கோபுரந்தாங்கி கத்தியது.

“எனக்கும் விடை தெரியாது...” என்றான் வசந்தன்.

படகு விரைந்தது. பூதத்தீவு மெல்ல மறையத் தொடங்கியது.

அவர்கள் அனைவரும் அதனைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர்.

அத்தியாயம் - 17

புதிர்கள் புரிந்தன

படகு சீராக விரைந்து கொண்டிருந்தது. அலைகளில் தாவி ஏறி அன்னப்பட்டசியாக அது நீந்தியது. வசந்தன் இனந்தெரியாத ஏக்கத்துடன் இருந்தான்.

“யுக்திப் பூதத்தின் மாளிகை வாசலில் கோபுரந்தாங்கி போட்ட தேங்காய்ப் புதிரை எப்படி அவிழ்த்தாய், வசந்தன்?” என சசி கேட்டாள்.

“அவர் பெரிய தேங்காய்களைப் பத்து ரூபாவிற்கு இரண்டும், சிறிய தேங்காய்களைப் பத்து ரூபாவிற்கு மூன்றுமாக விற்கார். அதில் வந்தது 250 ரூபா. நான் சொன்னேன். 30 பெரிய தேங்காய்களையும் 30 சிறிய தேங்காய்களையும் ஒன்றாகக் கலந்துவிட்டு, 5 தேங்காய் 20 ரூபாவிற்கு விற்கும்படி. விலை மாறவில்லை. சரி தானே? 5 தேங்காய் 20 ரூபாப்படி விற்கால் மொத்தமாக எவ்வளவு வரும் 240 ரூபா. ஆக அவருக்கு நட்டம் 10 ரூபா. அதுதானே அவருக்கு வேண்டும்?” என்றான் வசந்தன்.

“ஆமாம்... அந்த 10 ரூபா எங்கே போனது?” என்று மாலா கேட்டாள்.

“கணக்கில் அப்படித்தான் வரும்...” என்றான் வசந்தன்.

“வசந்தன், தாமரைத் தடாகத்தில் நீ எத்தனை பூக்கள் பறித்தாய்?” என சீலன் கேட்டான்.

“மொத்தமாக 22 தாமரைப் பூக்கள். அதில் முதற் காவற்காரனிடம் 11 பூக்களையும் மேலதிகமாக ஒன்றையும் சேர்த்து 12 பூக்கள் வழங்கினேன்.

1900.

பூதத்தீவப் புதிர்கள்

அப்பொழுது என்னிடம் 10 பூக்கள் இருந்தன. அதில் அரைவாசியான 5 பூக்களையும் மேலதிகமாக ஒன்றையும் சேர்த்து மொத்தமாக 6 பூக்களை இரண்டாவது காவற்காரனிடம் கொடுத்தேன். கடைசியாக என்னிடம் 4 பூக்கள் இருந்தன. அதில் அரைவாசியான 2 பூக்களையும் மேலதிகமாக ஒரு பூவையும் மூன்றாவது காவற்காரனிடம் வழங்கினேன். இப்பொழுது என்னிடம் 1 தாமரைப்பூ இருந்தது. கணக்குச் சரி..." என்று வசந்தன் சிரித்தான்.

“கடைசியாகச் சொன்ன புதிருக்கு...”

“உண்மையாக எனக்கு விடை தெரியாது...”

“பொய்...” என்றாள் மாலா.

“நீங்களாகவே கண்டுபிடியுங்கள்...” என்று வசந்தன் சிரித்தான்.

படகு விரைந்து கொண்டிருந்தது.

அத்தியாயம் - 18

பூதத் தீவா

காற்றின் வீச்சுச் சற்றுக் குறைந்தது. ஏழாற்றுப் பிரிவின் நீரோட்டத்தில் படகு தரித்து நின்றது.

“திருந்திவிட்டேன்...” என்றான் மாணிக்கம்.

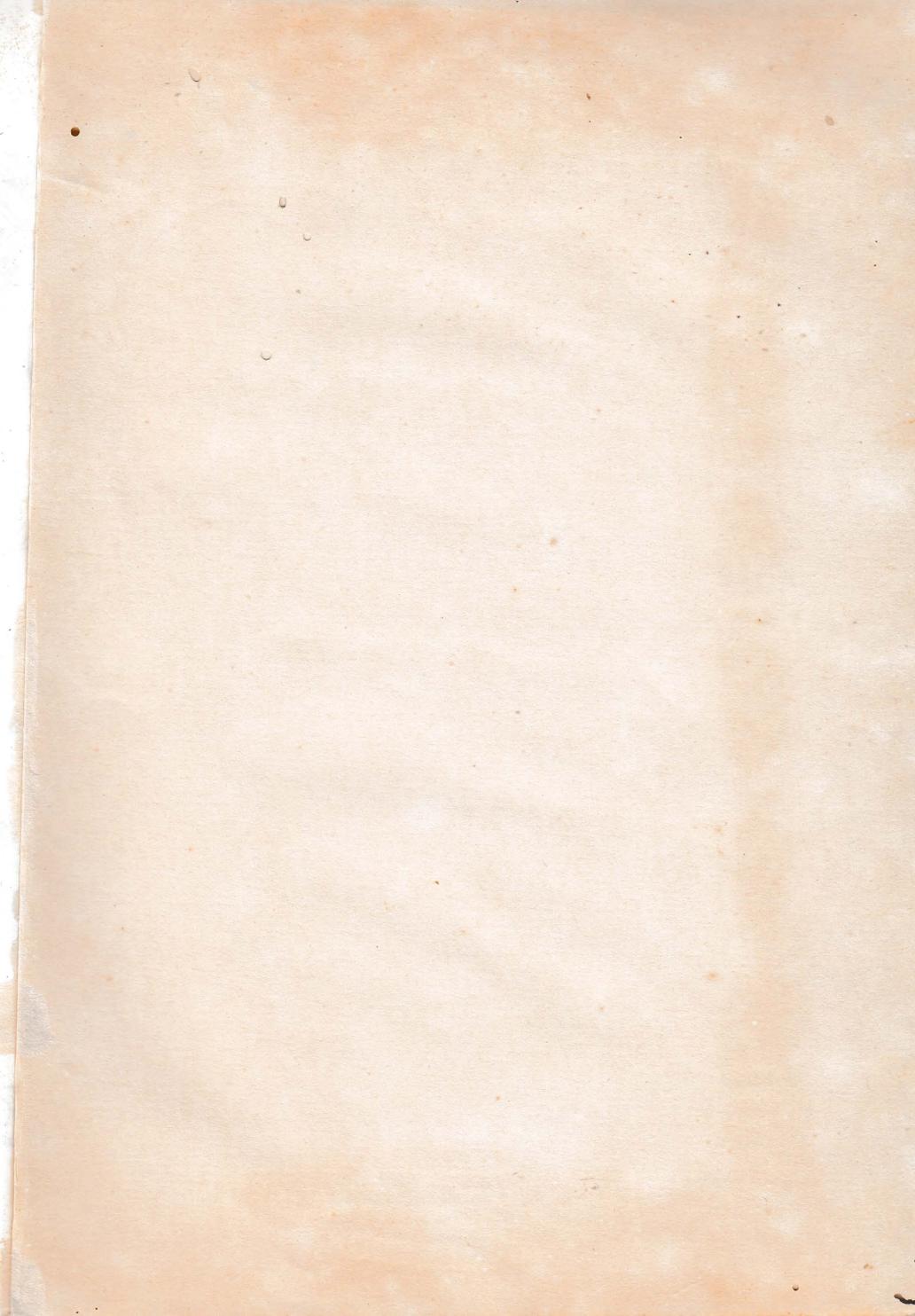
“அப்பாடா...” என்றார் மூர்த்தி.

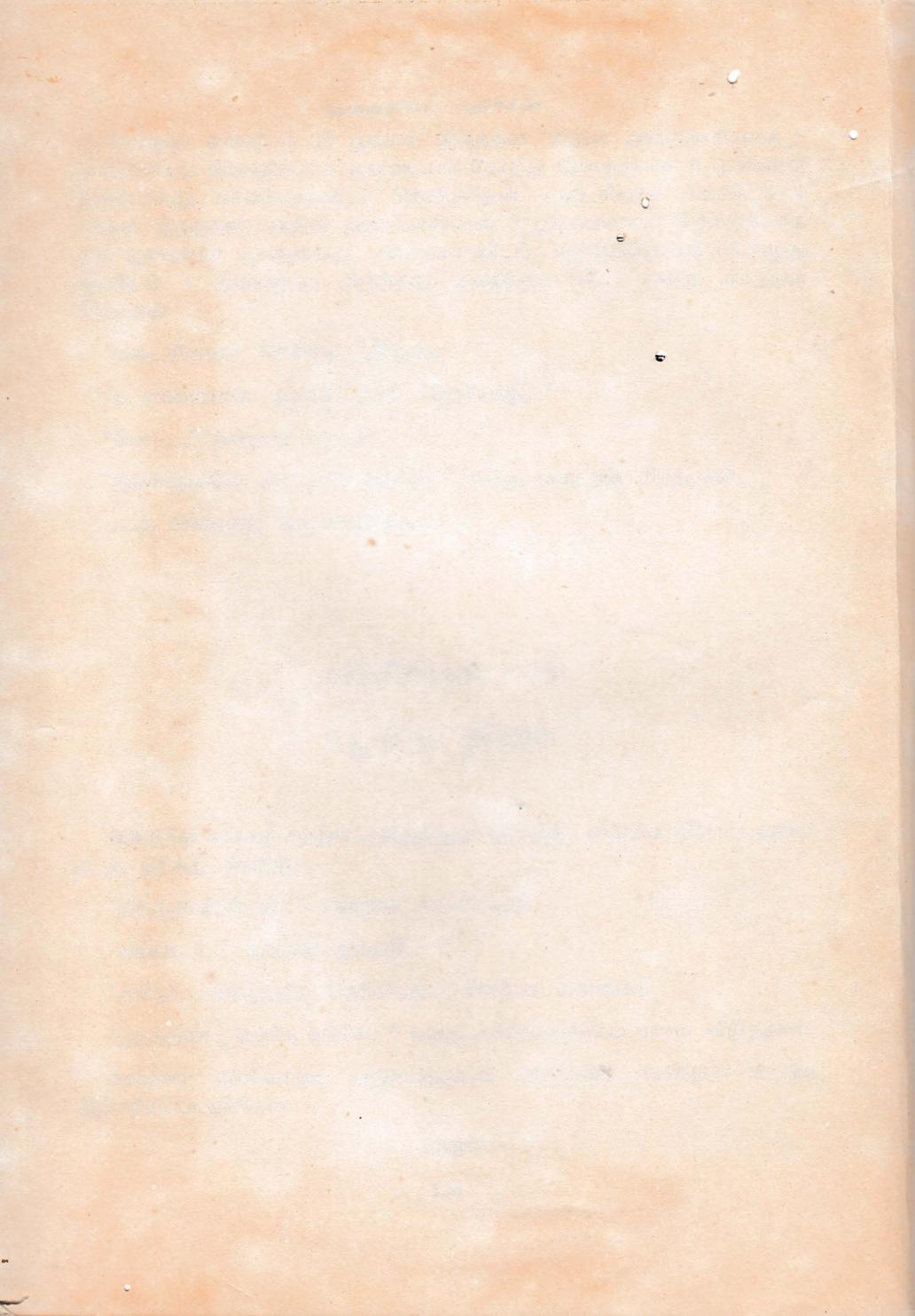
“அதோ... நெடுந்தீவு தெரிகிறது...” என்றார் சின்னப்ப.

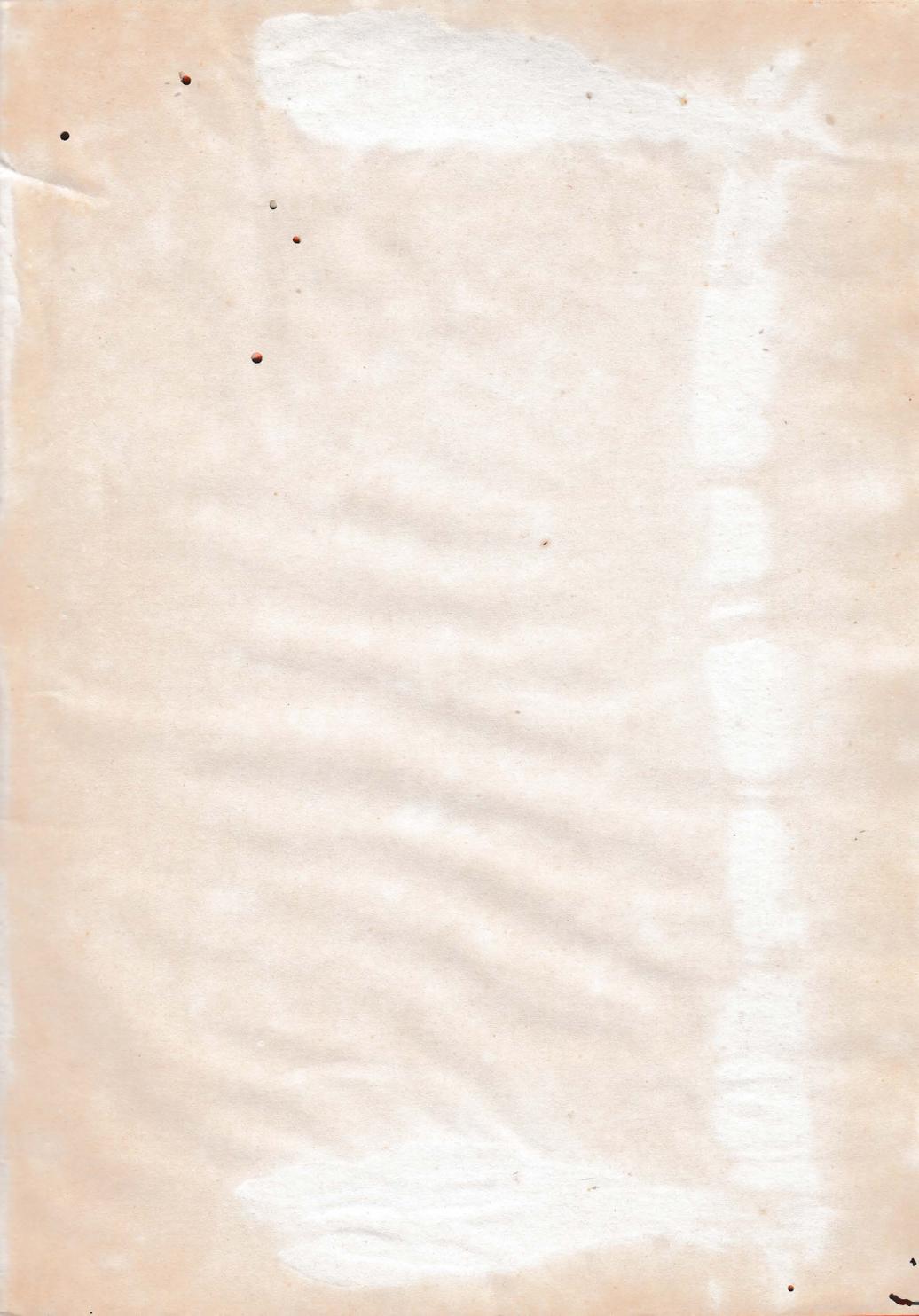
“பூதத்தீவா... எங்கே எங்கே...?” என்று அலறியடித்தபடி மாலா விழித்தாள்.

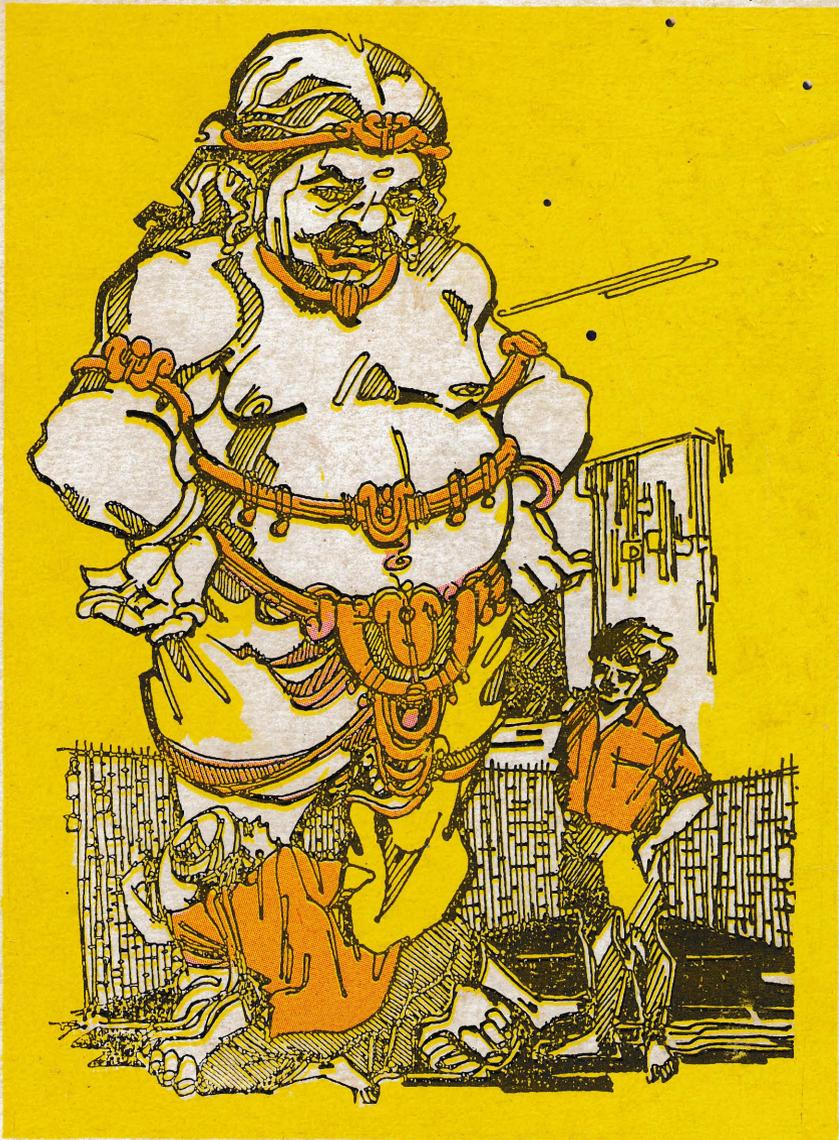
அவளை எல்லோரும் அதிசயத்துடன் பார்த்தனர். வசந்தன் மட்டும் ஆச்சரியப்படவில்லை.

- முற்றும் -

விற்பனையாளர்:
ஸ்ரீ லங்கா புத்தகசாலை,
234, காங்கேசன்துறை வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.